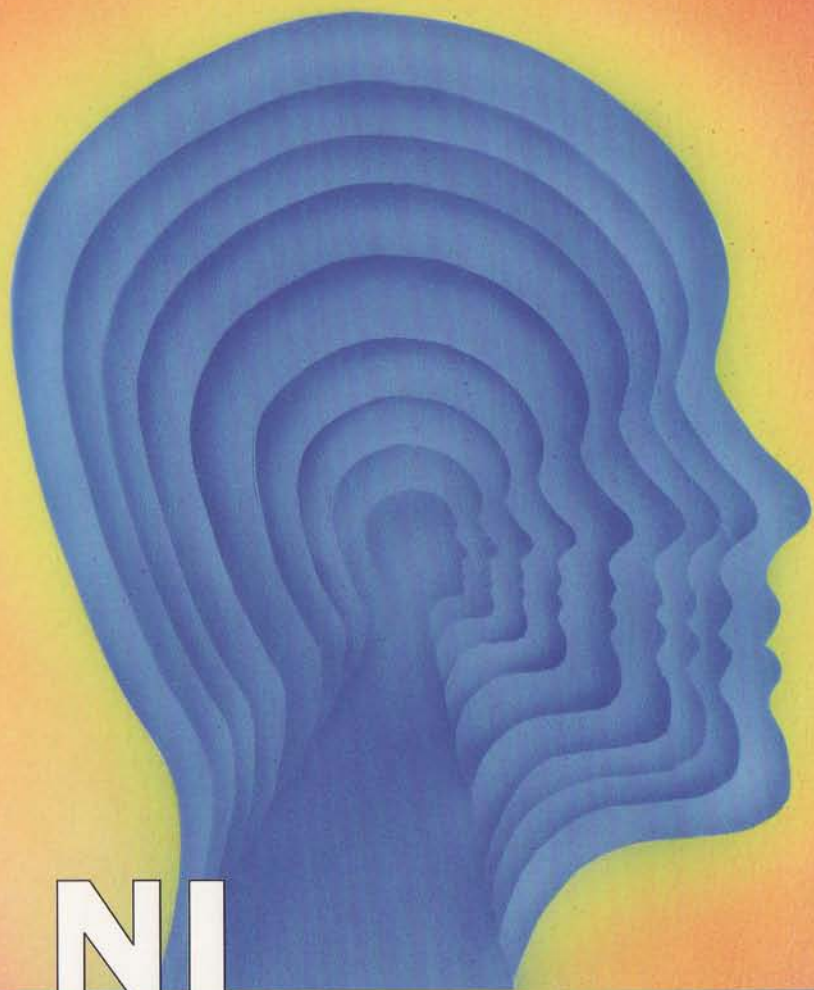


STEEN LANDSY



NI
TIDLIGERE LIV

NI
TIDLIGERE
LIV

STEEN LANDSY

Ni tidligere liv

© Steen Landsy 1979 & 1995

1. udgave: oplag 3000

2. reviderede udgave: oplag 3000

Afskrift fra bånd: Inger Larsen og Birte Hansen

Redigering: Walter Poulsen og Iben Gaarde-Nissen

Omslag: Morten Holm

Bagsidefoto: Siv Holmer

Tryk: Mikronik Offset

Indbinding: Rounborgs Grafiske Hus

ISBN 87-980865-0-2

Læseren bedes bemærke, at beretningerne i denne bog er clairvoyant oplevet og under oplevelserne indtalt direkte på bånd, som så er skrevet af og kun korrigeret ganske let sprogligt, for at oplevelserne kan videregives så uberørt som muligt. Dette har resulteret i en bog, hvor oplevelserne er mere direkte refereret end i normalt skriftsprog.

Indhold

	side
Forord.....	11
Tilbage i det 9. liv.....	19
Kommentarer til det 9. liv.....	26
Tilbage i det 8. liv.....	31
Kommentarer til det 8. liv.....	41
Tilbage i det 7. liv.....	47
Kommentarer til det 7. liv.....	63
Tilbage i det 6. liv.....	67
Kommentarer til det 6. liv.....	80
Tilbage i det 5. liv.....	85
Kommentarer til det 5. liv.....	98
Tilbage i det 4. liv.....	101
Kommentarer til det 4. liv.....	112
Tilbage i det 3. liv.....	117
Kommentarer til det 3. liv.....	129
Tilbage i det 2. liv.....	133
Kommentarer til det 2. liv.....	147
Tilbage i det 1. liv.....	151
Kommentarer til det 1. liv.....	172
Det nuværende liv.....	175
Kommentarer til det nuværende liv.....	182
Efterskrift.....	187

Forord

Bogen

Der vil ikke blive ført bevis for reinkarnation i denne bog - det forsøges gjort i andre bøger. Her genfortælles et ganske almindeligt menneskes tidligere liv, som de er oplevet. Ikke med særlig fokus på hvilken social status, jeg opnåede i disse liv - mere på hvad jeg gjorde, tænkte og følte, fordi dét er årsagerne til de virkninger, der bygger de nye liv.

Find den røde tråd i bogen, forhåbentlig hjulpet af kommentarerne imellem livsberetningerne. Det skulle gerne føre frem til en ny og mere klar forståelse af livslovene. Her tænkes især på sult og mættelsesprincippet og loven om årsag og virkning.

Teorierne

som intuitionsfilosofferne fremsætter dem

Årsagen til, at vi ikke er i stand til at huske tidligere liv, er ifølge åndsvidenskaben vor manglende evne til at udnytte hukommelsesenergien i vort sind. Det fremføres også, at det ikke er muligt for os på vort udviklingstrin at trænge gennem sløret til de tidligere liv, fordi vi ikke har intuitionen under dagsbevidst kontrol.

Men når vi ser, hvordan vores fejl og ugerninger fremtoner under et erindringsklarsyn, opfatter vi hurtigt glemslen som en stor gave fra universets kredsløb. Tænk på, hvor længe vi kan plages af ting, vi har gjort galt. I uger, måneder, år - ja hele livet kan det tynde os. Godt er det derfor, at vi er fri for fortidens rygsæk fyldt med "brosten".

Repetition

Da vi alligevel jo er ret så interesserede i at forstå vor fortid, kan vi antydningvis lære noget om denne via teorien om repetition af tidligere liv.

Teorien foreslår, at vi i stor stil repeterer tidligere livs hændelser fra 0-30 år. Det vil sige, at afgørende hændelser, tiltrækninger og frastødninger i denne periode er principielle gentagelser af tidligere oplevelser. Dog ikke sådan at forstå, at fordi vi gør en bestemt ting, har vi gjort netop det samme i et tidligere liv.

Får en person under 30 år pludselig en enorm trang til at spille et instrument og er straks rimelig god til det, kunne man tro, at vedkommende har spillet samme instrument i et tidligere liv.

Men det behøver ikke at være tilfældet. Det kan også tænkes, at personen i det tidligere liv øvede sig på et andet instrument, så den musikalske evne voksede. Det vil have forbedret evnen til at spille generelt.

Mellemtilstanden

Hvor længe er der mellem to liv?, spørges der ofte. Enkelt opstillet oplever vi i "mellemtilstanden" de i vores fysiske liv skabte tanker og følelser. Vi genoplever

egne reaktioner, og vi opholder os lige så længe i den ikke-fysiske tilstand, som vi har behov for, dvs. indtil alle principper er gennemlevet - og kun så længe.

Opholdet sker i en åndelig dimension, hvor tid og rum ikke eksisterer. Dertil kommer, at oplevelsen i mellemtilstanden er aldeles subjektiv og intens, og tiden i den åndelige verden vil derfor udelukkende opleves via graden af intensitet. Sammenlign med, at tre minutter i tandlægestolen er lang tid, mens et festlig lag pludselig har snuppet timer af vor tid.

Det er vor egen helt personlige oplevelse, der er det afgørende. Derfor kan tiden mellem livene ikke målsættes i fysisk tid, og hvis man alligevel gør det, siger det intet som helst om oplevelsernes varighed, omfang eller kvalitet.

Livslovene

Bogen forsøger først og fremmest at belyse årsag og virkningsloven. "Thi hvad et menneske sår, skal han også høste", "Stik dit sværd i skeden, thi alle som griber til sværd, skal falde for sværd" osv. Vi er omgivet af kendte citater, som påviser denne lovmæssighed. Men har vi forstået, at den gælder for alt i universet?

Hvor dybt og inderligt har vi forstået, at ingen kan gøre noget som helst uden at igangsætte energi, og at enhver energi vender tilbage på samme energiniveau til den, som igangsatte den?

Mange har forstået teorien, men bruger den ikke i hverdagen, fordi dens virkning på vort liv er så pokkers konsekvent, og vi undlader derfor at omsætte den til dagsbevidst viljeføring. Den minder os nemlig konstant

om “det gode, vi gerne ville gøre, men ikke gør”. Men tager vi så konsekvensen og øver os i “det gode”? Hvis ikke vi øver os, sker der ingen gennemgribende forandring i vort liv.

Også et andet princip driver os frem gennem evigheden. Vi hader-elsker, søger-flygter fra alt muligt. Det er sult- og mættelsesprincippet, som bogen anskueliggør. I vort evige liv er dette kontrastprincip en væsentlig drivkraft, som hele tiden får os til at ønske nye oplevelser. Kan vi overhovedet opleve uden kontraster?

Bundet sammen med reinkarnationsideen er dette princip en logisk forklaring på, hvorfor vi søger noget og fravælger andet. Derfor udgør dette princip sammen med årsag og virkningsprincippet de to grundpiller i bogen.

Alting er i evig bevægelse og forandring. Kærlighed er grundtonen i universet, uanset om den for os ytrer sig som behagelige eller ubehagelige oplevelser. Og ud af alt det kommer for os udvikling mod større og større helhedsbevidsthed.

Klarsynet

Måske vil læseren sammen med mig undre sig over, at det var muligt at etablere et erindringsklarsyn udelukkende med henblik på at skrive denne bog. Men det var faktisk tilfældet.

Dog skal denne forklaring ses i forhold til, at jeg i forvejen er udrustet med aura-klarsyn, klarfølelse og klarhørelse. Det vil sige, at de fornødne psykiske energier er

til stede.

Det mest forunderlige er måske, at dette erindringsklarsyn forsvandt i samme sekund, at bogen var skrevet færdig. Ganske som havde nogen tændt og slukket for en kontakt. En forklaring kunne være, at det var hensigtsmæssigt sådan?

Underbevidstheden

Underbevidstheden rummer summen af alle vore følelser og tanker. Det vil bl.a. sige samtlige oplevelser i alle liv. Ting som vi oplever i vor hverdag skræmmer, glæder eller henrykker os, eller vi flygter fra dem. Det skyldes, at vi reagerer ud fra tidligere lignende oplevelser, skønt de ligger gemt langt væk og via tiden næsten kan være "eroderet" til principper.

Via erindringsklarsynet blev oplevelserne i denne bog båret frem af det pres, som impulser via meditation og klarhørelse udgjorde. Bogen *skulle* skrives! Ikke via regressionsterapi - ikke ved hypnotisk tilbageføring - ikke gennem genkaldelsesterapi. Men ved et klarsyn, der frembragte en kronologisk billeddannelse, hver gang jeg lagde mig til rette på en seng og tændte for båndoptageren.

Kan det ikke være underbevidst ønsketænkning? Kan det ikke være materiale, jeg har læst eller tilegnet mig på anden måde? Måske er begge dele en mulighed. Men først og fremmest fremtræder det som *oplevet*.

Underbygget er det af den forskel, der var mellem at opleve som på en tv-skærm, og de gange hvor jeg direkte røg ind i hændelsens følelser og tanker. Da alt blev indtalt direkte på bånd, kan man høre, at nogle af ople-

velserne følte meget, meget kontante med store følelsesudladninger. Ikke ligefrem reaktioner udsprunget af ønsketænkning eller erindringsbilleder fra bøger.

Her skal der dog ikke føres nogen beviser for og imod. Kun konstateres, at *sådan var oplevelserne!*



Tilbage, tilbage, længere tilbage, meget langt tilbage – – – –
Jeg kigger ned på mine fødder. Jeg observerer, at de sko, jeg har på, nærmest er klude. Jeg ser op ad mine ben, iført korte bukser, der er en slags halvt skind og halvt tøj, og jeg er iført en kortærmet bluse.

Jeg ser mig selv. Jeg er meget rundhovedet, lav af højde, lidt mut ansigt og meget kort hår. Jeg ser mig selv som værende i 40'erne eller 50'erne. Jeg er tilbage i tiden langt før Kristus.

Når jeg ser mig omkring, oplever jeg høje bjerge i baggrunden, mange klipper, og jeg *ved*, at jeg befinder mig i Sydfrankrig nær grænsen til Spanien. Mine tanker drejer sig om at få fat i en hel del af de rigdomme, som ligger omkring mig i form af lagre af mad. Jeg er en vandringsmand, som ikke bor noget bestemt sted, altid på farten og på udkig efter en ny chance til at kunne stjæle.

Denne dag følger jeg en snæver sti i et bakket terræn og har en følelse af at være forfulgt. Dette jeg, som jeg stadig er, optages lige nu her på stien i Sydfrankrig af en ærgerlig følelse – ærgerlig, fordi noget, jeg prøvede at skaffe, noget, jeg næsten havde klareret, er mislykkedes. En del mennesker har sat efter mig, for at få fat på mig.

Mine tanker drejer sig kun om at skaffe mig det korn, det mel, skaffe mig de dyr, som jeg ønsker. Det er især får, som har min interesse. Jeg sniger mig ind på dem og dræber fårene med min kniv, skærer dem op, flår skindet af, snitter det kød af, jeg skal bruge og putter det i min taske, som er

lavet af skind, og drager videre. Ofte vel vidende, at fåret muligvis var gravid og skulle føde. Min tanke gælder kun den eksistens, jeg kalder min. Jeg har ingen venner, ingen familie.

Går jeg længere tilbage i tiden og ser på mine ungdomsdage, oplever jeg fødslen i Nordspanien. Født af en mor, der på alle måder syntes varm i fødselsøjeblikket, men som meget snart betragter mig som eet af mange børn. Dem er der mange af omkring mig. Hele min oplevelse af disse børn gør mig til en enspændernatur. Jeg føler ikke lyst til at deltage i de andres skæg og ballade. Jeg har kun eet ønske, at få lov til at bygge min hule i fred og ro og skrabe tingene til mig.

Jeg stjæler min mors ting, som står på hendes meget primitive hylder, lavet af træ. Vi bor i en hule med rindende vand, idet et vandløb strømmer lige forbi vores dør. Der bor mange omkring os, og i samfundet, som egentlig ikke holder særlig meget sammen, er jeg bare een af mange. Min far ser jeg aldrig. Han er altid borte i et eller andet ærinde, som jeg ikke forstår, dog ikke langt væk, men jeg fornemmer ikke hans nærhed.

Ret tidligt i min barndom – allerede som 13-14 årig – forlader jeg hjemmet. Jeg bevæger mig op imod bjergene, over bjergene og ind i Sydfrankrig, hvor jeg starter min løbebane som professionel tyv. Selv, når jeg går ude i naturen, er det ikke min nydelse af naturen, det gælder. Jeg har en indædt følelse af had til menneskeheden. Dette had driver mig fra landsby til landsby, fra gård til gård og fra mark til mark. Nogle gange sover jeg oppe i store træer af angst for de vilde dyr. Andre gange danner jeg mig en hule. Jeg er ensom, men besat af tanken om at rane, om at tilegne mig ting – ikke så meget for tingenes skyld, men for den følelse af stolthed, som breder sig inden i mig, når jeg har fået fat i noget.

En dag går det galt. Jeg bliver næsten fanget. De når at såre mig med en stor le; den er meget primitiv, og den skærer en stor flænge i min højre arm, som jeg værgede for mig med for at afbøde stødet. Jeg forsvinder blødende ud i naturen og lægger blade på såret for at rense det.

Det er her, jeg befinder mig, hvor tilbage-erindringen begyndte, på flugt, stadig blødende og i et rasende had over min egen dumhed og til de mennesker, som har gjort mig ondt.

Hvad tænker jeg egentlig på, når jeg sidder der alene om natten ved bålet? Jeg tænker kun på i morgen, på det, jeg nu skal tilegne mig, og hvordan jeg skal gøre det. Ikke et øjeblik falder det mig ind at deltage blandt andre i livet, forsøge at få dette had ud af kroppen. Jeg nærer hadet, ønsker hadet. Jeg er selve hadet. Jeg er en manifestation af hadet.

Da såret har snittet mange sener over i min højre arm, bliver jeg mere og mere magtesløs overfor situationen omkring mig, og en sen aften overfalder jeg pludselig af en stor bjørn. Jeg har ikke hørt den komme. Den kaster sig over mig med hele sin tunge vægt og flenser i min side. Den bider efter mit hoved, men den får pludselig øje på en stor fugl, af en eller anden slags, som jeg har nedlagt. Dens grådighed får den til at vende sig mod dette bytte, og hurtigt får jeg kastet mig væk fra dens omfangsrige krop og kløer. Det varer kun et øjeblik, så er den efter mig igen. Jeg løber for mit liv, og bjørnen bliver snart træt og vender om efter byttet, mens jeg falder gispende om, forrevet, forbidt, men stadig er mit ønske kun at hævne mig på den menneskehed, som på en eller anden måde har gjort mig hadefuld.

Mange sådanne hændelser i naturen omkring mig og ligeledes med andre mennesker synes at forstærke mit had. Kun i ganske få øjeblikke finder jeg ønsket om igen at være sammen med andre mennesker. Den seksuelle trang, driften i

mennesket, bliver i dette liv fuldkommen omformet til had mod andre.

Flere gange prøver jeg at sætte ild på steder, som jeg finder midlertidigt forladt. Kun een gang lykkes det mig. Ved glæden over mit forehavende kravler jeg op i et træ, sidder og nyder, hvorledes de forgæves forsøger at stoppe den altædende ild fra at destruere deres hytter, som er lavet af strå, græs og træ.

Der er kun eet tidspunkt, hvor jeg føler mig glad over naturen. Det er, når jeg er ved havet, for det har en uendelig fredelig måde, at få mig til at reagere på. Kun ved havet kan jeg sidde og opleve ting i mig selv, men kun for en kort tid. Jeg må tilbage, jeg må videre i min søgen, den søgen, som faktisk ene og alene er et spørgsmål om udførelsen af hadet.

En enkelt gang ser jeg en ung pige på en mark. Jeg er på det tidspunkt i 30'erne. Min manddomslyst vælder op i mig. Hun er ung, meget ung, og hun går og arbejder i et markområde med noget vildnis. Idet jeg nærmer mig, bliver hun meget bange og begynder at løbe. Jeg følger efter hende. Hun skriger, og jeg bliver rasende over at hun skriger. Jeg løfter min hånd, løber efter hende og slår hende i hovedet med skæftet af min dolk. Hun falder om – død.

Pludselig, som jeg står der, ændres min lyst, og jeg tvinger dolken i hende, ikke een, men flere gange. Jeg føler, at jeg har overvundet noget i mig selv. Jeg føler, at jeg har vundet sejr over den manddomslyst, som pludselig ville forføre mig til samkvem og kærlighed – og alligevel søgte jeg det. Min tilfredsstillelse er stor.

En svingen mellem manglende forståelse af mit inderste jeg og overvældet af den hadfølelse, som her gav sig udslag i den handling, som blev et mord. Jeg skynder mig bort og søger igen mod bjergene, søger nye egne.

Langsomt ældes jeg, og i en alder af 55 år oplever jeg en nat på en skråning i bjergene, hvorledes jeg pludselig gribes af en heftig kuldegysen, og inden få timer oplever jeg, gennem mareridts uhyrlige bevingede væsener og febevildelsens uhyggelige skikkelser, hvorledes den ensomhed, jeg føler, bliver til et fængsel af skræk og rædsel, og i ønsket om at nå andre mennesker styrter jeg i min febevildelse ud og falder ned ad skråningen og brækker ryggen.

Kun i denne sidste situation brydes min hadfølelse, og jeg skrider mod himlen om hjælp, ikke til min Gud, men for at andre skal komme og hjælpe mig. Regnen siler ned den nat, og jeg kan ikke røre mig.

Efter flere timers lidelse glider jeg langsomt over i bevidstløsheden og forlader dette fysiske plan for endnu engang i det ikke-fysiske at pausere i den fysiske udvikling. Overgangen til den ikke-fysiske del af dette liv er voldsom.

Kommentarer til 9. liv

Således var oplevelsen i tilbage-erindringsklarsynet af et liv, der ligger langt tilbage -- drastiske hændelser for en personlighed, som tilsyneladende må ligge meget langt fra det, som idag kendetegner mit jeg. Man er nødsaget til i sådanne tilbage-erindringer at drage sammenligninger, føre konklusioner og få disse forskellige liv til at hænge sammen. Livene hænger sammen skabt af de årsager, begær, ønsker, attrå, had, tiltrækninger, frastødninger, sult og mættelser, som de består af.

Det er en sand sammenføjet helhed af udvikling, erkendelse, forståelse og handlinger.

Men her vil det nok være klogt, mellem hver eneste tilværelse at drage sammenligninger for at finde det, som er så vigtigt, den røde tråd, som ligger gemt bag ved handlingerne, nemlig årsag og virkning.

Når vi ser på dette livs stærkt hadefulde oplevelser, kan vi få et forvrænget indtryk af sammenhængen med de næstfølgende inkarnationer, hvis vi ikke også her er i stand til at skue tilbage i tidligere liv. Vi er altså her ved det 9. livs fremtøning nødsaget til at gå endnu længere tilbage.

Der er mere end ni liv. Der er jo en evig tilværelse, og det er igennem denne sammenslutning med den evige tilværelses mange udfoldelsesmåder, at vi får en opfattelse og erkendelse af, hvad livet egentlig består af.

Her har vi nu en person, hvis hele liv og udfoldelse tilsyneladende drejer sig om hadefulde oplevelser og et had, som på en eller anden måde er blevet stimuleret.

Åndsvidenskaben fortæller os, at vi indtil vort 30. år repeterer tidligere inkarnationer, og derfor er vi stærkt præget af disse. Når vi ved klarsynet går længere tilbage og drager fire endnu tidligere inkarnationer ind i billedet, ser vi, hvorledes hændelser, som har fundet sted gennem disse fire sidste inkarnationer, som er foregået på forskellige steder af jordkloden, absolut bærer tydeligt præg af voldsomhed, fratagelse af ejendom, fratagelse af personlig frihed og status, oplevelse af slavetider, kampe og stærke udfoldelser, som har knyttet sig til dette had.

Især må vi gå tilbage til den 10. og 11. inkarnation, hvor udløsningen af dette had er endnu stærkere end netop i den inkarnation, som vi har gennemgået her. På denne måde får vi tingene til at hænge sammen. I de to tidligere inkarnationer er hævnudfoldelsen stadig stor, mens vi i netop den udfoldelse, som vi har set i denne tilværelse, opdager, at tingene efterhånden svigter, at personen i skildringen, skønt hadet stadig er tilstede, har glemt at hade, hvilket gør, at vedkommende alligevel spænder sine tanker udover dette had.

Der er uendelige oplevelser og år, som vi ikke har hørt om, men som vi må formode præges af samme sindstilstand. I 10. og 11. liv før dette – i sammenhængen med disse – synes denne tilværelse at være en afslutning eller en næsten afslutning af et begær efter dette had og forfølgelse.

Ved at gå endnu længere tilbage i erindringsklarsynet er man i stand til at se, hvorledes denne udfoldelse af had bliver mere og mere tilgodeset, for at kulminere i tidligere liv, det 10. og nu langsomt aftage i dette, for tilsidst i næste tilværelse, som vi om lidt skal bevæge os ind i, næsten at afsluttes.

Således er tilværelsen konstant et spørgsmål om indfangelse i et ønske, begær, en sult, for derefter at kulminere, skabe mættelse og afsky.

Denne omtalte inkarnation, tilsyneladende revet ud af sin totale sammenhæng – eet sted skal bogen jo begynde – er altså derfor en begyndende afslutning på had og er måske nok den af de omtalte inkarnationer, som stærkest bruger hadet som drivkraft.

Den seksuelle udfoldelse er drivkraften bag alt, hvad vi foretager os. Ikke den fysiske seksuelle, men den seksuelle drivkraft, som er med til at skabe vore begær og ønsker, den højeste ild, slangens ild, eller hvad man nu ønsker at benævne den i de mange terminologier.

Det, som er det vigtigste at forstå ved et indblik i disse ni inkarnationer, er, hvorledes hændelser direkte får indflydelse på fremtidige liv. Lad os derfor trække nogle hændelser frem fra netop denne inkarnation.

Vi finder, at en særlig hændelse giver udtryk for en masse indre tanker. Hændelsen, hvor jeg sidder ved bålet alene. Jeg tænker kun på morgendagen, på det, jeg nu skal tilegne mig, og hvordan jeg skal gøre det. Ikke et øjeblik falder det mig ind at deltage blandt andre i livet og forsøge at få dette had ud af kroppen. Jeg nærer hadet, jeg ønsker hadet, jeg er selve hadet. Jeg er en manifestation af hadet. Læg mærke til, at denne hændelse giver udtryk for den kulmination, som netop er omtalt. Læg mærke til, at oplevelsen af dette had kulminerer i stærke begivenheder fra mine omgivelser. Bjørnen, som påvirker mig, slår mig fordærvet og halvt ihjel. Mennesker, som snitter mig i armen. Men på et tidspunkt synes hadet ligesom at standse. Nemlig på det tidspunkt, hvor jeg føler mig glad over naturen. Det foregik, når jeg var ved havet. Man kunne umiddelbart synes, at det var mærkeligt, at lige netop havet havde denne tiltrækning på mig. Men her skal vi igen tilbage i endnu tidligere inkarnationer for at forstå denne glæde, denne varme, denne fylde. I os allesammen ligger glæde og afsky over forskellige ting, og som før

angivet er det sult- og mættelsesprincippet, som er med til at give os en forståelse af, hvorfor vi er glade for noget, og hvorfor vi har afsky for noget andet. Her er det ganske tydeligt, at tidligere liv – helt nøjagtigt det 11. liv – er et liv, hvoraf jeg tilbragte en stor del ved havet. Denne tilværelse bragte mig mange glæder, skønt den også nærrede – dette had, som her var manifesteret særlig kraftigt.

Men der var mange hændelser ved havet som fisker – ved Sydamerikas kyst – langt tilbage i tiden som gjorde, at havet havde en særlig tiltrækning på mig. Det er disse hændelser, vi nu oplever her i den 9. tilværelse som værende direkte hændelser af glædesøjeblikket, skønt få så vigtige. Lad os fremdrage et andet eksempel, som netop også viser den fantastiske angst, jeg selv lider under i dette hads egentlige udlevelse.

Alle husker nok mordet på en pige, hvor jeg drevet af min seksuelle drift nåede frem til et klimax, så jeg af ren og skær lyst stak dolken i hende, og hvor jeg følte, at jeg havde vundet en sejr over den manddomslyst, som ville føre mig hen imod samkvem og kærlighed, mens jeg alligevel søgte det.

Resultatet af denne handling vil vi møde i de senere inkarnationer, hvor den skal „udledes“.

Dødsøjeblikket er voldsomt – kvæstelse – som en naturlig virkning af denne hadfølelseoplevelse, som jeg bærer i mit sind.

En af de nok mest væsentlige ting er, at jeg i mit dødsøjeblik, hvor jeg ligger på skråningen med den brækkede ryg, skriger efter hjælp – men ikke til en gud, men efter hjælp fra mine medmennesker.

Forste gang i beretningen om det 9. liv hører vi her om et ønske om at være i fællesskab med andre mennesker. Et ønske, en forståelse, en varm indre følelse af, at her var hjælpen at finde.

Vi oplever en nødsituation, hvor den evige bøn dukker op og bruges i dødsøjeblikket. Netop denne oplevelse er med til at bibringe mit sind et større ønske om at være med blandt de andre i samvær, forening og fællesskab i de liv, som kommer efter.

TILBAGE I

8. LIV

Jeg befinder mig på en stor højslette i den mongolske del af det nuværende Sovjetunionen. Jeg er en høj, stor og kraftig mand, bred over skuldrene, med maskulin styrke og en stor udladgående kraft. Jeg har store buskede øjenbryn. Hele min oplevelse af mig selv er en kriger, som med hele sin rå styrke kan nedlægge andre. Jeg ser nu, hvordan det had til menneskeheden, som jeg havde i sidste liv, i livsudfoldelsen, gennem denne kraftige, stærke, fysisk betonedde kriger -- kan få sin udløsning.

Jeg fødes i et nomadetelt, blot et telt blandt mange andre. Omkring mig er der mørkt og snavset, og lugten af teltdug pirrer i mine næsebor. Jeg ligger på et leje, der hovedsagelig består af skind.

Min mor er et meget stille væsen, som synes meget underkølet i forhold til den oplevelse, jeg havde af min mor i den tidligere tilværelse. Hun må bestemt være en helt anden personlighed.

Min far er kriger, en stolt kriger, og rytter. Han tilbringer megen tid sammen med de andre mænd, hvor de snakker, småslås, konkurrerer og spiller. Vi har et mærkeligt spil, der består af nogle små brikker af træ i forskellige figurer. De forestiller vore fjender -- andre stammer i det højland, hvori vi befinder os. Far spiller ofte dette spil, og han siger, det opildner ham til at møde fjenden.

Allerede som lille dreng begynder jeg at mærke inde bag min facade, at der er meget her i tilværelsen, der står på spil, når det gælder overlevelse. Vi er nomader, fordi vi ikke on-

sker at have en fast boplads, men vi er truede på alle sider af større og stærkere stammer. Da jeg når den alder, hvor min bevidste tanke udvikles, begynder jeg, ligesom de andre børn, at føle denne trussel over mit hoved, men samtidig øges min stolthed over mine artsfæller.

Efterhånden begynder min rå styrke langsomt at vokse, men jeg oplever en stor skuffelse i begyndelsen af min teenagealder, hvor man afviser mig ved en udvælgelse af unge krigere til en træningslejr. Jeg får at vide, at jeg endnu er for ung, og jeg ser nu, hvorledes denne gentagelse af en skuffelse fra et endnu tidligere liv, får mit had mod menneskeheden til at vokse. Jeg forstår det ikke, tårerne presser sig frem i øjnene, og jeg flygter fra de andre, ligesom jeg i sidste liv forlod min slægt for at søge ensomheden.

Denne gang lykkes det dog for en tid at overvinde følelsen af udelukkelse, idet en ældre mand – en af naboerne, som er blevet så gammel, at han ikke mere deltager i krigertogter – tager sig af mig og begynder at lære mig, hvorledes jeg skal bære mig ad i denne og hin situation.

Til sidst bliver jeg så også udtaget til at blive en af de krigere, der bliver sendt ud på mindre togter, og jeg oplever nu påvirkningen fra de andre – følelsen af samhørighed og fælles glæde. Jeg begynder at bekende mig til ungdommen, idet min styrke øges og min personlighed vokser. Skont jeg stadig holder mig for mig selv, oplever jeg en større og større integration i det monster, jeg lever i.

I mine unge dage får jeg et stort chok. En dag afholder vi marked i landsbyen, og det vrimler med mennesker. Der sælges særprægede frugter, smukke stene og tobak, dog ikke den tobak, vi kender i dag, men en rødfrugt, som bliver tørret og senere brændt. I denne mængde af farvestrålende klæder, i denne vrimmel af forskellige tilbud, snakken og købslåen, mangeartede oplevelser, som vi alle kendte som vor ugentlige

markeds- og torvedag, og hvor vi byttede ting og sager – strømmede pludselig fremmede ryttere med svingende sabler ind gennem vor teltby. Fjenden har overrasket os.

For første gang i hele mit unge liv er det ikke mere leg eller træning – men dødsens alvor. Mændene prøver at samle sig for at danne modangreb, men alt er forvirring. Kvinderne skriger, og teltene vælter omkuld. Flammerne begynder at æde sig vej gennem teltbyen, mens håbefulde opmuntringsråb blander sig med sorg- og frygtskrig. Jeg står selv som paralyseret midt i mængden, men kommer hurtigt ud af min tilstand, da en rytter med svingende sabel nærmer sig. Jeg undgår ham kun lige og skynder mig til den teltgade, hvor mit hjem ligger. Det syn, som møder mig her, giver mig kuldegysninger over hele kroppen. Teltet står i flammer, mor løber skrigende rundt, og alt hendes tøj er antændt af ilden. Jeg kaster mig over hende, ruller hende i sandet, men alt er forgæves, hun er allerede forbrændt til ukendelighed. Jeg sidder tilbage med lugten af brændt kød i mine næsebor, mens jeg ser det telt, som var vort hjem, forsvinde og blive til den bare aske. Bag teltet stod min hest, som nu også er væk.

Jeg løber nu hurtigt til den anden ende af pladsen og finder der nogle kammerater, som stadig har heste. Jeg kaster mig op på en af dem, og vi kæmper os vej gennem den forvirrede folkemængde for at forfølge massakrens ophavsmand. Det er forgæves – de er allerede langt væk. I det fjerne ses bjergene, og på den anden side af disse ligger fjendens stærke og befæstede by.

Denne frygtelige oplevelse giver mig en tydelig fornemmelse af ensomhed, og jeg føler for første gang, hvorledes min mors død virker stærkt på mine følelser.

Et ubændigt had blussede op i mig igen. Jeg fik klart følelsen af, at andre var ude efter det, der var mit – havde taget

min mor væk og såret min far, havde brændt vort telt, hjemmet, og havde ødelagt hele det samfund, hvori jeg følte mig tryk. Først forstod jeg ikke hadet, men jeg oplevede det som en enorm kraft, styrke og energi, og jeg ville hævne dette frygtelige overgreb, som var gået for sig, og med hævnens sødme dybt i mit bryst gik jeg ind i min egentlige manddom.

Jeg forlod ungdomstiden med de alvorlige tildragelser, den indebar. Jeg nåede tilværelsens toppunkt og gik med min fulde bevidsthed ind i manddommen ved mit 30. år.

Her stod jeg så, fyldt af had til de mennesker, som med så stor voldsomhed og styrke og en uventet aktion havde ødelagt hele det fundament, mit liv hvilede på.

Min far var blevet så forkroblet, at han ikke mere kunne sidde på en hest, hvilket var den største ulykke, der kunne overgå ham. Som når man kommer petroleum på et bål, blev hans had også mit had, og det blussede op igen og igen. Der skulle gå nogle år, hvor jeg ikke fik udløsning for dette voldsomme had. Kun folte jeg, hvordan jeg meget ofte blev irriteret, og i mange små handlinger lod jeg mit had gå videre til de mennesker, der var omkring mig til daglig.

Imidlertid var jeg nu indtrådt som menig i en flok af delvis udisciplinerede soldater, eller hvad vi nu skal kalde dem. Jeg havde naturligt nok søgt efter en mage, og jeg havde gennem kobslåen og lokale kampe fundet mig en sød pige, der blev mig en god kone. Men tre gange inden for en kort periode, blev jeg igen konfronteret med mit ulmende had.

En aften, da vi sad i det nye telt, min far, min kone og jeg selv, brød tre maskerede og ukendte mænd pludselig ind i vort telt. De væltede min invalide far, som jo ikke var i stand til at bevæge sig så hurtigt, slog mig til jorden med eet slag og forsvandt med min kone.

Endnu en gang blussede mit had til mine medmennesker op, og dog fandt jeg, at dette had blandede sig med en mær-

kelig følelse, som jeg ikke havde kendt for – nemlig sorg. Jeg følte, hvorledes det i mit dybeste indre smertede mig at blive frataget det, som jeg en gang havde og ejede.

Da jeg en anden gang var på togt, forsøgte vi at nå en af fjendens små enklaver, en lille by, som var bygget af hytter, der var forsvaret af et stort raftehegn. Vore spejdere havde fortalt os, at vi ville være i stand til at komme igennem dette hegn på et nærmere bestemt sted, hvor en hulelignende tunnel førte ind under dette. Under togtet, som foregik om natten, begyndte min hest pludselig at halte. Jeg tvang den frem, fordi jeg følte, at der her var en chance til at få udløsning for det had, som jeg i så mange år havde gået med og kun fået afløb for gennem en irritation overfor mine nærmeste omgivelser.

Derfor tvang jeg hesten frem, men lige før vi skulle til at angribe vore fjenders hytter, faldt hesten og brækkede det ene ben, og jeg trindede omkuld. Jeg kom dog hurtigt op og indså, at hesten ikke mere kunne rides.

I mit ubændige raseri skulle jeg så aflive den, men for første gang i mit liv følte jeg, hvorledes jeg lige pludselig ikke ønskede at slå min hest ihjel – men alligevel skulle jeg gøre det. Hurtigt overvandt hadet til mine omgivelser mig dog, og jeg fik udført den ubehagelige handling. Men glad var jeg ikke. Den hævnerrighed, som stadig ulmede i mig, havde pludselig fået en mislyd af noget, som tilsyneladende spændte ben for min udfoldelse af denne hævnlyst. Det var mig en stor sorg at miste denne hest, som var en af de flotteste i hele vort lille samfund. Jeg blev meget beundret for denne smukke hingst, der var meget hurtigt og veltrænet.

Jeg måtte, som naturligt var, ride bag på hos en af de andre. På grund af dette uheld nåede jeg kun at blive passiv tilskuere til hele aktionen, idet jeg skulle blive tilbage og kun passe de andres heste, skønt jeg mest af alt så brændende ønskede at deltage.

Den tredje gang forbindelsen til mit had ændrede sig, for dog at komme til udfoldelse, var i følgende hændelse: Med jævne mellemrum flyttede vi telthytten, dels for at skaffe føde til vore kreaturer, dels for at skjule os for den fjende, som konstant lurede i vor nabostamme. Gennem disse ofte utroligt langvarige vandringer oplevede jeg en dag undervejs i et glimt at se mig selv ligesom slå vildt omkring mig. Det var som en drøm, for pludselig 'så' jeg en skikkelse, der stod foran mig og som sagde: „Jeg er din hadets ophavsmand, og med dette sværd vil jeg bekæmpe mig selv til en sådan grænse, at jeg bliver udryddet.“ Synet var væk lige så pludseligt, som det kom.

Jeg blev bange og faldt på knæ. Men straks efter blussede trodsigheden op i mig, jeg rejste mig og gik stolt videre. Denne mærkelige følelse af her at blive konfronteret med noget i sig selv, var stadig til stede, men jeg rystede den dog hurtigt af mig.

Disse tre hændelser var de eneste, som i denne mellemliggende periode af mit liv, hvor jeg blev konfronteret med det voldsomme had, jeg havde i mit sind. Men mange gange i hverdagen følte jeg dog hadet, ved min styrke til at dominere andre. Jeg var ingen førerskikkelse, men var mig selv i en så stærk positur, at kun få turde krydse min vej. Kun få kunne standse mig. Kun tilliden til de førere og ledere, som allerede var vort samfunds øverste, gjorde, at jeg med modstand i mit sind underlagde mig deres beslutninger.

Jeg forsøgte at få mig en kone igen, og det lykkedes omend i kamp. Hos hende fandt jeg kun modstand og strid. Skønt jeg ved trusler, min manddomskraft og hele min styrke beordrede hende til at gøre som jeg sagde hun skulle, oplevede jeg gang på gang, hvorledes hun gennem snedig list, kvindelig forførelse, bragte sig længere og længere bort fra den dominans, som udsprang af mit had.

Den sidste del af min tilværelse kulminerede i et gigantisk slag. Vor nabostamme, som normalt boede på den anden side af bjergene, havde vovet sig ind på vort område. De var i gang med en kæmpemæssig evakuering af hele deres samfund, og langsomt bevægede de sig hen over højslettens vidtstrakte græstæppe. Der mødte vi dem i fuld kamp, rustet til tænderne, og med et indædt had.

Det blev en gigantisk kamp, hvor i hundredevis af mænd kastede sig mod hinanden, og hvor sværd og lanser skabte problemer i de andres rækker. Bølge efter bølge af mænd mødtes tilsidst i et kæmpemæssigt kaos. Her fik jeg rigtigt afløb for mit had, skont jeg ret hurtigt måtte forlade kampen med et stiksår i min ene skulder. Jeg måtte trække mig tilbage, og med hadet glødende i hele min skikkelse oplevede jeg, at min egen søn blev mejet ned. Jeg så venner og kammerater blive dræbt, og jeg mærkede, hvordan oplevelsen af kampen trængte sig ind på mig. Modsat min forventning vendte jeg mig bort i fortvivlelse, men min stolthed bragte mig hurtigt tilbage. Skont jeg ikke var kampduelig, mente jeg dog at kunne være til stede på afstand.

Der blev ikke nogen egentlig afslutning på kampen, og begge hære trak sig tilbage med store tab. Det var klart for os, at vi ikke kunne møde dem en gang til. Skont vi var mange, som ønskede at kæmpe videre, måtte vi på de ældstes bud trække os tilbage. Mit raseri døde hen, tilbage blev kun mismod.

I mange år vandrede vi på sletterne, indtil vi senere fandt det område, som efterhånden skulle blive vort mere faste tilholdssted, et område, vi ikke havde kendt før. Der var mere græs, flere andre muligheder og meget langt til den nærmeste stamme.

Her følte jeg, hvorledes min situation langsomt men sikkert gik ind i kedsomhedens baner. Jeg oplevede, at der, hvor

jeg havde ønsket handling, kunne min krop ikke længere følge med. Min far var forlængst død, min kone havde vendt sig fra mig, og min søn var faldet i kamp. Kun jeg selv var endnu tilbage med mit had og min tanke om den mærkelige oplevelse, hvor jeg havde set mit had som et levende væsen.

En dag, efter at jeg var kommet langt op i årene, snittede jeg mig på en sten, og det varede ikke længe, før en sygdom bredte sig fra såret. Langsomt men sikkert i løbet af få uger rådtede en større og større del af mig væk, hvorefter jeg til sidst gled hen i febevildelse og døde -- bort fra det liv, som havde været en kamp for at komme til at udtrykke mit had, og som gang på gang kun havde bragt mig mismod, fortvivlelse og sorg over at miste manddomsmod, familie og muligheder.

Kommentarer til 8. liv

Gennem en forståelse af, at mennesket fra liv til liv ikke overfører al årsag og virkning direkte, men at der af denne årsag og virkning skabes flere liv, og at vi påvirkes fra flere liv tilbage, kan vi indse, at det ottende liv på Mongoliets højslette ikke er en total overførsel af det niende, men at det indeholder aspekter fra det niende, tiende, elvte, tolvte og så fremdeles, og at det derfor i sammenligningen hermed nødvendigvis er et liv, som er sammensat af alle disse årsags-virkningsdannelser. Vi ser dog tydeligt mange ensartede årsag-virkninger fra det niende liv overført til det ottende, som vi lige har gennemgået.

Går vi tilbage til det 10. og 11. liv, ser vi tydeligt, at det had, som efterhånden kulminerede, fik sin mættelse i det tiende, det niende og nu her i det ottende liv er ved at uddø og kun krampagtigt fastholdes af bevidstheden i de sidste mættelsesstadier.

Hvad vil det nu sige, at det er de sidste mættelsesstadier? Det vil sige, at genoplevelsen af dette had – konstant og hele tiden – i såvel repetitionerne af de tidligere inkarnationer fra 0-30 år som efter, i dette liv er så stærke, at de efterhånden giver en mættelse og skaber ønsker om andre ting.

Læg mærke til de to bastante hændelser i dette liv: Der hvor jeg møder min egen tærskelens vogter – mit eget had personificeret gennem et væsen i min egen opfattelse, og som gør et meget stærkt indtryk på mig. Læg også mærke til, hvordan min mors død forstærker hadet, men dog alligevel får mig til at udtrykke humanitær næstekærlighed og med-

følelse. Læg ligeledes mærke til, hvorledes aflivningen af hesten er med til at vise, at hadet langsomt er ved at blive mættet.

Hele denne inkarnation giver udtryk for, at råstyrkens endelige kulmination nu har fundet sted, og hvor jeg faktisk er ved at være færdig med gennemlevelsen af den manddomsprægede, stærke, voldsomme, styrke- og hadfyldte kraftudfoldelse. Det er i virkeligheden således, at jeg her kører på de sidste stadier i dette liv.

Hvis vi nu kun havde beretningen om det ottende liv, hvordan ville man så opfatte denne tilværelse? Lad os for et øjeblik springe ind i det ottende liv og prøve at se det som et helt selvstændigt liv uden viden om det niende, tiende, elvte eller et kommende liv. Man ville måske sige, at denne person fik rensed lidt ud, men hvad skete der egentlig? Ja, havde vi kun dette ene liv at skulle tage stilling til, så ville vi få en meget begrænset opfattelse af den personlighed, som har været nede i denne mongolske krop, som har udført en del ting, lært og erfaret, har skabt nye årsager, som vil blive til nye virkninger. Dette ene liv ville altså kun give os en meget ensidig opfattelse af hele denne personlighed.

Det næste liv vil nemlig vise, at der spilles meget på andre strenge, og det er klart, at vi må gå tilbage til endnu tidligere liv for at hente ophavet til disse strenge. Det har jo ikke været sådan, at det niende, tiende, elvte og tolvte liv kun har drejet sig om had. Naturligvis har der været skabt andre former for sult – kunstnerisk sult, opfattelsessult, filosofisk sult, harmonisering, glæde og positivitet. Det altsammen har selvfølgelig været en del af tilværelsen, og det er derfor vigtigt, når man som læser bedømmer det ottende liv i sammenhæng med det syvende, sjette, femte o.s.v., at man forstår, at vi er nødsaget til at gå tilbage i tiden for at hente de tråde, som skal give den dybere forståelse for, hvorfor lige netop det ottende liv

viser måttelsen gennem hadets udfoldelse. Tilstanden i mig, som dette mongolske væsen for mange århundreder siden, har tydeligt været en konflikt mellem hadet, hadets ophav og den rå styrke, som gang på gang blev bremset af hændelser, der hæmmede mig i min udfoldelse.

Havde dette had nu været i sin sultperiode, så ville skæbningen – eller rettere årsag-virkning – have sørget for, at der var en fornøden udfoldelse. Men læg mærke til, at der netop i dette liv bremses konstant for dette væsens udfoldelse af hadet. Det er ligegyldigt, hvordan vi ser på historien, så vil det hele tiden være beviser for, at jeg ikke har fået lov. Men af hvem har jeg ikke fået lov? Jo, af min egen årsag-virkning, fordi jeg er midt i en måttelsesperiode. Jeg vil have lysten, men den vil ligesom blegne i oplevelser.

Naturligvis er der i dette liv skabt nogle hadoplevelser, som bærer præg af sult, og de vil få udløsning på forskellige andre måder i de kommende liv. Her er tydeligt en personlighed, som igennem dette ottende liv har fået lejligheden til at komme tættere på flere mennesker. I sammenligningen mellem niende og ottende liv ser vi tydeligt, at efter en isolation i det 9. liv, opstår der nu en stor mulighed for integration, sammenkomst og for fællesskab.

Livet her har tydeligt lært mig en lektie.

Som jeg har frataget andre ejendom, glæder og lignende, er jeg selv her blevet frataget hjem – mor – kone – hævn – harmoni i ægteskab og min søn.

Hårde betingelser synes det, men jeg har dog selv skabt årsagerne, som nu her kommer som naturlige virkninger tilbage til mig selv.

Det virker faktisk, som om livet har givet mig mulighed for at gennemleve den ensomhed, som det niende liv gav udtryk for, blot her blandt mange mennesker, for igennem denne oplevelse at skabe en sult efter at deltaget i sådanne fæl-

lesskaber. Går vi nemlig tilbage til det 9. liv, ser vi tydeligt, at der ligefrem synes at være en isolationstrang, som egentlig ligger helt tilbage i det 10. og 11. liv. Men denne trang til ensomhed skabte i dødsøjeblikket i 9. liv et ønske om hjælp fra andre – et dybere liggende underbevidst udtryk for at søge det fællesskab, som livets manifestation her i det ottende liv virkelig har skabt mulighed for, idet vi ser, at jeg fødes i en nomadestamme blandt mange mennesker, som er med til at danne en helhed, en organisme, et samfund, hvori jeg selv er en lille fungerende del. Her bliver jeg i stor stil konfronteret med både isolation og fællesskabsfølelse. Vi ser, at denne person virkelig har et ønske om fællesskab. Ønsket om integration er til stede.

Ser vi tilbage på det niende liv, kan man muligvis sige: Jamen dette ønske om integration var da ikke til stede her, men der er vi igen i den situation, at vi må drage længere tilbage, helt til 10. liv, hvor dette ønske om fællesskab var lidt mere udtalt, mens isolations-tankens stadig var fremherskende.

Vi vil derfor se, hvorledes jeg nu får skabt mulighed for at udfolde mig i dette fællesskab. Når vi her i kommentarerne til det ottende liv stadig væk må drage tilbage til liv, som er læseren ukendt, men som igennem tilbage-erindringsklarsynet i glimt står ganske klart for forfatteren, ja så må dette alligevel være et udtryk for en forståelse af, at intet liv ikke er sammenhængende kun med det foregående. Tingene er ikke så enkle. Årsags-virkningsloven er ikke en bastant lov, men den er den evige fastholdende lov, som skaber livsoplevelse i liv efter liv, sammenhængende med de store perspektiver i de små enkeltheder.

Vi har nu set, hvorledes et menneske i sin rå styrke har manglet udfoldelse af sit selv, fordi hele livet har givet udtryk for en konflikt mellem hadet og hadets mættelse, og dette vil naturligvis føre til komplicerede tilstande i fremtiden. Dog

må vi slå fast, at ved at se tilbage på tolvte, elvte, tiende, niende og nu ottende liv ser vi tydeligt en mættelse af dette had, som har være en sult før i tiden.

Det er vigtigt at forstå, at de oplevelser, som mennesker har i de forskellige tilværelser, er drevet af hele det princip, som sult og mættelse står for, men samtidig er det umådelig vigtigt at forstå, at tingene ikke er fastlåste, men at hele oplevelsen af livet er en kontinuerlig drift af ønsker, attrå og begær som opfyldes og opleves, og igennem det skaber erfaring i den enkelte personlighed.

TILBAGE I

7. LIV

I en sammenhobning af mennesker, i storbyens larm og støv fødes jeg som eneste barn i en familie, der lever af at sælge klædestoffer i Mesopotamien. Min opvækst kommer til at foregå sammen med mange andre børn. Min fars klædehandel er kun en lille bod, som man næsten kan sige, vi bor i. Vi er ikke særlig rige, vel nærmest fattige.

Min far er en meget ædel mand, som holder meget stærkt på sine principper. Han kan fare op og være hidsig, men han kan også være rar, og det er han for det meste af tiden. Mor derimod er en meget svag kvinde, som for det meste er syg. Hvad hun fejler, ved ingen rigtigt. Men hun har i stor udstrækning forståelse for andre mennesker. Når far kommer og er blevet irriteret over andre mennesker og deres måde at reagere på, er mor typen, som altid er i stand til at give en begrundelse for, hvorfor de er, som de er. Hun forstår dem.

I begyndelsen af min teenage-alder oplever jeg, hvorledes jeg trækker mig ind i mig selv. Jeg prøver ligesom at isolere mig, men det er svært i en stor by, hvor alle kender alle. Hurtigt bliver jeg regnet for en særting blandt mine kammerater.

Her i byen er man begyndt at danne en art skole, men kun for de riges børn, kun for dem, som er i stand til at kunne gå videre i tilværelsen og bruge uddannelsen til noget. Jeg har en ambition om at komme i denne skole, selv om jeg ved, at det er fuldstændig umuligt.

Meget af min tid går med at tænke på, hvor godt andre har det, og hvorfor jeg ikke har det lige så godt. Jeg har mange kvaler med mit indre liv. Når folk henvender sig til

mig, trækker jeg mig ind i en skal. Jeg kommer ikke frem med mine problemer, og hovedsagelig er mit problem det, at jeg gerne vil have det, de andre har. Derfor kommer jeg gang på gang i slagsmål, bliver provokeret og får oplevelser, der gør mig ondt. For eksempel den gang jeg prøvede at stjæle et stykke tøj fra en anden handlende. Jeg syntes, at far skulle have det, så han kunne sælge det videre og tjene penge på det.

Vi har penge; det er ikke rigtige mønter, nærmest nogle stykker af noget mørkt, gråligt materiale. Men vi har også guldstykker. Dem ser vi dog meget sjældent, da det kun er de rige, der har dem. Men en gang har vi haft eet. Far sagde, at han aldrig ville af med det, men han blev alligevel nødsaget til det.

Når jeg er ude blandt mine kammerater, har jeg det svært, for hele tiden synes jeg, at jeg mangler noget, synes, at jeg ikke har nok og opdager, at efterhånden som jeg får denne følelse, begynder jeg at hade de mennesker, der er omkring mig for det, de har. På samme tid er der ligesom noget inde i mig, som ved bedre og fortæller mig, at min tanke er forkert, men jeg kan ikke lade være. Det er så stærkt.

Meget snart forelsker jeg mig i en ung pige, som det dog er mig umuligt at komme nær. Igen har jeg følelsen af, at min omverden holder mig borte fra det, som jeg gerne vil have. Hendes familie er også klædehandlere, men på et helt andet niveau. Derfor bliver der passet godt på hende. Alligevel er det ikke, fordi de er så rige, at der er forskel. De har bare bekendtskaber, der er anderledes end vore. Måske er det i virkeligheden ikke pigen, jeg holder af, men snarere det, hun og hendes familie står for. Helt op til mit 24. år er jeg forelsket i hende, hvor hun så drager bort.

I min fortvivlelse over hendes bortrejse begår jeg flere ulovligheder, og på et tidspunkt bliver jeg straffet meget

hårdt ved piskning. Det er en lang pisk med flere forgreninger, og den har knuder i spidserne. I begyndelsen er det min far, der må afstraffe mig, men senere kommer de, som vi kalder gadens overhoveder, til at udføre det.

Igen føler jeg mig nedværdiget og syg af alle disse mennesker omkring mig. Jeg har kun lyst til at drage ind i mig selv, og jeg får oparbejdet et vist had. Dog opdager jeg på samme tid, at naturen har en inderlig blid virkning på mig. Jeg begynder ligesom at fatte noget af naturen omkring mig, selvom jeg stadig ikke har det helt godt med mig selv. Det er som om, der begynder at ske en ændring, da jeg når sidst i 20 års alderen.

Her oplever jeg, at mit had til mine medmennesker er blevet meget større, og jeg får den ene skuffelse efter den anden. Jeg bliver vraget, både når jeg søger små jobs, og også af kvinder.

Min far, som på det tidspunkt efterhånden er blevet en gammel mand, har ansat en yngre mand foruden mig til at passe boden, og det både ærgrer og pincer mig. Jeg ønsker faktisk død over denne mand. Alligevel er det, som om jeg godt vil have, at han er ved min side, for han kan bedre tale med kunderne. Han sælger mere, og han er mere venlig. Jeg derimod bliver irriteret på folk. Jeg kan blive gal i hovedet og råbe op, men jeg kan ikke lade være.

Lige for jeg fylder 30 år, dør min mor. Det kommer som et stort chok for mig. Hun er kun midt i 50'erne, og ingen ved, hvad hun dør af. Hun har bare altid været syg. Far bliver mange år ældre, fordi mor dør.

Jeg har også glæder, hovedsagelig ved at gå ture i naturen, når jeg ellers får lov at være alene. Jeg opdager også, at de mange kontroverser med kunderne og andre mennesker, heldigvis bringer gode ting med sig.

Efterhånden som jeg kommer ind i 30'erne, føler jeg hvorledes min horisont udvides, og min misundelse bliver mindre. Dog er der stadig væk mange ting, jeg gevaldigt ønsker at få. Jeg er helt klar over, at det skaber problemer, og det ene problem efter det andet dukker op. Min far bliver så syg, at han ikke mere kan være aktivt med i boden, og på det tidspunkt begynder det for alvor at gå op for mig, at jeg har et ansvar.

Der er en dame, som ikke bor ret langt fra boden, som af og til smiler meget venligt til mig. Hun er ældre end jeg, men jeg finder meget hurtigt ud af, at hun føler sig tiltrukket af mig. Jeg ved endnu ikke rigtigt, om jeg tiltrækkes af hende. Jeg vil faktisk helst være mig selv, men på den anden side synes jeg også godt om hende. Mange gange anklager jeg mig selv for at have forladt boden for hendes skyld.

Igen skuffes jeg, for jeg opdager, at hun har givet sig hen til en anden. I mit raseri slår jeg hende voldsomt, men jeg bliver hurtigt flov over, hvad jeg har gjort, for jeg holdt jo alligevel af hende. Jeg trækker mig tilbage til min lille klædebod, hvor jeg nu er helt alene.

Far kan ikke mere deltage i boden. Han er blevet for gammel, og den unge mand, som var knyttet til forretningen, har forlængst forladt den for at drage ud i verden. Jeg får en tydelig fornemmelse af, at hvis jeg nogensinde skal have mere end det, jeg har nu, så må jeg til at gøre noget mere alvorligt ved det.

Jeg følte mig draget mod en ny kvinde, og min forelskelse var for første gang stærkere end nogensinde. På grund af hendes sociale position, som lå over min, var det overhovedet meget svært at komme til at se hende. Men flere gange om dagen tog hun af sted, kun omgivet af få vagter, for at tage en tur ud på en åben slette, som hun ojsynlig holdt meget

af at færdes på. Her mødtes vi ofte – i begyndelsen meget generte – som forelskede par nu engang er.

Snart begyndte hun at fortælle mig om emner, som jeg syntes var meget underlige, men i min forelskelse lyttede jeg meget interesseret. Nu opdagede jeg, at kunst, musik og religion betød meget for hende. Religionen havde aldrig spillet nogen større rolle for mig, og ligeledes havde kunsten og musikken kun været noget, man hørte om. Det var, som om hendes ord og fortolkninger var med til, at jeg kom til at opleve det inden i mig selv, skønt der ingen musik var, ingen kunst og ikke nogen kirke på den åbne slette.

Gennem flere år mødtes vi på denne måde. Jeg fik senere at vide, at hendes far udmærket godt vidste besked, men så længe det bare foregik dér, tillod han det åbenbart. Jeg var helt besat af ønsket, om at komme til at eje hende, og at komme til at opleve nogle af de ting, hun talte så ivrigt om. Igen og igen følte jeg, at jeg måtte have de ting. Denne gang blev tingene nogle andre, for i dette liv oplevede jeg, hvorledes jeg selv begyndte at søge efter musikken, kunsten og religionen. Derimod fandt jeg ikke den fantastiske stemning, som min forelskelses rus havde givet løfte om vedrørende disse emner, som denne kvinde så smukt havde indført mig i.

En morgen, da jeg vågnede tidligt, stod jeg op og gik til et lille kloster, som jeg vidste tilhørte den religion, som hun bekendte sig til. Det var en religion, som havde et overhoved, som stadig var levende, men hvis tilhængere tilbragte tiden med at bede til en statue af en høj, slank gudinde – guds moder – den kvinde, som havde fuldbyrdet og skabt universet. Jeg skulle tvinge mig selv til at gå derind. Mindst ti gange på vejen blev jeg enig med mig selv om, at det at søge noget andet, ikke var noget for mig.

Jeg var mere interesseret i at handle og sørge for at komme til at tjene nogle penge, men et eller andet i mit indre tvang

mig – måske nok min kærlighed til hende. Så lagde jeg mærke til, hvilken enorm tiltrækning kærligheden havde på mig og i mit ejerforhold -- mit stærke ønske om at eje hende.

På min vej til denne religion mødte jeg en præst eller munk, der sad ved indgangen. Han spurgte, hvad jeg ledte efter, og jeg forklarede, at jeg søgte information, og så fik jeg serveret en fantastisk historie.

Utrænnet som jeg var i at lytte, fjernt fra det, som jeg normalt foretog mig, befandt jeg mig pludselig helt tryllebundet i en fremmed verden, og for første gang oplevede jeg – i en tilstand af hypnotisk trance, -- den historie, som præsten fortalte mig. I øvrigt var han klædt i en spraglet dragt, som var meget smuk, og den var fordelt med flere lag tøj ovenpå hinanden. Hans hår var bundet i en fletning ned ad nakken. Han havde et bredt hoved og var meget smilende.

Han begyndte nu at fortælle, og jeg levede mig helt ind i denne skabelseshistorie, som jeg undrede mig meget over -- historien om selve verdens tilblivelse. Om hvordan gudinden havde skabt denne fantastiske verden, hvoraf som han sagde, jeg kun så en lille del endnu. Senere ville jeg kunne se en større del, og i fremtiden ville jeg komme til at se endnu mere af den. Men det mest underlige var, at skønt denne religion havde en deling mellem flere små guder, så var det som om alting, han nævned, vendte tilbage til oprindelsen i denne ene gud.

Der var ellers en gud for vækst, der var en gud for kærlighed, en gud for had, en for lys og mørke, en for hjemmet og forældrene, ja, der var mange guder. Men alle disse guder stod på samme plan, og over dem alle stod denne ene guddommelige moder. Præsten fortalte mig vigtigheden af, ikke at se for meget på den enkelte lille gud, men forstå, at de blot var børn af den store.

Templet var bygget i kinesisk stil med guldsmykkede træbjælker. Pludselig opdagede jeg, at jeg måtte have siddet og lyttet i flere timer, for solen stod meget lavere på himlen. Jeg blev klar over, at jeg havde forsømt min bod, som jeg imidlertid havde fået en anden til at passe for mig. Jeg vrissede lidt vredt ad den lærde mand, som blot sendte mig et smil tilbage, og med det mest uudgrundelige blik, jeg endnu havde set, sagde han: „Du kommer tilbage en dag, og til den tid vil du være mere interesseret“. Jeg kastede en mont i hans skål, vendte om og gik tilbage til boden og min handel.

Inden i mig var der sået en mærkelig følelse af utilfredshed. Nok var jeg jo tiltrukket af den smukke unge pige, men samtidig følte jeg mig også draget af denne ejendommelige teori og religion, som jeg endnu ikke kunne tilbede, fordi jeg ikke forstod den, men som jeg alligevel ønskede at tro på, og helt bestemt vidste jeg også, at jeg en dag ville vende tilbage til klosteret og munken.

Det var som om, den unge pige og de ting, hun havde fortalt mig om, fik en enorm indvirkning på mig. Jeg følte, at jeg måtte se hende meget oftere, men hun skulle rejse bort i nogle måneder.

Imidlertid indtraf der i en af disse måneder en stor krise og katastrofe. Et kraftigt regnskyl fik floden til at løbe over sine bredder, hvorved en stor del af byen kom til at stå under vand. Meget af det tøj og klæde, som jeg havde opmagasineret i en hule, blev mere eller mindre ødelagt. Jeg befandt mig pludselig i en situation, hvor jeg økonomisk var meget nær ruin. I min fortvivelse greb jeg til mit gamle trick med at stjæle noget fra andre. Det blev hurtigt opdaget, og man huggede to af mine fingre af. Jeg vidste nu med sikkerhed, at jeg aldrig mere ville få en chance, til at komme tættere til den unge pige, som jeg elskede overalt. Mit had vendte jeg så mod mig selv, fordi jeg havde ladet mig opdage og blive straffet.

I min store fortvivelse over at være i denne nedværdigende situation, kom jeg til at tænke på munken. Jeg var uden penge og vennelos, og så tænkte jeg, at muligvis kunne jeg få hjælp igennem denne munk. Jeg begav mig så på vej til klosteret og fandt munken siddende ganske som sidst, blot denne gang på en lille forhøjning, da vandet stadig stod højt rundt omkring i gaderne. Han så på mig og sagde: „Du er kommet for at blive denne gang“. Jeg svarede benægtende og tilføjede, at jeg var kommet for at få noget mad, og jeg spurgte, om han ville hjælpe mig.

Han så på mig med et mærkeligt blik, og endelig sagde han ja. Han bød mig at gå et bestemt sted hen i klostergården, og der skulle jeg vente på ham. Jeg gik hen til dette sted og fandt til min store overraskelse en brønd. Ja, al ting i hele gården, i hele klosteret var hævet og ligesom beregnet på, at floden kunne gå over sine bredder i så høj grad, som den havde gjort denne gang, men som den ikke havde gjort før i min levetid. Det virkede, som om man i klosteret ligefrem var forberedt på, at vandet kunne stige så højt en dag.

Jeg gik hen til en afsats, hvorpå der stod en særpræget figur af en af de underordnede guder, og igen blev jeg forbløffet, for under figuren var der en cirkelrund stenflade, hvori der var hugget en rille. I denne rille lå der frisk brød, som fuglene kunne spise, og inde i midten af stenpladen stod en vase, som var fyldt med huller, og ud fra dem sprøjtede vandet til en anden rille, som løb til fuglenes drikkekar. Snart gik det op for mig, at det ikke alene var hensigtsmæssigt udført, men også meget smukt, og pludselig forstod jeg, hvad min elskede i sin tid havde ment, når hun talte om kunst. Jeg havde altid anset det for tidsspilde, at forme ting i ler, guld eller bronze, men nu så jeg her, at der var tale om skønhed. Hurtigt vendte jeg dog ryggen til – måske ligesom i protest mod den følelse af modstrid, der var i mig.

Efter et stykke tids forløb kom munken hen til mig, og med sit uudgrundelige blik så han på mig og førte mig derpå ind i en sal, hvor flere sad og spiste. Nogle bar en flagrende og meget smuk og særpræget farvet kjortel, mens andre, ligesom jeg, var klædt i en almindelig hverdags-dragt. Der var ikke mange i salen, men alle var stille og så glade ud, og jeg fik et måltid mad hos dem.

Munken så nu på mig og sagde: „Floden har nu taget alle dine ting og din eksistens. Hele din verden er umuliggjort, måske også på grund af det, der er sket med dine fingre, så hvorfor bliver du ikke her. Knyt dig til os, så kan du bruge vor tro, og vi kan udnytte din styrke“.

Med et sæt rejste jeg mig, flygtede ud af salen og skubbede til flere ting i farten, mens jeg råbte, om han troede, jeg ville begrave mig levende på et sted som her. Jeg hadede ham i øjeblikket. Hadede ham vel nok mest, fordi han havde evnen til at se lige igennem mig. Flygtede ud i gaderne, hvor alt stadig var kaos, og hvor problemerne tårnede sig op omkring mig.

Munken havde ret, for ikke mange dage efter var jeg tilbage igen for at spise sammen med de andre. Denne gang kom munken hen til mit bord uden at sige noget, satte sig ned og spurgte til mit befindende. Igen mærkede jeg et sug i maven, denne sugende følelse af, at et eller andet, han havde, det ønskede jeg mig. Han gentog atter sit tilbud, men på en lidt anden måde, idet han nu berettede om de praktiske vanskeligheder, klosteret havde, og som jeg kunne være dem behjælpelig med at ordne, mod at jeg fik kost og logi og selvfølgelig også fuld frihed.

Jeg overvejede igen hans tilbud og sagde, at jeg ikke ønskede kun at leve et så indadvendt liv. Igen pointerede munken, at jeg havde min fulde frihed, men stadig affærdigede jeg ham i angst for noget, som jeg ikke vidste, hvad var, og

som jeg allerede folte bandt mig, og det var denne sugende fornemmelse i mellemgulvet.

Endnu en gang begav jeg mig ud i gaderne. Alt det gammelkendte var ændret. Mine skridt førte mig tilbage til den gade, hvor min butik eller lille handelsbod havde ligget. Jeg fandt sammen igen med de mennesker, som havde været ude for den samme katastrofe som jeg. Vi folte alle situationens alvor, for vi var i samme båd, og alligevel mærkede jeg en utilfredshed, som jeg ikke havde folte før, og det gav mig en sær indre uro.

Nogle få uger senere havde jeg den glæde at møde min elskede igen. Det var første gang i flere måneder, og hun blev meget bedrøvet over at høre, hvad der var overgået mig, og glad over de oplevelser, jeg havde haft i klosteret. Hun fortalte mig om alle de smukke steder, hun havde været, steder, som jeg i min fantasi dårligt kunne forestille mig. Hun ville invitere mig hjem en dag for at høre en mand spille på et strengeinstrument, for at jeg kunne komme til at opleve musikken.

Nogen tid forløb, og jeg havde stor modgang. Jeg forsøgte at genoptage mit gamle levlbrod, men de karavaner, som skulle komme med klædevarerne, var af en eller anden grund forsinkede, så ingen havde noget at sælge. Alle ville gerne købe, men kun få havde noget at tilbyde, og de blev naturligvis rige. Vi andre havde kun ødelagte varer, som ingen ville købe, så der var mange, der sultede på den tid, og jeg var een af dem.

Kun få gange tillod min stolthed mig at søge tilflugt i klosteret, og hver gang blev jeg modt af munkens uudgrundelige smil. Jeg fik en fornemmelse af, at jeg svigtede ham, men jeg ville stadig ikke blive der. Jeg forstod ikke mig selv, og hvad der drog mig.

En dag, hvor jeg talte med min elskede, prøvede hun i sin store klogskab at forklare mig, hvad det var, jeg følte mig tiltrukket af. Hun fik mig til at indse, at det var en begyndende pligtfølelse overfor den åndelige retning, som var ved at gro frem i mig, noget, som jeg aldrig tidligere havde følt. Hun foreholdt mig denne pligt, som jeg endnu ikke havde følelse tilovers for. Hun prøvede på at give mig en forståelse af, at det var en indre trang hos mig, som var ved at bryde igennem. Havde jeg ikke haft hende ved min side, ville jeg have stået meget uforstående overfor det, der senere hændte mig. Samtidig ville en stor del af de problemer, jeg havde nu, have set helt anderledes ud.

Ikke en eneste gang tilbød hun mig penge, klæder eller mad. Det var, som om hun var urørlig i sin rigdom, i sin kunst, musik og religion. Det var, som om hendes verden og min nok kunne mødes i korte øjeblikke, men ikke for længe, og ikke som jeg hele tiden havde ønsket det – for evigt.

En dag hvor jeg sad og spiste i klosteret, skete det, at en stor sten forskubbede sig, og pludselig faldt en del af taget ned på nogle af de spisende. De fleste kom uskadte ud, men en enkelt lå under tagets store vægt, tilsyneladende fastklemt af nogle store bjælker. Mange prøvede øjeblikkelig at hjælpe ham, mens jeg holdt mig passiv i baggrunden. Jeg kunne ikke indse, at det var mit problem, for jeg følte en prikke mig i ryggen, og dér stod munken og bare så på mig. Jeg glemmer aldrig det gennemførende blik – det livgivende, alt-sigende, ansvarsfulde og dybtfølte blik. Det var, som om det atter og atter vakte den følelse, som min elskede kaldte for pligt.

Jeg trådte så straks til, og ved min rå styrke og andres hjælp fik vi ham endelig befriet. Munkene tog sig af ham og konstaterede, at han havde fået knust den nederste del af det ene ben.

Mange kom nu og takkede mig, men der var særlig een tak, der var meget værd for mig, og det var munkens. Han kom hen til mig og sagde: „Du har fulgt dit kald. Følg nu din pligt“!

Det var, som om han havde ramt noget dybt inde i mit hjerte, og i min irritation over dette slog jeg ud efter ham og forlod øjeblikkelig klosteret. I flere dage var jeg ikke mig selv, men en dag, ganske kort tid efter, befandt jeg mig igen uden for klosterets port, gik ind og så, at man var i gang med at celebrere en messe. Skyndsomt gik jeg hen i et hjørne af haven, hvor jeg satte mig for at spekulere over mine mærkelige tanker og handlinger, som var helt uforståelige, ligeledes denne sugende følelse af pligt, som de andre havde kaldt det. „Gør din pligt“, havde munken jo sagt!

Haven var meget smukt anlagt. Den var lille, men et stort træ med lange blade var det altoverskyggende, som groede i haven. Jeg satte mig under træet, og kort efter kom munken hen til mig. Han sagde noget til mig, som lød underligt i mine øren: „Du har nu oplevet, at andre havde brug for dig og din hjælp. Du har følt en tiltrækning mod det guddommelige. Fra nu af vil denne opløftelse følge dig til evig tid“. Med disse ord bod han mig velkommen i fællesskabet.

Jeg fik et sted at bo, et lille kammer, og begyndte snart at arbejde i haven under kyndig vejledning af munken selv. Jeg hjalp også til med maden og gjorde forskellige indkøb.

En gang om ugen satte munken sig ned og fortalte mig legenderne, om hvordan Guds moder havde skabt verden, udkrystalliseret den i enkelte guder, og hvordan disse indvirkede på os i vor hverdag. Jeg sad tryllebunden og lyttede, men jeg var også konstant i konflikt med den irritation og modvilje overfor det, som var ved at udvikle sig i mit sind. I enkelte perioder af min tilværelse, følte jeg endog også ha-

det overfor det, jeg lavede og foretog mig. Jeg kunne eksplodere af raseri og irritation, men jeg blev på stedet.

Mange år skulle gå, mange legender skulle fortælles og mangt et stykke arbejde blev udført. Mange personlige problemer havde jeg været igennem ved konfrontationen med disse mennesker, som tilsyneladende ikke lod sig gå på af nogetsomhelst, og hvis reflekterende sind satte mig i en konstant dårlig samvittighed over mit eget sind, men fik mig til at tænke.

Moderne med min elskede syntes at blive færre, og skønt hun havde afgivet løfter om musikstunder, indfrieede hun dem aldrig. Jeg savnede stærkt en kvinde, men skønt jeg var en fri mand uden at have afgivet nogen løfter og aftaler, og jeg kunne gøre, som jeg ville, så følte jeg dog klosterlivets regler og væremåde, og også munkens ønsker, som en usynlig lov, jeg måtte følge ud fra den fornemmelse, jeg havde fået af det, de kaldte pligt.

Da nogle år var gået, foreslog munken, at jeg deltog i morgenandagten og i tilbedelsen af de guder, som Guds moder havde delt sig op i. Mange år forløb på denne måde, og jeg blev mere og mere involveret i selve det religiøse aspekt.

En sensommeraften havde jeg en besynderlig oplevelse. En af munkene blev stærkt angrebet af en sygdom, der medførte høj feber, og skønt brodrenes kendskab til helbredende urter var stor, så viste intet sig tilsyneladende at ville hjælpe. For første gang kom munken til mig og spurgte, om jeg ville bede for denne broder. Min første tanke var ren og skær uvilje, men den sugende følelse, denne opfattelse af pligt, eller hvad man nu skal kalde det, tvang mig dog alligevel til at bede for ham. I løbet af ganske kort tid faldt feberen, munken blev helt rask og min tro steg.

Allerede i begyndelsen af mit halvtredssindstyvende år gik det ned ad bakke med mit helbred. Jeg var ofte meget syg,

min ryg var meget dårlig og mine ben blev ringere og ringere. Efterhånden blev det sådan, at det mere var præsterne, der måtte hjælpe mig, end det var mig, der hjalp præsterne.

Mit endnu ikke udslukte begær og ønske om at eje ting var mere gradvis gået over til at blive en større forståelse af de oplevelser, jeg havde haft i min tilværelse. I mangen stille stund kunne jeg sidde og begynde at forstå, hvorfor tingene var hændt mig netop på den og den måde.

I en alder af 58 år fik jeg en slem infektion, og jeg begyndte at dose hen. Jeg folte, hvorledes overgangen mellem liv og død blev trukket i langdrag, og det kom til at stå helt klart for mig gennem tilstedeværelsen af præsterne. Det var, som om de med deres forståelse og deres tankes kraft var i stand til at lade mig ligge i lang tid på et oplevelsesplan midt imellem to liv, det fysiske og det ikke-fysiske. For første gang havde jeg en reel oplevelse af det, de havde talt så meget om – en følelse og livsoplevelse af den fantastiske intensitet, som livet i virkeligheden er. Jeg svævede over mit eget legeme, og alligevel befandt jeg mig i kroppen, og på det plan oplevede jeg en hel mængde yderst skønne ting. Kort tid efter forlød jeg den fysiske verden.

Kommentarer til 7. liv

Når man ser på dette liv, får man hurtigt øje på ændringer i miljø, tilpasning, omgivelser og de påvirkninger, som omverdenen udøver på det menneskelige sind.

Jeg befinder mig i en af Mesopotamiens storbyer med stærke påvirkninger fra andre mennesker, og jeg må hele tilværelsen igennem være meget opmærksom på, hvorledes andre opfatter mig. Der er en tydelig tilbageføring til de indadvendte perioder i ottende og niende liv.

Vi ser netop i repetitionen af tidligere inkarnationer, som jo finder sted fra fødslen til det 30. år, noget af den indadvendthed, særprægethed og ønsket om at være sig selv, og hvorledes det genopleves.

Endvidere ser vi, hvorledes jeg i begyndelsen af denne tilværelse har en ensomhedsfølelse, som stemmer nøje overens med den følelse af isolation, som egentlig var til stede i de to tidligere liv. Samtidig har ønsket om at blive tilgodeset, ønsket om fællesskab, som så småt begyndte i det ottende liv, nu taget et skridt længere frem, og det er nu overført til et ønske om at være sammen med andre.

Det er interessant at se, hvorledes livets årsag og virkning her har skabt mulighed for oplevelse af nogle andre aspekter. Vi ser nemlig, hvorledes jeg lidt efter lidt føres ind i en sult og interesse for et åndeligt og religiøst aspekt i tilværelsen – primært gennem forelskelsens kunst, gennem begær og ønske, som egentlig stammer fra lavere vibrationer i personligheden, og derefter føres jeg til en oplevelse af et åndeligt religiøst aspekt. Det er tydeligt at se, hvordan modviljen over at give

slip på den selvstændige styring ligesom her bliver optrænet på forskellige områder.

Jeg tvinges egentlig til at gå til klosteret, bliver nødsaget til at modtage maden og tvinges videre til at følge den drift inden i mig selv, som hedder ansvar og som jo i virkeligheden, hvis vi går tilbage i tiden, er et begær efter fællesskabet.

For læseren kan der være et enkelt dunkelt punkt, nemlig hvorfra dette begær egentlig stammer, hvor denne sult kommer fra, efter at være sammen med andre, for den synes jo ikke at være særlig fremherskende i de to foregående liv, skont jeg som mongolkrigeren har et vist ønske om fællesskabet. Men går vi tilbage i 10. liv, som ikke omtales i bogen, vil man se, at netop i det tiende liv begynder den sult efter fællesskabet forsigtigt, og så stimuleredes den videre i 8. liv som mongolkrigeren, og det fortsætter i en behersket form gennem udfoldelse i fælleslivet i byen samt senere i klosterlivets fællesskab.

Der er en ting, som har overordentlig betydning for den fremtidige repetition af tidligere inkarnationer, men også en ting, der bliver stærkere og stærkere – som blandt andet er resulteret i denne bogs fremkomst – det er sulten efter det religiøse og det åndelige, som her har sin forsigtige begyndelse, en stille og rolig start, som efterhånden vil igangsætte en bredere kommunikation.

Her i dette liv hører vi om de problemer, som den materielle del af tilværelsen indeholder, om hvorledes jeg sulter, vi hører om fattigdommen, og videre ser vi aspekter tilbage fra både ottende og niende liv, hvor den selvsamme sult og længsel efter tryghed, orden i økonomi og materielle ting stadig er stærk.

Prøv nu at lægge mærke til denne forsigtige sult, som jeg vil kalde den, en begyndende sult, som netop vil resultere i, at loven om årsag og virkning gennem denne sults styrke

begær -- og dermed energi -- vil skabe nogle liv i fremtiden, der vil blive betonedede af tryghed i økonomisk og materiel henseende og give en vis mulighed for at dyrke andre sult-principper, blandt andet det religiøse og åndelige.

I det syvende liv ser vi tydeligt, hvorledes kærlighedens aspekter opfriskes, uden på noget tidspunkt at få sin fulde udfoldelse. I det niende, det ottende og nu i det syvende liv har jeg faktisk ikke haft glæde og tryghed i et kærlighedsforhold. Igen må vi søge længere tilbage for at kunne se sammenhængen, og da skal vi til 10. og 11. liv, hvor mange forskellige oplevelser, kærlighedsmæssige, seksuelle og følelsesmæssige er årsagen til, at virkningen nu er helt anderledes.

Læg også mærke til, at der et bestemt sted i dette syvende liv lægges megen vægt på den nye religiøse åndelige sults start: *Du har fulgt dit kald, følg nu din pligt*. Det var, som havde han ramt mig dybt i mit hjertes inderste. Denne udtalelse viser tydeligt, hvorledes jeg har fulgt den drift, der hedder at være sammen med andre, og ligeledes har jeg vækket, genoplivet og opelsket en svag begyndende religiøs sult. 'Gør din pligt', havde munken sagt, og videre sagde han: 'Du har nu oplevet, at andre har brug for dig. Du har oplevet en tiltrækning mod det guddommelige, og fra nu af vil denne oploftelse følge dig til evig tid'. Med disse ord bod han mig velkommen i fællesskabet.

Jeg havde nu oplevet, at andre havde brug for mig, sagde han, men det var jo netop *det*, jeg havde søgt at etablere. Jeg havde *ønsket*, at andre havde brug for mig. Jeg havde krampagtigt, både i niende og mest i ottende liv -- tanke-- eller handlingsmæssigt -- forsøgt at være sammen med andre. Også her i syvende liv har jeg forsøgt det, og går vi endnu flere liv tilbage, vil vi kunne se, at gang på gang har en sult efter at være noget for andre -- eller at andre havde brug for mig -- været min dybe interesse og store længsel.

Her var faktisk den første oplevelse af fællesskabet, som i mine senere tilværelser vil blive stimuleret atter og atter. Det næste, han sagde, var, at jeg havde oplevet en tiltrækning mod det guddommelige, og den ville følge mig til evig tid. I disse to sætninger lå sulten efter fællesskabet, efter den åndelige oplevelse, sulten efter det, som må kaldes religiøs og åndelig tiltrækning.

Endelig til allersidst i denne tilværelse deltog jeg i morgenandagten ved tilbedelsen af de guder, som netop denne religion prædikede om. Man bad mig også om at være med til at bede for en syg broder, og den sugende følelse, denne forståelse af pligten, tvang mig dog alligevel til at være med i bønnen. Munken blev helt rask, og min tro blev stærk. Igen et eksempel på, hvorledes min sult mod det åndelige, og min sult efter at gøre noget for andre, og at andre havde brug for mig, så småt blev skabt, og i mine fremtidige liv vil vi se det udfoldet og meget forstærket.

TILBAGE I

6. LIV

I en lille by i den nordlige del af Midtengland fødtes en dreng i en håndværkerfamilie. Faderen var tømrer, og familien havde allerede to piger, da drengen blev født.

Jeg, som var den lille dreng, voksede op i et trygt hjem i riddertiden, en periode, hvor de sociale omskiftelser var store. Min far, som var en meget ædel mand, havde nære kontakter til det, vi i dag ville kalde offentligheden. Hans nærmeste venner var rigmænd og folk i høje stillinger. Min opvækst blev derfor præget af tryghed, skønt jeg selv havde store problemer med at tilpasse mig de gængse normer. Især oplevede jeg, at misundelse og jalousi var ting, der gik mig stærkt på. Fra mit tolvte år begyndte der at ske forskellige ting. En dag, hvor min far ønskede at tage mig med til en anden del af landet, fik jeg dér øje på en meget smuk pige, og for første gang i min tilværelse følte jeg en boblende livsglæde, der kunne minde om en heftig forelskelse. Og fra den dag kom jeg til at opleve forelskelse på forskellige måder, og navnlig i de første år, fra mit 12. til 17. år, blev jeg ofte forelsket i adskillige piger.

Fra mit syttende år ændrede det sig, og jeg begyndte at opleve, hvorledes ting omkring mig kom til at betyde en hel del – skønne smukke ting. Samtidig følte jeg også en vis dragning mod det kunstneriske – omend ganske spæd.

Da jeg fyldte atten år, blev jeg optaget på en væbnerskole. Min far, som havde gode forbindelser på en nærliggende borg, ønskede mig oplært som væbner, og heldigvis havde jeg selv det samme ønske. Jeg følte mig hurtigt godt tilpas.

for nu *var* jeg noget. Jeg følte, at jeg virkelig *var* en person, og ikke bare det barn, jeg havde været så længe. Men kort tid efter kom jeg ud for en hel masse kvaler, hvor jeg gang på gang kom ud i situationer, hvor min egen oplevelse af misundelse og jalousi formelig kastede tingene i hovedet på mig.

I min pureste ungdomstid kom landet ud for en særdeles urolig periode. Der opstod forskellige episoder omkring os -- man kunne kalde det borgkrig, og konstant var der små fejder i gang. Min ilddåb fik jeg i mit 24. år, hvor jeg i et større slag for første gang skulle møde andre, som det var min pligt at kæmpe imod -- endog dræbe. For første gang oplevede jeg angsten, der kom krybende ind under min rustning, sådan føltes det.

Min rustning var ganske vist ikke, som man ser på film i dag, stor, tung og klodset, for i virkeligheden var den blot et brystskjold og nogle plader, og så bar jeg ellers skjold og havde en lanse ved siden.

Jeg må tilstå, at jeg flygtede fra slagmarken og gemte mig . . . og lang tid efter at slaget endelig var afsluttet, vendte jeg tilbage med en forblømt undskyldning om, at min hest havde været helt ude af sig selv.

Jeg oplevede inden i mig selv konflikten mellem det, jeg ønskede og det, jeg havde.

I slutningen af tyverne oplevede jeg, hvorledes en større forståelse for det religiøse aspekt vågnede i mig. Jeg havde ellers ikke tidligere gået særlig meget op i religionen, men nu, hvor jeg gik i mit syvogtyvende år, blev religionen en begyndelse på en større omvæltning i mit hidtidige liv, og jeg kom til at opleve tingene på en anden måde end før. Det blev også indledningen til en lang og mærkelig rejse, som skulle ende mere besynderligt, end jeg nogensinde havde forestillet mig.

Gennem min vågnende interesse for det religiøse, traf jeg en ung pige på min egen alder, og hun var lige så interesseret i det kristne aspekt, som jeg var det. Hun blev snart min kone, og i begyndelsen af mit otteogtyvende år var min status som væbner endelig slået fast, måske mest igennem de forbindelser, min far havde taget sig af.

Over hele England gik der på den tid en virkelig stor interesse for at udbrede Kristendommen og for at befri det hellige land. Det forventedes, at sønnen i alle bedre familier drog afsted på togt i en hellig krig mod de vantro arabere. I mit barndomshjem, hvor jeg endnu boede, forventedes det også af mig, men jeg havde slet ikke lyst til at indfri deres forventninger. Jeg kunne ikke indse, at man skulle fore krig på denne måde, og alligevel følte jeg mig opildnet af min nyligt vågne interesse for den kristne sag, at gå videre og arbejde for den religion, som jeg troede på.

Et nyt togt skulle udgå fra den del af landet, hvor vi boede, og efter opfordringer, både fra mine forældre og fra den ridder, under hvis flag jeg gjorde tjeneste, drog jeg afsted sammen med flere hundrede andre. Vi opildnede hinanden, og jeg oplevede snart, hvorledes der mellem disse ret barske fyre opstod en fantastisk kammeratskabsfølelse. Jeg glædede mig over at være i deres midte og over, at jeg var een af dem. Min oplevelse af hele dette fællesskab var meget stor. Dette at bo sammen med andre, leve sammen og have fælles oplevelser, følte jeg, at det lige var noget for mig.

Vi drog igennem Midt- og Sydengland, indskibede os og sejlede over Kanalen til Frankrig. Vi fortsatte ned gennem Frankrig, red videre til Schweiz og Østrig for at nå ned til Italien, hvorfra vi skulle sejle direkte til det hellige land. Men inden vi var nået så langt, havde en mærkelig oplevelse ændret en del af mit syn på den hellige sag, vi kæmpede for. Flere gange undervejs ønskede jeg at debattere og bedre for-

stå den kristendom, som jeg folte mig stærkt knyttet til, for det var jo dog for sagens skyld, vi alle var draget udenlands. Men ingen af mine kammerater havde lyst eller evne til at diskutere denne sag med mig. Religionen var der bare, og den fungerede. Det vigtigste for alle de andre var, at vi kunne komme til at kæmpe for at redde det hellige land.

I hele min ungdom havde misundelse, ønsket om at få magt, at tage noget fra andre, ønsket om at være noget, været meget stærk i mig, og det havde i alderen fra mit 18. til 27. år skaffet mig en hel del problemer ikke alene i mig selv, men også i mine omgivelser og min nære familie, og nu stod jeg altså her og skulle være med i en krig, som jeg ikke folte var *min* sag.

En eftermiddag, hvor vi slovt bevægede os på række og geled på vej til det hellige land, oplevede jeg et sted i Norditalien, hvorledes befolkningen i stor stil flygtede, da de så os komme ridende. Dette forstod jeg ikke ret meget af, for det var jo ikke her, vi skulle føre krig. Men en dag, hvor jeg var blevet sendt på et spejdertogt med nogle andre fra gruppen, så jeg til min skræk, hvorledes de plyndrede og hævn-gerrigt slog efter folk, som om de bare var kvæg. I starten syntes jeg måske selv, at det var meget sjøvt, men ret hurtigt kom jeg, på andre tanker, idet jeg blev grebet af en stærk følelse, som sagde mig, at her var noget helt galt på færde. Jeg fandt nu, at konfrontationen mellem de andres mangel på ønske om at gå ind i forståelsen af Kristendommens inderste væsen, samt den ydre form dette togt havde af krig, mord, vold, røveri og voldtægt, pludselig var mig så modstridende, og da jeg ikke kunne finde nogen respons i mit virkelig dybtfolte ønske om at forstå tingene, trak jeg mig ind i mig selv. Dette resulterede yderligere i, at jeg under hele vandringen ned gennem Italien blev mere og mere indesluttet.

Da vi nåede udskibningshavnen og skulle vente nogle dage på de skibe, der ville bringe os over det store farvand, fik jeg en dag en besynderlig oplevelse. Jeg sad under et træ og grublede som sædvanligt over den mangel på forståelse, jeg havde af Kristendommen og dens oprindelse, da mit blik faldt på nogle ruller, der lå under træet.

En af de folk, vi havde med, var en flink ung mand, tilsyneladende lidt naiv, men han var i besiddelse af en evne, der var sjælden på den tid, han kunne nemlig læse, hvilket jeg ikke kunne. Derfor kaldte jeg ham hen til mig og spurgte, om han ville gøre mig den store tjeneste, at læse op for mig af disse ruller. Jeg fik min lyst styret, idet han beredvilligt begyndte at læse op for mig af den første rulle. Den handlede tilsyneladende om en østerlandsk form for tænkning, filosofi, bøn og religion, og jo mere han læste, desto mere afklaret blev min forståelse af den kristendom, som jeg følte mig draget mod. Den enkle og simple måde alting blev fremsat på i Kristendommen, stod pludselig lysende og klart for mig gennem uddybelsen, som det senere viste sig, af denne tibetanske måde at se tingene på. Og jeg forstod videre, at hele dette spektrum af kærlighed, som netop var det tiltalende ved Kristendommen, var jeg i færd med at slagte i forsøget på at retfærdiggøre de roveriske tendenser, der ligger i et hvilket som helst menneske.

Efter i flere dage at have sat mig nogenlunde grundigt ind i, hvad den unge mand læste op for mig af rullerne, tog jeg dem til mig og var nu overbevist om, at jeg ikke havde noget som helst ønske om at være med i denne latterlige, hellige krig.

To dage før vi skulle sejle, henvendte jeg mig til den ridder, under hvis banner jeg skulle have kæmpet. Jeg fortalte ham om min beslutning, så på ham idet jeg spændt ventede på hans svar. Han rejste sig, lagde hånden på min skulder

og sagde så: „Jeg er din protegé og den mand, i hvis hænder din far har lagt dit liv. Jeg ved, at denne sag er vigtig, og jeg ved, at du er en af dem, der kan gøre gavn, så derfor må jeg bede dig om at følge med os. Må Gud ændre min beslutning med sin vilje.“

Det gjorde den gode Gud, om hvem jeg endnu vidste så lidt, for inden de to dage var til ende, faldt der pludselig en mærkelig feber over mig, og jeg blev indlagt i det nærmeste kloster. Her blev jeg passet og plejet af nonner, som gjorde alt for at jeg skulle befinde mig så godt som muligt. Men da skibene ankom, var min febertilstand stadig for høj til at jeg kunne stå op, og min ridder sagde derfor dette: „Du har bevist, både overfor dig selv og mig, at du ikke skal med os. Jeg må forlade dig, bede dig tage hjem med min velsignelse og fortælle dine forældre, hvad der er sket“.

Således blev min oplevelse af Kristendommen og den hellige krig, som jeg havde følt mig stærkt involveret i, pludselig ændret i løbet af denne rejse, som blot havde varet nogle få måneder.

Hjemturen foregik i fred og ro sammen med to væbnere, hvoraf den ene var i stand til at læse i mine ruller. To gange på vejen hjem var vi ved at falde blandt røvere, og vi måtte kæmpe for vore liv. To gange måtte vi redde andre mennesker fra døden. Jo nærmere vi kom til det England, som jeg elskede og kendte så godt, desto bedre kunne jeg indse, at min opgivelse af kampen for det hellige land, var det bedste, jeg kunne gøre.

I Frankrig blev en af væbnerne syg, og vi måtte opholde os ti dage i en lille by nær en stor flod. I disse dage havde jeg rig lejlighed til at se tilbage på min tilværelse, måske netop fordi disse ruller havde givet mig en mærkelig fornemmelse af at være løbet ind i noget, som jeg følte ville få større betydning for mig i fremtiden. I de tilbageblik, jeg foretog, så

jeg tydeligt alle de problemer, jeg havde haft i min opvækst, hvor jeg havde svært ved at acceptere andre mennesker og deres meninger, hvor jeg følte, at jeg ikke slog til og ikke kunne lave noget af større betydning. Jeg havde også haft svært ved at få indpas hos de fine folk på den hjemlige borg. Jeg følte mig ikke kompetent til min gerning, og den tilværelse, som jeg førte på borgen ved mine forældres hjem, var ligesom en snurretop om ingenting. Jeg havde ofte haft kvaler og lidt under savnet af en kvinde, for min evne til at nå ind til dem var for ringe. Hele min opvækst i tyverne havde været præget af disse indre problemer, som gav sig udslag i, at jeg snublede i starten og senere følte mig meget isoleret. Mange gange måtte jeg kæmpe mod andre i ord, i gerning og i handling for at få lov til at fastholde de meninger, jeg selv havde.

Når jeg nu under opholdet i den lille franske by så tilbage i tiden, kunne jeg klart se, at min ungdom havde været noget rod. Jeg besluttede derfor, at jeg ville opgive væbnergerningen eller påtage mig noget andet arbejde, men endnu vidste jeg ikke, hvad det skulle være.

Disse ruller, som jeg havde fået fingre i, havde givet mig noget, jeg ellers ikke havde forstået - noget, som mindede mig om et eller andet. Det var, som følte jeg mig hjemme i Kristendommens forkyndelse, skønt jeg dog aldrig havde mødt den på en så speciel måde som her beskrevet på disse ruller. De var enkle, sproget var enkelt, men dybtfølt.

I henved to måneder opholdt vi os i Frankrig af flere årsager. For det første skyldtes det min egen rastløshed overfor den beslutning, jeg havde taget og skulle prøve at gennemføre, og for det andet ville vi også se os lidt omkring. Da pengene var ved at slippe op, besluttede vi os endelig til at rejse tilbage til England. Vi havde imidlertid givet vore fa-

milier besked om, at vi var på vej hjem, men de var ængstelige over, at det tog os længere tid end beregnet.

En varm sommerdag drog vi så afsted til England. Det var en høj, klar dag, og de bedste muligheder for en god overfart var til stede. Imidlertid blæste det op i løbet af eftermiddagen, og længe for vi nåede Englands kyst, vi kunne allerede skimte den, kom vi ind i et forrygende uvejr, som kastede den lille skude frem og tilbage. Det blev en forfærdelig tur. Havet piskede omkring os og stod i meterhøje bølger. Vort storesejl brast, og vi mistede styringen. Kun ved et tilsnit af skæbnen lykkedes det os at komme i læ i en bugt, som vi simpelthen blev drevet ind i. Selv kunne vi ikke gøre ret meget, men strømmen førte os ind i bugten med det resultat, at vi igen blev i stand til at sætte små sejl og forsigtigt manøvrere ind mod land, hvor skibet strandede og kort tid efter blev fuldstændig knust. Alle reddede sig i land, men oplevelsen havde været forfærdende. Angsten, usikkerheden blandet med følelsen af at skulle modtages af familien igen, havde gjort, at jeg på denne rejse endnu en gang var blevet rystet også i min beslutning. Jeg folte, at jeg måtte stoppe, og alligevel folte jeg en forpligtelse.

Turen fra kysten og til mit hjem varede flere uger, alene af den grund, at vor pengebeholdning var svundet ind, så vi måtte rejse med tilfældige køretøjer; for vore heste omkom under stormvejret.

En dag kom vi til at rejse sammen med nogle embedsmænd fra Skotland. En af dem var overtaxator og havde til opgave at ligne og taxere skat i lokale områder i Skotland. Han havde været et ærinde i London, som jo ikke havde det omfang, den har i dag, så i virkeligheden havde han været på besøg i en by syd for London.

Hvorfor jeg specielt interesserede mig for denne mand skyldtes, at han havde læst i de samme bogruller, som jeg

havde med hjem fra Italien. Aften efter aften berettede han, når vi hvilede os ved bålet eller var indkvarteret et tilfældigt sted, hvorledes indholdet i disse ruller havde ændret hans tilværelse. Han var en hjertevarm personlighed med stort fulds-kæg. Han var rar, men samtidig alvorlig. Han lod mig forstå, at hvis jeg begravede mig i disse tekster, ville jeg komme i konflikt med den opfattelse af Kristendommen, som var fremherskende i datidens England. Jeg følte mig overbevist om, at jeg måtte tage denne konflikt, koste hvad det ville.

Denne mands udsagn kom senere til at betyde meget for mig, og vi drog videre og endte efterhånden i vore hjem. Her havde man været urolige, men var naturligvis glade, da jeg endelig ankom i god behold.

Suart kom en tid, hvor min beslutning om ændringen i min tilværelse skulle udmøntes i handling, men endnu vidste jeg ikke hvordan. Jeg følte mig stadig væk harmfuld overfor de mennesker, som ikke forstod mig i min ændrede holdning. Jeg led af det, man i dag ville kalde for retfærdig harme, og den gjorde, at jeg opfattede andre folk med divergerende me-ninger som en direkte fare for Kristendommen. Blandt andet var dette årsagen til, at jeg var draget med på korstoget.

Men selv i de små ting i min hverdag opdagede jeg, at denne min nye indstilling gjorde, at jeg ivrigt kastede mig ud i diskussioner, noget jeg aldrig havde gjort tidligere over-hovedet. Tværtimod havde jeg holdt det for mig selv, og været mig selv, men jeg følte forpligtelse til at forfægte mine egne meninger nu. Ofte kastede jeg mig ud i hidsige debat-ter, tildels håndgemæng, og skont hadet var min største fjen-de, dyrkede jeg dette had på et andet plan end korstogene, men med samme resultat. En fejløpfattelse, en stærk mening, som på den tid gjorde mig til en farisæer.

Flere måneder senere vendte min ridder hjem. De havde vundet et stort slag og tabt et andet. De havde været væk

i lang tid, og mange var blevet dræbt, men plyndringer havde været gunstige, og de hjemførte meget af værdi. Jeg spekulerede meget på, hvordan jeg skulle frigøre mig fra mit hverv, og hvad jeg skulle tage mig til bagefter.

Resultatet blev, at jeg i min svaghed fortsatte med at arbejde i borgen, tage ud på togter og kæmpe i lokale fejder, men med stigende utilfredshed. I den fritid, som mit arbejde levnede mig, kastede jeg mig ud i debat og fremkom med mine mærkelige ideer, som havde taget form, efter at jeg havde fået kendskab til tekstrullerne. På disse blade stod, at Kristendommens dybde, nemlig kærligheden, var af en sådan substans, at enhver opfattelse af kærlighed var rigtig, at de mennesker, som oplevede kærlighed i forskellige former, oplevede sandheden, essensen af Kristendommen. Samtidig sagde dette skrift, at mennesket i al for stor udstrækning priste personen fremfor ideen.

Skriftet var fremkommet fra en hellig forsamling i slutningen af det ottende århundrede i en filosofisk skole for Kristendommen, som fandtes i Norditalien. Det var bandlyst, og det var blevet forbudt at læse det. Sekten, som man kaldte den, var blevet spredt for alle vinde, og mange var døde, men overleveringerne havde levet videre i form af taler, som nogle havde nedskrevet.

At min væbner kunne læse var et tilfælde, jeg ikke helt forstod, for han var jo kommet fra de samme ringe kår, som jeg selv. Men kun fordi han havde haft en gammel bedstefar, som var indstillet på at give sin lærdom videre, fik min væbner lært det allerede som barn. Hvorfra bedstefaderen havde lært at læse, ved jeg ikke.

I over tyve år tjente jeg hos ridderen, og i disse mange år forfægtede jeg mine religiøse anskuelser uden egentlig at vide, hvorfor min dragning og opfattelse var så stærk. På et vist tidspunkt var jeg ved at blive forfulgt for min fremstilling

af Kristendommen, idet nogle lokale præster havde hørt om mine mærkelige meninger. De opsøgte mig for at debattere forskellige ting, og de afsluttede besøget med at sige, at hvis jeg i fremtiden forfægtede mine meninger offentligt, ville de personligt sørge for, at det ikke blev ret længe. Under denne form for pres gav jeg op.

Henved 22 år var gået, jeg var kommet op i en alder af 52 år, og jeg havde tjent på denne børg under to forskellige herrer, da jeg pludselig blev ramt af en mærkelig sygdom, som ingen kunne forklare. Langsomt og igennem lang tid blev jeg ædt op indefra af denne ukendte sygdom, der udviklede sig til en stor svulst, og under store smerter gled jeg efterhånden over i døden.

Selve dødsøjeblikket indtraf i mit eget hjem, som jeg havde på borgen. Hos mig var den kvinde, som holdt af mig, men som jeg ikke brød mig om som kvinde, dog gerne som menneske. Hun holdt mig i hånden, og ved hendes side stod en af mine venner. Han var min modstander i opfattelsen af Kristendommen, men som menneske en kær ven.

Smerterne blev efterhånden så voldsomme, at jeg på et tidspunkt tiggede og bad om at blive løst fra dette legeme. Ja, jeg bad så inderligt, at min ven virkelig en overgang tænkte på at jage sit spyd igennem mig, men han afholdt sig fra det. Døden kom som en befrielse efter tre måneders sygeleje. Jeg udåndede under stærke smerter, med lettelse over at forlade det fysiske legeme og med en inderlig følelse af, at jeg alligevel havde haft ret.

Kommentarer til 6. liv

Her ser vi, at jeg fødes ind i et trygt miljø, der kan skabe en vis harmoni og balance omkring de ydre forhold under min opvækst, men på trods af det, lider jeg med indre problemer som misundelse, jalousi og egocentrering. Allerede i mit tolvte år oplever jeg forelskelse. Læg mærke til, hvorledes repetitionen af de tidligere livs misundelse, had og jalousi kommer igen i opvæksten i begyndelsen af denne tilværelse.

Årsag og virkning danner gennem det store mønster, som infiltrerer vore liv og skaber vor livsoplevelse, en repetition af de svingninger, som netop disse karaktertræk har. Vi ser, hvorledes jeg som ganske ung involveres i det krigeriske, og hvorledes den kulmination af had, som har fundet sted gennem niende, ottende og syvende liv nu får sin korte oplblomstring ved valget af det erhverv, hvori hadet kan udløses.

Ret hurtigt ser vi også, at jeg som ungt menneske har de største problemer i konflikten mellem samvittigheden og udførelsen af det krigeriske erhverv, og her kan direkte paralleller trækkes til det ottende liv som kriger i Mongoliet og til det syvende liv som klædehandler i Mesopotamien, hvor den religiøse baggrund påbegyndes. Læg mærke til, hvorledes krigeren udfolder sin repetition i begyndelsen af tyverne i dette liv, mens fødslen af den religiøse sultoplevelse går i gang sidst i tyverne. Læg særlig mærke til, hvorledes jeg er i en konflikt mellem det, at drage på det hellige korstog, og det, at skulle slå andre ned, og hvorledes denne konflikt opvejes og mildnes af den nye følelse, nemlig den begyndende forståelse af Kristendommens egentlige kærlighedsaspekt. Her

ses konflikten tydeligt netop i det 28. år ved repetitionerne mellem de to sidste tilværelser: den krigeriske mongol, som er ved afslutningen af en måttelsesproces af hadet og så den begyndende sultoplevelse i det religiøse aspekt i netop det syvende liv som klædehandler i Mesopotamien. Omstændighederne ændrer forløbet.

Læg mærke til den stærke indre konflikt, som finder sted i mit sind, da vi ankommer til Norditalien, hvor jeg oplever, at disse mennesker og krigskarle, hvis inderste ønske er: at kæmpe for retfærdiggørelsen af det hellige lands frihed, alligevel resulterer i plyndringstogter, voldtægt og lignende ukristelige handlinger. Læg mærke til, hvorledes min afsky for dette forstærkes og skaber en ny måde at opleve tilværelsen på, og det gør, at jeg bliver mere og mere indestængt.

Netop ved bevidsthedens fødsel omkring mit 29.-30. år oplever jeg det, som helt banebrydende skulle ændre min tilværelse. Denne genoplevelse er den selv samme religiøse påvirkning, som fandt sted i sidste liv, nemlig da disse bogruller så pludselig kom til at spille en stor rolle -- med sin østerlandske form for tænkning, filosofi, bon og religion, som afklarede den Kristendom, som jeg var begyndt på at opleve. Dette igangsatte det første ydre resultat, foruden den følelse af pligt, jeg havde følt i mit syvende liv, da jeg som altmuligmand i klosteret følte en ubændig trang til at blive der og hjælpe til. Vi ser her den anden konfrontation mellem min udførelse i handling og min indre dybe følelse af Kristendom. En handling som klart og tydeligt ændrede min ydre status og satte den i overensstemmelse med det indre livs beslutninger.

Det er dette punkt i enhver udvikling, som skaber den største konflikt. Konflikten og tanken er nået længere end handlingen, når intentionen alligevel ikke kan hamle op med udførelsen. Det er den daglige situation, hvor vi allesammen

ikke formår at gøre det, vi gerne vil. Som der står i Biblen: „Det gode, som du gerne vil, det gør du ikke, men det onde, som du ikke vil, det gør du“.

Det er denne konflikt, som vi i enhver tilværelse kommer til at stå overfor, med mindre vi lever i fuld overensstemmelse med vore begær og ønsker. Og netop vi – Homo Sapiens – et væsen med eet ben i begge lejre, og hverken menneske eller egentlig dyr, vil konstant blive udsat for denne situation, hvor handlingen ikke stemmer overens med intentionen, forståelsen og vor mentale klarhed. Det er ofte i denne situation, vi trænger til et skub fremad i den rigtige retning.

Denne bog er måske netop dit skub! Ellers kan åndsvidenskaben med sin klare logiske opbygning gøre dig til en person, som handler efter sine intentioner, når det er blevet til erfaring i dit sind.

Idet vi nu vender tilbage til bogens sjette liv, ser vi en resignation, et tilbageblik, som med al tydelighed forklarer, hvorledes man efter sin bevidstheds fødsel omkring det 30. år bliver i stand til at se tilbage over de beslutninger, man har taget, og for at konstatere, om man er gået i de retninger, man havde tænkt sig.

I de måneder vi befandt os i Frankrig, konstaterede jeg min egen rastløshed og min egen oplevelse af tingene, hvor vi igen ser, hvorledes elementerne bliver brugt – havet her – til at ruske op i sindet og til at skabe en forståelse af min egen situation. Netop som bevidstheden for alvor har gjort sin fulde indtræden i min fysiske krop omkring mit 30. år, er jeg jo på vej hjem. Her møder jeg den overtaxator, som havde et ærinde i London, og han berettede aften efter aften, hvorledes disse bogruller havde ændret hans tilværelse. En rar, varm personlighed, som klart lod mig forstå, at hvis jeg virkelig gik i dybden i disse tekster, så ville jeg virkelig få problemer.

Hele denne tilværelse var i virkeligheden utilfredsstillende, men jeg formåede ikke at udtrykke noget mere tilfredsstillende i handling. Tankemæssigt forfulgt af præster, idémæssigt konstant bundet af den ydre verden. Vi kommer til at se, at konflikten mellem handling og den indre følelse skaber aktion i næste liv, handling i fuld overensstemmelse med det ønske om udbredelse af den kristendomsforståelse, jeg nu havde.

I mit næste liv vil læseren se, hvorledes den sult, som er vokset frem i denne utilfredsstillende tilværelse, hvor jeg som væbner konstant må kæmpe, men ikke ønsker det, har indre ideer, som ikke bliver udmøntet. Alt det kommer til udtryk i handling i netop den næste tilværelse, det femte liv.

Her vil vi komme til at se, hvorledes sulten efter udtrykt handling, ifølge loven om årsag og virkning, må og skal blive en udfarende kraft netop i den næste tilværelse, og det er nøjagtigt, hvad der sker.

TILBAGE I

5. LIV

Min første oplevelse er, at jeg fødes i en lille bjerglandsby i det nordlige Chile. Min far er nærmest præst, men dog på den måde, at han foruden præstegerningen også dækker det lovmæssige. Dermed er han en af dem, der bestemmer mest i den lille landsby. Dette gælder dog kun i de særlige situationer, der af og til måtte opstå.

Dagligdagen er en helt anden. Vi er landbrugere, agerdyrkere, og vi frembringer nogle mærkelige frugter, som vi dyrker på et meget stenet terræn, som ligger op ad nogle skråninger.

Landsbyen, jeg fødes i, ligger et godt stykke oppe i bjergene, og den er ikke særlig stor. Et typisk billede af den er små huse tæt klinet op ad hinanden, lave, og med et lille vandløb, der samtidig fungerer som affaldsrende – eller hvad man vil kalde det – i midten af vejen, der skråner stærkt. Faktisk kan man sige, at byen ligger midt på en bjergside. Der er ret goldt, tørt og ikke særlig varmt. Jeg vil nærmest sige, at der virker lidt koligt på dette tidspunkt, som jeg her kommer ind i.

Min far er som sagt en af dem, som er med til at bestemme noget, og den opfattelse, jeg får af ham, er, at han er en meget retfærdig, men også meget bestemt mand. Man får indtrykket af, at tingene bliver meget bestemt styret.

Min barndom er meget præget af mit familieliv, hvor man næsten straks opfattes som arbejdskraft, og jeg må bruge størsteparten af min tid på at passe de andre søskende. Jeg har fire søskende, og jeg er tilsyneladende den mindste. Allerede som seksårig er jeg med i marken for at arbejde. Min tilværelse

synes præget af ret hårdt arbejde, men omkring mit ottende eller niende år ser der ud til at ske en forandring. Det er, som om min far får mere arbejde at gøre i forbindelse med landsbyens liv, og jeg synes at være med i dette. Det er fordi, jeg er den eneste dreng; de andre af mine søskende er piger, og det er meningen, at jeg skal overtage min fars arbejde en gang, så derfor skal jeg være med lige fra begyndelsen.

Jeg er ikke særlig gammel, da jeg for første gang oplever at høre de voksne tale om skyld og forskellige ting, der præger det lille samfund.

Det ser ud til, at jeg som tolvårig allerede bliver stærkt involveret i det kald, min far har. Jeg må deltage i en lokal ceremoni, hvor jeg bliver hædret af alle i landsbyen. Det er nu ingen stor landsby, og heller ingen større ceremoni, men jeg er med dér og kan se mig selv stå som en lille 12-årig gut, der bliver pålagt forskellige ting af ceremoniel karakter.

Min tilværelse fra tolvte og til mit fjortende år er enormt præget af det, jeg er blevet kaldet til at skulle udføre. Det er, som om der er så mange ting, jeg skal nå at komme efter.

En gang om året – jeg tror, det må være omkring den tid, vi kalder påske – foregår der en stor fest i den nærmeste større by, der dog ligger et godt stykke borte. Det er igennem min fars hverv, at jeg som fjortenårig skal deltage for første gang i en højtidelighed af en eller anden art. Den religion, som min far repræsenterer, er en blandingsreligion, der har rødder længere tilbage i tiden. Overalt omkring mig er der bannere, kors på stager og mærkelige symboler, som jeg ikke forstår. Vi befinder os nu i den store by, hvor denne fest med højtidelighed og helligholdelse, helt praktisk falder sammen med afholdelse af et stort marked. Der er utallige boder, og folk er klædt i spraglede dragter, mere spraglet, end vi er vant til hjemme i landsbyen.

Jeg er kun fjorten år, mit kraftige sorte hår er redt tilbage, og jeg har en slags hjelm på, som er trykket helt ned over mit hoved. Jeg deltager sammen med mange andre unge i en ceremoni, hvor der bliver sunget forskellige salmer eller rettere sagt sangstykker, og vi er også medvirkende i en rituel dans. Det er en fantastisk stærk oplevelse for sådan en ung fyr, idet mange hundrede mennesker ser på os. Vi er helt stive.

Min lille sjæl har det svært, for det er, som om jeg er i en konfliktsituation imellem et personligt ønske om at være alene og så det, hele tiden at skulle være sammen med andre mennesker. Det er, som om stoltheden og forfængeligheden i oplevelsen af alle disse ting overskygger det fuldstændigt.

Efter at jeg er kommet hjem fra festen, synes jeg, at hele billedet nu er skiftet. Det er det imidlertid slet ikke, men min status i landsbyen er blevet forbedret, skønt min dagligdag stadig væk er den samme: hårdt arbejde, kun afbrudt af de ceremonier og praktiske ting, som nu en gang følger med min fars hverv. Et af disse hverv står i forbindelse med dødsfald, fødsler og bestemte dage, hvor helligholdelse finder sted.

Fra mit fjortende og til mit syttende år befinder jeg mig i en mærkelig position af følelsesmæssig ligegyldighed, hvor det hverv, som jeg mere og mere overtager fra min far, ligesom bliver sat i anden række på grund af de praktiske opgaver.

Da jeg fylder atten år bliver jeg forelsket i en ung pige, som er lidt yngre. Hun er fra nabolandsbyen. Årsagen til, at jeg er kommet til at kende hende, er, at jeg har været i den anden landsby sammen med min far, men det hører sig åbenbart ikke til at blive forelsket i en nabopige, så jeg bliver hurtigt gennet hjem igen.

Men som attenårig sker der nogle ret omvæltende ting i min tilværelse, idet jeg i den årlige ceremoni, der foregår i

den store by, denne gang bliver kaldt ind sammen med fire andre, og man spørger os, om vi vil arbejde med de hellige skrifter, og lære at læse og skrive, som ingen af os endnu har lært. Vi får et tilbud om, at vi kan få ophold i klosteret i den store by, hvor der er 10-12 forskellige munke – eller nærmest præster. Den, der tilbyder os det, er den, der senere skal lære os det, og grunden til at vi skal lære alt det, er, at vi med tiden skal være kirkens forlængede arm.

Det er yderst mærkeligt for mig at opleve denne kirke, som ikke er nogen egentlig kirke, men blot et hus. Den religion, som dyrkes der, er ikke nogen ren Kristendom, men en underlig blanding af gammelt og nyt. Min far siger imidlertid ja til dette tilbud, og det betyder, at jeg nu ikke længere skal arbejde i marken, at jeg ikke mere skal læsse dyr og foretage lange rejser med afgrøder og lignende.

Det medfører, at jeg sammen med mine tre andre kammerater skal studere, og min tilværelse bliver nu en ganske anden. Jeg bliver klædt i en meget enkel dragt. Hver eneste dag bliver jeg undervist af denne præst, som prøver at lære os om de gamle sagn og beretninger, men også om Kristendommen, som den kendes i dette meget blandede kirkesamfund.

Det blev en spændende, men samtidig meget indelukket og ensom tilværelse, der på en måde passede mig vældig godt, og alligevel på en anden måde rev og sled i mig. Hvert år, når den store ceremoni fandt sted, blev vi fremstillet for alt folket som værende dem, der skulle videreføre det kirkelige arbejde. Jeg tror egentlig, at forfængelighed, også noget magtstolthed og glæde ligesom drev værket i mange af de unge år.

Kun en gang foretog vi en lang rejse sydpå. Vi hører nemlig hjemme i den nordlige del af Chile. Det går imidlertid sydpå, hvor vi skal besøge et større kloster, som ligger næsten ude ved havet. Besøget bliver kun ganske kortvarigt.

De unge år går, helt nøjagtigt seks, og i 24-års alderen foregår min indsættelse som ordineret præst. Mine opgaver bliver nu ikke væsentlig anderledes, idet jeg stadig skal studere. Vi pløjer os igennem nogle lange ruller papir, som primært indeholder de gamle optegnelser, og derpå skal vi så sætte dem sammen med de nye, der stammer fra Kristendommen. Vi har slet ingen forbindelse med spanske missionærer. Der er kun indfødte i denne by, som ikke er særlig stor.

Mine indre følelser veksler konstant mellem tilfredshed med det liv, jeg fører, og så et ønske om ydre spændende ting. Men for det meste er min tilfredshed stor.

I mit 28. år kommer jeg ud for det meget skelsættende, at jeg bliver anmodet om at drage sydpå som missionær, eller rettere sagt som en slags sognepræst, og jeg får udpeget et distrikt, som jeg skal besøge, hjælpe, arbejde og prædike i. Det er et ret omfattende hverv, vi her får pålagt, bl. a. fordi en stor del af de områder, som vi kommer til, ligger i de høje bjergterræner, hvor faren lurar både fra naturens side og fra de mennesker, som lever der, og de er ikke indstillet på den del af vores lære, som er blandet sammen med Kristendommen. De er slet ikke indstillet på det religiøse system, vi repræsenterer, for de har deres egne guder. De har deres egne meninger, og egentlig er det et farligt område at sende os ud i. Vi har nu et år tilbage, inden vi skal drage afsted, og det år bliver hårdt. Foruden at lære, hvorledes vi klarer os i bjergterrænet, så skal vi også lære en hel del om, hvordan vi bedst påvirker disse naturmennesker.

En dag i klosteret, hvor jeg er på vej hen til en messe, står der pludselig en skikkelse foran mig i gangen. Jeg hilser pænt goddag. Skikkelsen standser mig og ser indtrængende på mig. Han siger ikke noget. Han er klædt ligesom jeg. Han ser på mig med et mærkeligt blik i sine øjne, men hans ansigt er blidt og indrammet af et skæg. Jeg kender ikke skikkelsen.

Grunden til at jeg hele tiden omtaler ham som skikkelsen er, at den var virkelig og alligevel uvirkelig.

Inde i mit hoved former sig pludselig sætningen: „Er det, du skal, det rigtige?“ Og det bliver ved at brydes inde i min hjerne: „Er det, du står overfor nu, det rigtige?“ Lige med eet forsvinder skikkelsen. Jeg får et chok, træder tilbage og giver mig til at løbe, og ramler lige ind i forstanderen. Han ser undersøgende på mig og spørger, hvad der er sket. Jeg forklarer ham stakåndet, hvad der er hændt mig. Han ser betænkelig ud. Han spørger mig, om denne skikkelse bar et bestemt farvet skærf. Det gjorde han netop. Jeg svarer bekræftende og spørger, om han da kender denne skikkelse. Han ser betænkelig ud igen og siger, at det nok var noget, jeg havde oplevet af ren åndelig karakter. Jeg skulle derfor tage det til mig, men det måtte ikke påvirke min beslutning om at drage sydpå. Han siger videre, at han kender skikkelsen og påstår, at flere har set denne skikkelse i løbet af de mange år, klosteret har eksisteret.

Han vil til at gå videre, men jeg spørger ham indtrængende: „Hvem er denne person?“ Han undviger mit blik, svarer mig ikke og forlader stedet. Senere efter at have adspurgte nogle af de fastboende går det op for mig, at der må være noget bestemt i forbindelse med denne skikkelse, men ingen synes at ville afgive en forklaring.

Efter nogle måneders forløb møder jeg ude i byen en ven, som jeg ikke har set i mange år. Vi falder hinanden om halsen og sætter os glædestrålende ned og begynder at fortælle, hvad der er hændt os imellemtiden. Jeg fortæller om mødet med skikkelsen. Han bliver stille og alvorlig, tager derpå min hånd og siger: „Du skal prøve at opleve inde i dig selv, hvad den tanke, han sendte dig, egentlig skal besvares med“. Han mente nemlig at have hørt et rygte om, at den tidligere forstander, der havde været død i mange år, har vist sig for de

missionærspiranter, som skulle af sted på en farlig færd og advaret dem. Og alle de, som ikke tog advarslen alvorligt, har mistet livet. Jeg ser forvildet på ham og siger: „Det kan ikke være rigtigt, det må være noget, du finder på“. „Nej“ siger han, „du kender mig“.

Efter dette møde går mine tanker mere og mere til den mission, jeg skal ud på, og jeg føler mig helt sikker på, at jeg gør det rigtige. Jeg føler mig draget af at skulle rejse sydpå og hjælpe andre til den forståelse, som jeg selv synes at have fået. Stadig væk er der en hel del forfængelighed bag dette, for det er, som om jeg anser mig selv for noget meget vigtigt, skønt jeg egentlig godt ved, at det er jeg slet ikke. Det er en underlig blanding af to forskellige karakterniveauer, som egentlig gør, at mit motiv synes at være svingende.

Snart nærmer tiden sig. Inde i mig selv føler jeg mig mere og mere sikker på, at denne rejse er en vigtig færd. Jeg skal ned for at hjælpe andre mennesker, jeg skal ned og forsøge at få dem til at forstå det, som er sandheden. Egentlig er det mærkværdigt, for jeg føler også, at jeg på sin vis hellere ville blive her og stifte hjem. Jeg har i de sidste dage op til afrejsen gået rundt i den lille by og set på menneskene, deres adfærd og deres familiesammenhold, set på børnene og til en vis grad ønsket, at jeg selv havde børn. Jeg ved, at der ikke ville blive lagt mig hindringer i vejen, hvis jeg pludselig ønskede at stoppe rejsen og blive, hvor jeg var. Men på den anden side føler jeg meget stærkt, at den mission, jeg skal ud på, er så vigtig, at jeg absolut *må* af sted.

De mennesker, jeg skal arbejde iblandt, er hedninger. De synder og er faktisk imod alt det, jeg tror på, og intet kan hjælpe dem undtagen, hvis de kommer ind i den tro, jeg vil tilbyde dem.

Den sidste aften for vi skal tage af sted – transporten foregår ved hjælp af dyr – sidder vi samlet i den lille sal under

ledelse af vort overhoved. Vi får endnu engang instrukser om, hvordan vi skal gøre, og hvordan vi skal gebærde os, hvorefter een spørger: „Hvorfor eksisterer der en Gud, som kun omfatter os og ikke de andre?“ Spørgsmålet bliver meget let besvaret af vort overhoved, idet han siger: „Ligesom forældre har deres børn, således har vor Gud os. Andre fædre har så deres børn, men vi ved, at disse fædre ikke er Gud, men blot syndere - fædre som leder deres børn i uføre. Det er disse børn, vi nu skal hjælpe.“

Det er, som om denne sidste saltvandsindsprøjtning styrker os kraftigt. Vi ser hele vor mission som et frelsende kors-tog. Humøret er højt, vejret er fint, da vi dagen efter tager af sted. Det er med en mærkelig følelse, vi tager afsked med stedet her efter alle de mange år, vi har tilbragt her.

Vi ankommer efter nogen tid til en stor by med lave huse og flade tage. Byen ligger i en dal ud imod vandet. Bjergene ligger længere inde i landet og kan lige skimtes i horisonten. I byen bliver vi mødt af en repræsentant som videreinstruerer os. I løbet af kort tid får vi tildelt vore forskellige distrikter, og rejsen går videre.

Ret snart herefter begyndte de første oplevelser at indtræffe. Først rejste jeg til nogle små landsbysamfund oppe i bjergene, og de folk dér levede uhyre nøjsomt. De var hovedsagelig jægere, men egentlig lå størsteparten af deres levevis på et eksistensminimum. De var meget lukkede, hæmmede og ønskede ingen kontakt med omverdenen, for de havde nok i sig selv. Her kom jeg med al min åndelige og religiøse opfattelse, som slet ikke kunne finde gehør hos dem.

De første samfund, som jeg boede hos igennem længere tid, var folk, der i forvejen havde forbindelse med den store by, og de var derfor vant til at få besøg. På trods af det, blev jeg alligevel modtaget som en vildfremmed. Mine forsøg på gennem få ceremonielle handlinger at skabe interesse for

Kristendommen i denne specielle form faldt meget dårligt ud. Dagene slæbte sig langsomt afsted. Det var tungt, svært og meget lidt givende.

Efter aftale skulle jeg opholde mig i dette område i henved halvandet år, men der skete faktisk ikke ret meget i dette tidsrum. Det var og blev en gang på stedet. Jeg var sikker på, at disse mennesker lod, som om de accepterede det, man sagde til dem. Men kom man ind i deres hjem, så man konstant symboler og beviser på, at deres inderste religiøse kraft, styrke og interesse var en helt anden. Som vort overhoved engang havde sagt: „De har andre guder.“ De har mange guder, skal jeg lige love for, og det gjorde arbejdet her uendeligt svært.

Efter de halvandet år var gået, var det så meningen, at jeg skulle begive mig længere ind i bjergområdet. Jeg tog af sted med oppakning, bærere og hjælpere, og vi kom gennem et pas til nogle højereliggende plateauer, hvor der skulle leve en hel del forskellige samfund, der boede ret isoleret. Jeg var klar over, at det ville blive en forholdsvis farlig tur, og vi var da også rustede til at kunne modstå eventuelle angreb. I et af de første samfund, vi kom til, fik jeg en meget ubehagelig oplevelse. En enorm modstand, tryk, mest indre tryk fra disse mennesker skabte en iskold barriere, en modstand imod opfattelsen af, hvad jeg kom med og ville give dem, kulde i det hele taget over vor tilstedeværelse. Disse mennesker havde ikke alene nok i sig selv. De hadede fremmede.

I den allerførste landsby, vi kom til, oplevede jeg, hvorledes vi blev bestjålet, og hvorledes vi næste morgen blev drevet ud af byen med stokke. Heldigvis var vi en del i gruppen, 16 ialt. Denne begivenhed gjorde, at da vi endelig skulle videre for at nå dybere ind i højlandet, så var vi kun fire tilbage, resten var flygtet. Jeg var dog stadig fast besluttet på at hjælpe disse mennesker i højlandet, så jeg fortsatte.

Således gik endnu et år, hvor jeg i en kortere periode boede hos nogle mennesker, som egentlig var meget flinke, men som også var uinteresserede i mit arbejde. Det var et lille landsbysamfund, og jeg var der i næsten et halvt år for at påvirke dem, fordi jeg her følte, at der var en smule mere imødekommenhed overfor ideerne og mine tanker. Men tiden kom, hvor jeg vidste, at jeg måtte drage videre, da et bestemt mål var blevet sat, og dette var langt fra nået.

Snart kom jeg til et meget, meget isoleret område, hvor jeg vidste, at der skulle ligge en by, ikke nogen stor by, vel nærmest en landsby. Jeg var nu helt alene. De fire hjælpere havde forlængst trukket sig tilbage. Jeg havde to dyr med mig og oppakning, og jeg begav mig af sted.

En sen aften, da jeg på min vandring slog lejr nær nogle klipper, så jeg konturerne af to hoveder, der stak op og hurtigt skjulte sig. Jeg var klar over, at man havde opdaget min tilstedeværelse. Den nat sov jeg meget uroligt, før jeg vidste, at jeg intet kunne gøre. Det var nødvendigt for mig at nå ind til disse mennesker for at give dem den religionsoplevelse, som jeg nu engang havde.

Næste dag drog jeg videre, og alt så fredeligt ud. Pludselig fandt jeg mig selv omringet af dystre og mere mørklodede mennesker, end jeg selv. De var i sandhed højlandsboere, og det var dem, jeg var kommet for at træffe. Jeg forstod knapt deres sprog, og enkelte gløser ind imellem var mig komplet fremmede. Jeg prøvede at forklare, hvorfor jeg var der, men de forstod mig ikke. Jeg måtte følges med dem til deres landsby, som lå højere oppe på et mindre plateau.

Jeg fik lov til at overnatte i en ussel hytte, og næste morgen blev jeg bragt for den ældste i samfundet. I mellemtiden havde man fået fat på een som kunne forstå, hvad jeg sagde, og jeg fik lov at fremføre min mission.

Kommentarer til 5. liv

Dette liv var, som omtalt i den forrige kommentar til det sjette liv i England, virkelig udfoldelse af de indre problemer, tanker, følelser og ønsker, som den frustrerede væbner i Midtengland havde gået med i hele det sjette liv. Læseren vil måske kunne forstå, at de indre ønsker, som var fremherskende hos væbneren i England i forrige liv førte til Chilepræstens udfoldelser her i det femte liv, hvor der ikke skabes de store ønsker og begær, men blot arbejdes videre på det, der allerede er lagt op til i forrige liv.

Naturoplevelserne er mange. Studiet er ret stort. Vi lægger mærke til, at hele ungdomstiden går, enten med arbejde eller med studium. De korte forelæsningsforelæsnelser kunne være i personer fra sidste liv, men er det højst tænkeligt ikke, da en større affinitet eller tiltrækning ville have skabt en bredere berøringsflade. Det sker ikke her.

Vi hører om kun ganske få affekter, men til gengæld ser vi udmøntningen af sulten efter at missionere. Der er et studium af de religiøse aspekter udfra Kristendommen, men ikke med et begær eller ønske af samme styrke, som senere i de fremtidige liv.

Den unge præst, som jo ikke bliver ret gammel i dette liv, har en enkelt psykisk oplevelse, lige før han skal sendes til Sydchile for at prøve at overbevise de fjendtlige bjergstammer om Kristendommens rigtighed. Den psykiske hændelse stemmer nøje overens med oplevelsen af en åndelig vækkelse, og negligeringen af advarslen kunne netop tyde på, at

jeg nødsages til at udleve den kraftige og voldsomme død, som dette liv indeholdt, også for at sone en årsags-virkning af de drab, jeg havde gjort mig skyld i tidligere.

Læg mærke til, at alle de liv, som har været omtalt hidtil i denne bog, niende, ottende, syvende, sjette og nu femte liv, alle har haft en voldsom udgang. Læg også mærke til, hvordan alle de drabshandlinger, jeg selv har været indviklet i, rent årsag-virkningsmæssigt nu slår tilbage imod mig selv ud fra forståelsen af, at loven om bevægelse siger, at enhver energi udsendt af et individ, vender tilbage til det samme individ, fordi der ingen rette linier findes i universet, og en krum linie vil på et givet tidspunkt vende tilbage til sit udgangspunkt. Vi ser derfor, hvorledes drabene, som har fundet sted som kriger, som væbner og naturligvis også som vagabond, konstant må udlignes med sygdomme med dødelig udgang og nu her i direkte henrettelse.

Naturligvis er loven om årsag og virkning ikke så simpel og enkel. Den er med til at skabe hele vor livsoplevelse, og hver enkelt detaille i hele vor tilværelse bygger på denne lov. Skabelse er årsag, udligning er virkning, som igen -- naturligt i sig selv -- må være en ny årsag til en ny virkning. Når vi her trækker drabsprocesserne frem, så er det kun fordi, det er de store årsag-virkningsdannelser, som vi her har mulighed for at fokusere på.

Præsten i Chile, som er mig selv, synes langt væk fra det liv, jeg forer i dag, og alligevel var dette liv med til at etablere og fastholde den søgen af åndelig karakter, som også i de næste liv, som læseren vil blive gjort bekendt med, vil vise sig at blive forstærket igen og igen.

Opvækstvilkårene i netop dette liv, skont ikke overmåde beskyttet, har dog alligevel ligget indenfor rammer, som ikke gav mig overdreven frygt. Igen en tilværelse i et samfund med en oplevelse af ensomhed. Igen en repetition af samme

følelse, som har fulgt mig i de foregående liv, som er læseren bekendt.

Repetitionerne har tydeligt vist, at min oplevelse af det åndelige vækkes tidligere og tidligere; årsag og virkning danner ikke ens tilfælde, men sørger for, at hele vor livsoplevelse bliver en afveksling af nye påvirkninger, nye oplevelser, som bliver til nye erfaringer, og igennem disse erfaringer dannes hele vor bevidsthed.

Gradvis etableres det erfaringsmateriale, som skal hjælpe os ud af kløerne på de dyriske oplevelser og livsytringer, som vi i virkeligheden består af, og ind i en sand menneskelig kundskab, intellekt, forståelse og harmoniseret følelse- og intuitionsoplevelse, som vor fremtid i virkeligheden vil komme til at bestå af.

Dette liv var indledningen til en sult, og som man vil se, vil denne sult fortsætte under forskellige former, og netop i det næste liv fokusere mere på en indre oplevelse end på en ydre.

TILBAGE I

4. LIV

Vi befinder os på landet, helt nøjagtigt i Norditalien. Jeg bliver født på et gods, som ligger ret langt ude på landet, omgivet af flere landsbyer. Det er i et bakket terræn og alligevel et ret fladt område lige netop der, hvor godset ligger. Det er middelstort og med store bygninger til beboelse. Der er en stor have udenom, og der er mange pinjer, en lang allé og en stor græsplæne, der er omgivet af runde buske.

Jeg er sønnen i huset, og min far er godsejer. Han har også nogle besiddelser længere sydpå. Min far synes at indtage en almindelig agtet stilling som godsejer. Der synes ikke at være noget særligt at bemærke om ham. Men vi har penge, og min opvækst er præget af, at far og mor tilhører det, jeg vil kalde lavadelen.

Min mor er rund og kraftig og meget nervøst præget – men en stærk kvinde på sin måde. Hun har ikke meget at gøre. Hendes hovedbeskæftigelse består i at sy og strikke, og alligevel har hun noget at gøre med husholdningen.

Jeg er det eneste barn, men der har været en søn før mig, han døde allerede som seksårig. Jeg er en efternoler og bliver opdraget i gode økonomiske kår, men jeg kan mærke, at i hele min første tid og barndom er jeg meget ensom. Jeg mærker, hvorledes jeg helt til mit ellefte år næsten hele tiden er alene. Naturligvis er der andre børn omkring mig, men de undgår mig for det meste, for jeg er jo sønnen i huset. De børn, der er her, er børn af tjenerskabet. Vi har tre tjenere og en kokkepige her.

Der er også en hestestald. Det synes, som om jeg har

en del med heste at gøre. Men det er ligesom min udfoldelsesglæde ikke er så stor. Jeg har ikke rigtig chance for at folde mig ud, derfor bliver mine følelser indeklemte, og jeg nærer ligesom lidt misundelse overfor dem, som har mulighed for at udfolde sig også følelsesmæssigt. Især er der en knægt, som tilsyneladende kan alt og gør alt, og han er blevet et forbillede for mig. En knægt, jeg nok leger med, men som jeg vist nok ikke må omgås for mine forældre. De er sjovt nok ikke snobbede, men de er alligevel på en vis måde tilbageholdende.

Jeg skal læse meget – lære at læse godt – men det falder mig svært. Der kommer en lærer fra landsbyen. Han er meget underdanig og derfor ikke striks. Jeg har sådan set en meget god tid sammen med ham.

Der synes at ske et vendepunkt omkring mit 11. år. En tante, som er min mors søster, og som har boet på vort gods i mange år, dør. Jeg var meget glad for hende. Hun virkede varm og ægte. Jeg kan fornemme, hvordan en frygtelig sorg ved at have mistet et holdepunkt i tilværelsen dukker op her som 11-årig. Hele min tilværelse synes at ramle sammen. I flere uger efter er jeg meget stærkt påvirket af dette dødsfald.

Jeg synes at have lidt hån og had tilovers for mine omgivelser. Det er, som min mosters bortgang knækker mig psykisk. Jeg begynder at se på tilværelsen på en anden måde, fordi jeg ikke mere har den samme udfoldelsesmulighed. Hun var sådan set den eneste, jeg rigtig kunne boltre mig sammen med. Hun var morsom, levende og et lyspunkt i en grå tilværelse, hvor tingene formede sig meget ensartet og traditionsbundet.

Jeg var klædt fint på, ligesom en lille voksen hver eneste dag. Vi befinder os i den tid, hvor man bærer parykker. Min far har en hvid paryk. Han har flere, for han er i virkelig-

heden skaldet, ikke helt, men næsten. Han har et meget rundt hoved. Han er glad, men ikke ret længe ad gangen, mest brysk. Han synes at være meget optaget af sit arbejde, ansvaret med at styre noget, og samtidig noget helt andet, der ligger udenfor hjemmet. Det er heller ikke noget angående de omkringliggende gårde. Han rejser meget og er væk i lang tid ad gangen. Så er jeg alene med mor, sammen med hendes søster, som altså nu er borte.

Mor er ikke religiøs, men det var hendes søster. Hun bad altid sammen med mig. De beretninger, hun fortalte fra bibelhistorien blev ligesom helt virkelige, når hun fortalte dem. De blev levende, farverige og opfyldt af en umådelig livagtighed der gjorde, at man levede sig helt ind i dem. Efter hendes død er det ligesom det går op for mig, at det, hun stod for, var noget meget positivt.

Som 14-årig begynder jeg at læse nogle religiøse bøger. Samtidig begynder påvirkningen fra en ændring i vor tilværelse at spille ind. Det synes, som om der kommer flere og flere gæster hos os. Der bliver mere livligt. Andre mennesker kommer ind i billedet – ind i min tilværelse – fordi de kommer og bør hos os. Nogle med børn, små og større børn. Nogle uden. Der begynder at komme mere liv på vort gods.

Jeg bliver stadigvæk undervist privat. Jeg er begyndt at ride meget i den nærliggende skov. Den er ikke stor. Det er, som om mit sind er blevet mere lyst, efter at disse mennesker er begyndt at komme her.

I perioden fra mit 14. til mit 20. år er det, som om mange konflikter opstår inden i mig. Jeg har ikke haft nærmere forbindelse med det andet køn, vel nok på grund af vor ejendoms isolerede beliggenhed. Det er, som om jeg i denne periode nu begynder at kigge efter de piger, der kommer her. Samtidig er jeg forvirret over at opdage, at den religion, som jeg har læst lidt om, har en betydning for mig.

En rejse, som mine forældre, nogle venner og jeg foretog til Rom, var en storslået begivenhed, der indtraf, da jeg var atten år.

Vi går i kirke flere gange om ugen; præstens ord siger mig ikke så meget, men jeg har dog stor ærbødighed for hans arbejde. Jeg lærer historie af min lærer – også kirkehistorie, ikke om forskellige religioner, men om Kristendommens grundbegreber.

I 23 års alderen hænder der en mærkelig ting. Jeg begynder at blive mere udadvendt. Stadig væk opholder jeg mig hjemme, og på forespørgsler fra venner og bekendte til min familie om, hvad jeg skal lave senere i livet, så svarer min far altid: „Overtage mit arbejde“. Han har bare aldrig sat mig ind i det. Jeg lever faktisk en meget mærkelig tilværelse, hvor jeg konstant er båndlagt og alligevel helt fri.

Som 28-årig sker der det, at jeg forelsker mig i en pige. Min glædesfølelse er meget stor. Vi kommer sammen i to måneder, så rejser hun bort med sin familie til et fremmed land sydpå. Jeg hører aldrig mere fra hende.

I virkeligheden er det et ret stort chok i mit følelsesliv. I tyverne oplever jeg, at mine forældres hjem er meget livligt, med megen dejlig musik og sang. Som 30-årig begynder jeg selv at spille luth, eller noget der minder om det, i hvert fald et strengeinstrument. Jeg bliver så god til det, at min far begynder at holde af musik. Derfor kommer der små orkestre ud og spiller for os. Vi har næsten altid nogen boende hos os, og vore stuer er meget ofte fyldt med latter, sang og smil, vin, mad og glæde. Jeg føler mig godt tilpas, fordi noget inde i mig selv ligesom *ved*, at det er rigtigt. Samtidig lever jeg godt med, morer mig og har det rart.

Som 31-årig møder jeg en pige på seksogtyve år, der mærkeligt nok stadig er ugift. Hun har en meget dragende virkning på mig. Det er, som om vi har det bedst, når vi tier

stille sammen, som om der er et bånd imellem os på en eller anden måde. Pigen hører til i mine forældres bekendtskabskreds. Højest besynderligt er det dog, at vi har det bedst sammen i kærlighed, når vi er helt stille. Det er en mærkelig følelse. I virkeligheden er det sådan, at vore følelser ligger på et helt andet niveau. Man kan egentlig ikke sige, at vi er forelskede i hinanden, mere at vi harmonerer meget fint. Det passer mig rigtig godt, fordi jeg nu er lidt indadvendt, selv om jeg er blevet mere åben i den periode, der er gået siden tyverne.

I to år kommer jeg sammen med hende. Vi kan nyde musik, nyde naturen sammen, og det, hun var særlig god til at få frem i mit sind, var oplevelser ved at dvæle i naturen, lytte til musikken, komme ind i musikken. Hun giver mig mere en oplevelse af omverdenen – en ny måde at se tingene på – en bevidstgørelse i den religiøse følelse, jeg har i mig selv i forvejen, og hun får de tekster, som jeg har oplevet gennem min barndom til at blomstre op til noget væsentligt, men så opdager vi, at vi ikke rigtig mere kommer nogen vegne med hinanden, der sker ikke noget mere. Der er ingen ekspansion. Der hænder ikke noget som helst, vi står nærmest stille, og efter to års forløb bliver hun meget syg og dør. Det var et stort chok for mig, men alligevel en mærkelig fornemmelse af, at sådan skulle det være. Måske nok fordi man på sin måde følte sig fanget – omend i et harmonisk mønster, hvor man ingen steder kom. Jeg oplevede, at tiden umiddelbart efter, blev en meget vigtig tid. De indtryk, hun havde sat i gang, skabte interesse hos mig og fornemmelse for at spille musik, og jeg begyndte at male. Jeg spillede på luth, også noget på fløjte, og følte mig i det hele taget godt tilpas i et lidt indadvendt mønster, hvor musikken gav mig lejlighed til udfoldelse af de indre religiøse følelser, som jeg har med mig.

Jeg har stadig på sin vis problemer med andre mennesker og alligevel ikke, idet min udadvendthed er blevet større, ja mere levende. Jeg oplever tingene meget stærkt, men egentlig er det en mærkelig følelse, for her i begyndelsen af mit 30. år bør jeg stadig hjemme i et meget lukket miljø. Mine livsoplevelser ligger mere på de indre planer, fantastisk mange hændelser, der sker rundt omkring med mennesker, med ting, med dyr og med naturen, går ind og bliver til en del af mig selv. Jeg observerer meget mere, end jeg før har gjort, og det er ligesom omgivelserne bringer det frem.

På sin vis kan man godt sige, at det er en meget isoleret tilværelse, skønt der kommer mange mennesker. Jeg er ikke altid sammen med disse mennesker. De kommer mest til min far og mor. Min far spørger mig en dag direkte, om jeg ønsker at overtage godset. Han har aldrig spurgt mig om det før. Han har aldrig villet give slip på noget tidligere, måske fordi han inderst inde har fornemmet, at mit svar ville blive et nej.

Det er ganske uhørt. Naturligvis bør jeg overtage min fars gods, og enhver vil forvente, at jeg gør det. Men min lyst går slet ikke i den retning. Det er, som om jeg set fra et socialt synspunkt må være meget doven i denne indadvendte tilværelse, som jeg fører. Det er, som om mine omgivelser forfiner mig til et mere folsomt væsen, og helt op til mit 39. år oplever jeg, hvorledes min kærlighed til omgivelserne spiller en meget stor rolle. Naturen, hestene, som er omkring mig, landskabet, kunsten og musikken. Jeg kan sidde i timevis og studere tingene, også bøgerne giver mig en usigelig glæde og er med til at forøge min interesse for omverdenen.

Jeg er stadig utilfreds med mig selv – utilfreds med det, som er inden i mig. Der er en mængde ting, jeg ikke forstår. I slutningen af mit 39. år møder jeg en kvinde. Hun er lige omkring 30 år. Hun får min kærlighed til at blomstre op.

Hun er ikke på nogen måde indstillet i den retning, som jeg er, på det religiøse felt eller på musikken, men i kunstens verden er hun sikker og levende. Hun syer meget og strikker på en mærkelig måde med en masse piude. Hun tegner og maler, og det er på grund af disse færdigheder, vi får en indbyrdes forståelse, og pludselig er forelskelsen der. Stærk forelskelse. Hun er meget socialt indstillet og er i stand til at kunne være sammen med mange mennesker. Hun er ikke en *fin* dame, men kommer fra et godt borgerligt hjem og virker stimulerende på mig, udfordrende og samtidig omvæltende, idet hendes interesser går i en mere social retning. Dette forfriskende moment, min kærlighed, hendes kærlighed, gør, at vi meget snart finder helt sammen. I mit fyrretyvende år står brylluppet på landstedet. Stort flot bryllup med mange indbudte gæster. Den katolske præst fra den nærliggende kirke foretager vielsen.

Snart bor vi sammen på godset. Hun kommer fra en provins langt højere oppe nordpå, men er tilflyttet i slutningen af sit tyvende år. Hun er blevet opfostret blandt nonner, men i sit tyvende år ophørte hun som aspirant og er nu fri af de bånd, som den religiøse orden pålagde hende. Hun har været meget præget af denne nonneorden, men nåede ikke selv at blive nonne.

I mit 41. år dør min far. Officielt overtager jeg hans forpligtelser, men i virkeligheden er det min fætter, som fører det videre, da jeg stadig ikke evner at tage mig af mere end musikken, dyrene og det praktiske i den forbindelse. Det meste af min tilværelse sammen med min kone går i en retning af det, vi i dag ville kalde for socialt arbejde. Det er mærkelig nok, for vi er ikke rige i egentlig forstand, men blot bedre stillede.

En lang rejse til Rom bringer nye indtryk, og i mit 45. år begynder jeg at skrive vers og essays. Det er, som om noget

i min tilværelse i årene mellem mit 30. og 50. leveår påvirkes meget af følelser og tanker fra de omgivelser, jeg er i, og det indvirker stærkt på mig. Min kones livlighed skaber kontrast, opløftelse og giver lejlighed til at udvide mine evner yderligere.

Jeg skal passe meget på ikke at drømme, for disse drømme er ikke erindringer, men forunderindringer, hvis man kan bruge det ord. Det er, som om jeg hele tiden ser frem til et eller andet, som jeg ikke forstår og ikke kender til. I denne tid er det, som om den religiøse del af mig selv får en bedre menneskelig tilpasning, selvom der er visse mennesker, som irriterer mig. Mennesker, der som jeg selv er praktiske, selvom jeg også er lidt af en drømmer. Igenem det liv, jeg har ført på godset, har mange hverdagsting skullet klares, og det har jeg gjort. Men når som helst jeg kunne snige mig til det, forsvandt jeg og luskede bort fra mine pligter.

I mit femogfyrrtyvende år virker det stadig væk, som om hele min tilværelse er centreret om stedet, hvor jeg bor. En stor ændring finder sted i mit 48. år. I tre måneder opholder vi os i en by syd for vor egen provins. Vi besøger nogle bekendte samtidig med, at der er musikfestival eller i hvert fald er mange musikere samlet på dette sted. Det er noget min kone nyder overordentlig meget. Men jeg savner mit hjem, savner de omgivelser og den ro, som jeg er vant til. De mange påvirkninger fra andre mennesker gør det klart for mig, at jeg endnu har megen irritation i mig, og at min religiøse holdning falder til jorden, når jeg prøver at se den i forhold til andre mennesker. Det er, som om utilfredsheden over ikke at kunne omsætte disse ting er meget stor. Det er en meget stærk begivenhed at være væk så længe fra hjemmet. Min mor er på dette tidspunkt blevet gammel og syg og er derfor ikke med. En stor del af de prøvelser, jeg kommer ud for, ligger på det indre felt, mit forhold til andre mennesker.

En dag, hvor jeg er ude at ride, falder jeg af hesten og brækker det ene ben, og vi tager derfor hjem. Jeg ser det brækkede ben som et tegn på, at vi kan vende om. Jeg giver tilladelse til, at min fætter også fornødt overtager godset mod, at jeg og min familie må leve og være på stedet. Han er der aldrig alligevel, for han er enlig. Det er, som om jeg ikke ønsker at eje stedet, men alligevel ønsker at være der, en højst besynderlig blanding af praktik og urealisme.

I slutningen af fyrrerne er min mor død. Mine indre følelser er stærkt forvirrede. Mit ægteskab er meget fint, og dog er det, som om vi lever hver sit liv, glade for hinanden, men på en mærkelig kammeratlig basis.

Tilbage er der blot at sige, at min kone døde ganske kort efter af en heftig sygdom. Jeg bliver alene, men jeg klarer mig. Jeg dør ikke selv af en sygdom. Jeg dør faktisk i en tilstand af lede. Jeg er kun halvtreds år, stadig frisk og rørig, men en eftermiddag, hvor jeg lægger mig et kort øjeblik, er det, som om hele mit liv passerer revy, og det går op for mig, at den tilværelse, jeg har haft, har hvilet enormt i sig selv og givet mig en mængde oplevelser af mig selv. Jeg glider langsomt over i søvnen og oplever, hvordan den musik, jeg kender så godt, stille fører mig op, højere op gennem et lys, og jeg forlader langsomt min krop. Kun een ting tynger mig, det, at skulle forlade det sted, som jeg er så glad for, men som jeg alligevel ikke ønsker skal være mit.

Kommentarer til 4. liv

Netop dette liv synes at være den indledende faktor til en periode, hvor der i næste liv mere og mere lægges op til den åndelige sult, som læseren har set være i gang i det ene liv efter det andet.

Afreageringen som præst i Chile gennem den opbygning af sult, der fandt sted i det liv, har nu skabt en stille og rolig tilværelse - en mere indadvendt tilværelse, hvor den religiøse sult får en stabilisering, en omformning, en kunstnerisk udfoldelse samt en naturpåvirkning. Til trods for forelskelse, social position, så er og bliver dog denne tilværelse en indadvendt periode, og igennem den opstår muligheden for, at den sande religiøse sult næres.

Når vi ser på barndommen, ses tydeligt repetitionerne igen - som efternøler, det eneste barn, en indadvendt tilværelse med manglende udfoldelsesevne - primært en manglende følelsesmæssig udvikling.

I perioden op til mit elvte år bliver jeg stærkt påvirket af en møster, der indleder den religiøse repetition igen. Hendes bortgang, som er et chok for mig, kan føres tilbage til de choktilstande, jeg har haft i tidligere liv. Ændringen kan sammenlignes med den unge mand, der pludselig kastes ind i præstegerningen i byen i sjette liv, og overgangen fra barndommen til væbnererhvervet i det syvende liv. Den manglende udfoldelse i denne tilværelses start synes helt typisk at være en repetition fra de tidligere inkarnationer.

Som 14-årig tager repetitionen for alvor fat i min personlige åndelige interesse og vækst, dog ikke voldsomt, men blot som en begyndelse. En del konflikter opstår i repetitionsalderen, mange påvirkninger, som egentlig ikke sagde mig ret meget.

Som 23-årig startede jeg en meget udadvendt periode, og for den opmærksomme læser vil denne periode netop være et udtryk for en repetition af de to tidligere tilværelsers udadvendte opmærksomhed, interesse og sult.

De påvirkninger, som finder sted netop i denne tilværelse, kan det selvfølgelig være svært at tilbageføre direkte til bestemte liv. Hvis vi går langt tilbage, vil vi se, at i det ottende liv begyndte en mere udadvendt tilværelse sammen med andre mennesker, og det er faktisk denne periode, som nu gennemleves i repetitionerne, og som begynder at ændre den person, som altså er mig, i mit treogtyvende år netop her i denne inkarnation.

Et mærkeligt liv, hvor jeg konstant er båndlagt og alligevel helt fri.

En indre følelse af at afslutte hadet og påbegynde den åndelige sult, som har et vist tag i mig i de tidligere inkarnationer, er en ganske tydelig ændring, som bundfælder sig i mit indre netop i dette liv. Skont min tilværelse for de fleste læsere måske synes kedelig og ikke særlig betydningsfuld, er den i virkeligheden ved at sammenfatte den med de tidligere omtalte inkarnationer og de, som nu skal komme, en hvile for en ny livsepoke starter. Tilværelsen skaber med sin kunstneriske indflydelse et åbent sind. De mange foreliskelser og påvirkningerne fra dem skaber kærlighed, og det giftermål, som indgås med nonnen, viser sig at blive til hjælp i et senere liv.

Læg også mærke til, at de flygtige bekendtskaber nogle gange synes at være redskaber for at bibringe den indre re-

ligiøse oplevelse en ydre form; eksempelvis er den pige, som efter kun to års samvær bliver meget syg og dor, og hvor jeg resignerer, at sådan skulle det være. Det igangsatte en fornemmelse og en meget vigtig forståelse af, at de livsopfattelser, som ligger på de indre planer, har en stor betydning.

Interessant er det også at se, at netop dette liv skaber afslutningen på misundelse, jalousi og lysten til at eje personligt gods i stor stil. Jeg er utilfreds med mig selv. Der er en mængde ting, jeg ikke forstår. At holde af et sted uden ønske om at eje det, viser afslutningen på kulminationen af begær overfor andres ting, at ville have, at ønske at eje, som jo går helt tilbage til det niende liv -- det første liv, der er omtalt i denne bog. Som vagabond var jeg næsten besat af tanken, som derefter trappes ned i de næstfølgende liv.

Den pige, som jeg gifter mig med, igangsætter en udadvendthed og afbalancerer min livsoplevelse på en sådan måde, at jeg i senere tilværelser bliver i stand til at fungere på begge planer.

Naturligvis sker det ikke i dette liv; konfrontationen mellem den indre religiøse følelse og det „ydre liv“ har jo fundet sted, som præst i Chile mellem forskellige folkeslag og med den indre religiøse følelse, på borgen i England i det sjette liv, som altmuligmanden i klosteret i det syvende, og helt tilbage i det ottende liv, hvor jeg som kriger i teltbyen i Mongoliet måtte tilpasse mig dét samfunds livstone.

Som helhed kan vi sige om dette liv, at det – skønt tilsyneladende uinteressant -- sætter tanker i gang, skaber ønsker og begær om at opleve den kunstneriske side af livet gennem en åndelig religiøs udfoldelse og indleder en opbygning af en ny sult.

Den unge adelssøn er ikke bare en drønnert, en drivert, men er en person, som i total ro får mulighed for – gennem sine studier – at udvikle et indre ønske om at udfolde de

religiøse, åndelige og kunstneriske aspekter i sit indre blandt andre mennesker. Således drives mennesket videre ind til endnu en livsoplevelse af fylde, skabelse, årsag og virkning videre ind til næste liv.

TILBAGE I

3. LIV

Vi befinder os i Malaysia. Jeg fødes i en fattig familie, som er agerbrugere. Vi bor ret tæt ved en mindre by, hvor der findes et torv. Min opvækst er præget af, at vi er mange børn, hårdt arbejde i marken, og alligevel en tilværelse, hvor mange mennesker færdes mellem hinanden. Vi er i et landsbysamfund, hvor størsteparten lever meget tæt sammen og har mange fælles træk. Der er noget positivt ved denne landsby, og vi har alle mad nok. Allerede i begyndelsen af min opvækst er man fast besluttet på, at jeg skal begynde at gå i skole i et buddhistkloster ganske tæt ved.

Der er kun elleve munke, og hovedparten af deres opgave – foruden den religiøse del – ligger i at undervise børn. Her er nogle meget lange ruller, som man bestandigt skriver på. En af de første ting, jeg oplever som otte- eller niårig, er, at jeg skal lære at læse. En meget venlig lærer underviser fire af os drenge; der optages kun drenge i klosteret.

Vi står tidligt op. Allerede kløkken fire starter vi med nogle meget særprægede religiøse handlinger, som man primært får indtryk af er opøvelse i selvdisciplin. Vi ejer naturligvis intet, men det mærkelige er, at vi ikke skal tigge. Der bringes os den mad, vi skal spise, og noget laver vi selv.

Klosteret ligger ikke spor isoleret, men faktisk midt i byen, og man er meget involveret i byens liv, også fordi man har børnene til undervisning. Jeg har en meget glad barndom, som vel også er præget af en del ensomhed, blandt andet fordi vi har nogle meget strenge disciplinære grundprincipper om, hvordan vi skal studere. Noget af det bedste, jeg ved, er, når

munkene sætter sig ned og fortæller historier fra de hellige skrifter. En stor del af vores oplæring går ud på at kunne huske disse skrifter.

I begyndelsen af min tid dér føler jeg mig meget ensom, fordi jeg har haft et godt familieliv. I to år er jeg stærkt indadvendt, og det hjælper mig til at koncentrere mig om lektielæsningen. Vi hjælper også til med praktisk arbejde. Der er meget at gøre med have og opdyrkning. I langt den meste tid studerer vi under ledelse af den rare og flinke munk. Han er lidt yngre. Den munk, der fortæller os historierne, er ældre og mere alvorlig. Der er specielt en situation, da jeg er elleve år, som jeg oplever. Det er ved en højtid, hvor jeg bærer nogle lys, og midt under ceremonien taber jeg ét af dem. Der er en større mængde mennesker. Hele landsbyen er der. Det er en forårsceremoni af en eller anden art. Ikke for foråret, men i foråret. Det er før vinden kommer, monsunen. Jeg kan mærke, at min situation i netop denne handling er meget præget af angst for ikke at gøre det godt nok.

Der spilles på nogle særprægede instrumenter – blandt andet er der sløjter og et strengeinstrument, der ligger ned forment som en flad kasse med strenge.

Som 14-årig er jeg godt udlært rent teknisk set. Jeg kan skrive, og jeg bliver da indviet ved en bestemt ceremoni, hvor mine hænder flyttes fra een bog til en anden hele tiden, og ind imellem dypper jeg dem i vand og tvætter dem. Det synes, som om jeg nu skal bruge nogle år af mit liv til at skrive, så to år, fra mit 14. til 16. år, går udelukkende med skrivning. Det kan lyde strengt, men det er meget smukt. Vi er meget glade for at få lov til det, fordi det er de historier, som vi har fået fortalt, der skal skrives ned. Det mærkelige er, at det, vi skal skrive, ikke er noget som skal udgives eller arkiveres. Det er mest for vor egen disciplins skyld. Jeg føler mig på en måde godt tilpas, for der er en vældig rar stem-

ning her. Naturligvis har vi også store udfordringer. Men i almindelighed er vore hverdage meget ensartede. I de to år, hvor vi skal skrive, starter vi arbejdet klokken seks lige efter morgenbønnen, som begynder allerede ved fire-femtiden. Efter vi har skrevet, spiser vi morgenmad og fortsætter så med skrivningen igen ind til middagen. Så deltager vi i arbejdet nogle timer og fortsætter med at skrive.

Det ser ud til, at man gør det for at stække vor lyst til at ville forlade klosterlivet. Men det betyder nu ikke så meget med den ret frie måde vi lever på, for flere gange om dagen er vi borte fra klosteret og ude i byen. Vi besøger ikke nogen, men besøger nogle ærinder og gør de ting, vi skal gøre, blandt andet henter vi vand. Det er, som om man alligevel er langt borte fra civilisationen. Det liv, jeg førte, var stærkt præget af den religion, vi lærte. Religionen var buddhisme. En stor del af de seksuelle følelser, som man havde, blev omdirigeret ved hjælp af det arbejde og de pligter, man havde.

Fra mit 16. til 18. år, hvor jeg ikke skrev ret meget mere, opstod der nye tanker i mit sind. Efter at jeg havde været lidt uregerlig i starten og dog en ensom type, var jeg nu blevet mere levende, mere udadvendt, og jeg fik meget snart det hverv, hen imod 18–20 års alderen, at skulle undervise børn, der nærmest blev sat i dagpleje i klosteret. Der var så mange børn, at de kun fik en ugentlig undervisningsdag hver, skønt vi underviste hver dag og fortalte dem legender og sagn. Hovedparten af vor opgave bestod i at omsætte de hellige skrifter til de legender og sagn, vi havde lært, og som vi havde nedskrevet, og derpå fortælle dem for børnene. Ind imellem var der leg og sang. Vi lærte at spille på små træføjter og at slå på tromme. Især oplever jeg, at jeg slog meget på tromme, og vi sang til. Vi var altid to til at undervise, en til at sidde og holde orden, og en til at fortælle legenderne.

De bar præg af moral og etik, blev fremlagt på en sådan måde, at børnene fik noget konstruktivt med hjem, samtidig med at de lærte de hellige skrifter. Det var en skøn og pragtfuld tid, hvor jeg nød børnenes impulsive udtryk, glæde og harmoni.

Da jeg var i begyndelsen af tyverne fik jeg pålagt flere hverv, blandt andet skulle jeg være den, der sørgede for kommunikation med et andet kloster. Det bestod i, at man en gang om måneden drog på en lang tur syd på gennem tætbevoksede arealer for at bringe meddelelser videre til det andet kloster, som var meget større end vort. Det bestod af en gigantisk bygning, og rejsen varede cirka ti dage til fods, fem dage frem og fem dage tilbage. Turen i sig selv var en fantastisk oplevelse for mig, og jeg mødte mange mennesker. Endvidere fik jeg kendskab til ting, som jeg ellers ikke ville have oplevet. Jeg kom igennem tæt krat, langs nogle vandløb og igennem sumpe, over store sletter og så mange arter vækster og mennesker. En stor del af min tilværelse foregik på disse rejser lige fra mit 21. til 27. år. Turen var ikke uden fare, idet kryb, mennesker og mange var ude efter een. Man måtte beskytte sig. Det, at man var iført munkekjortel, hjalp med til at undgå virkningen af folks aggressioner, og på den måde gik man fri. Det var en oplevelses- og begivenhedsrig tid i en tilværelse, som ellers var rolig og stille, men som samtidig bragte udfordringer med sig.

Et meget væsentligt vendepunkt skete ved mit femogtyvende år. Det var, som om de ting, vi gjorde, de ting, vi bad om, havde været et stykke arbejde for mig gennem længere tid. Men nu som 25-årig oplevede jeg endog gennem bøn en dyb indre varme, opfyldelsen af noget, der var større end mig selv. Det, der skete, var en opfyldning med kosmisk energi, og i et kort øjeblik oplevede jeg den sandhed, at al ting er en illusion, virkelig med de øjne, de sanser, vi ser med,

dog kun et udtryk for en oplevelse af øjeblikkelig karakter, som ændres, når vi ændrer os. Det var, som jeg blev fyldt med en forståelse af et gudsbegreb, som jeg egentlig ikke havde kendt tidligere. Hele den lange tilværelse fra barn og frem til nu, med daglig bøn, sang, hellige skrifter, historier og praktisk arbejde, altsammen henimod moralsk-etiske religiøse områder – og så alligevel først denne dag en dybtfølt oplevelse, rig på smukke farver, indtryk, varme og dybde, som gav sig udslag i, at den egentlige følelse af alt det, blev en realitet for mig selv. Ingen kunne nu give mig mere, end denne oplevelse havde gjort. De kunne bevise den, de kunne spille op til den, men følelsen var nu en permanent varme inden i mig, som gav sig udslag i, at alt hvad jeg gjorde efter denne dag, rummede langt større positive dybder, indtryk, sansning og forståelse af, hvad det var, jeg gjorde. Denne ændring var enorm stærk. Det betød ikke, at jeg ikke stadig væk kunne fortælle børnene legender, at jeg ikke kunne more mig og være glad, at jeg heller ikke mere kunne bevæge mig ud i verden og opretholde kommunikationen med klosteret fem dagsrejser borte. Hvad skulle jeg dér, vil nogen måske spørge om. Jo, vi overførte ganske bestemte tegn, skriferuller, som efter gamle sagn og legender skulle føres fra kloster til kloster. Denne stafetagtige kommunikation havde varet i århundreder. Jeg var blot en af de mange, som var blandt dem, der skulle videreføre denne tradition.

Nogen vil måske spørge, hvordan vi klarede og oplevede den seksuelle drift, som er i et hvert menneske, men som her ikke fik en direkte udfoldelse. Især som yngre havde disse ting påvirket mig stærkt. Men det var først langt senere i dette liv, at den ting egentlig kom frem og manifesterede sig. Vi var unge og travlt beskæftigede og havde meget at gøre.

Vi var konstant fire unge mennesker under opdragelse. Desuden var der elleve munke og fire aspiranter. Vores kost

var meget forskellig, skont man skulle tro, den var ensartet. Det var landsbyens folk, der bragte os maden, som naturligt bestod af megen ris. Musik og sang betød meget for os. Ved mange ceremonier var sangen og musikken en væsentlig del. Det var en rigtig tid. Rig på oplevelser, fordi al ting nu sås igennem de briller, som den oplevelse, jeg havde ved mit femogtyvende år, havde givet mig. Det var, som om den meditationsagtige stemning, som tit rådede under vore bønner, ofte gav mig følelse af mindre stærk karakter, men denne gang var jeg blevet beriget med en stor oplevelse, som altid var med i baggrunden og som var årsagen til ens handlinger og væremåde. Det religiøse præg var nok stort, men alligevel var den forståelse, vi alle lagde bag ved tingene, ikke hvad vi i dag ville kalde primitiv, men mere en forståelse af, at *alting* er inde i os selv. Vi var det guddommelige aspekt, og dermed var vi eet med den verden, som var en illusion og kun en oplevelse i vor egen sansestruktur.

Som 30-årig kom en stadfæstelse af alt det, jeg ventede på. Inden for de tre næste år ville jeg, efter at have været aspirant i lang tid, endelig blive munk. Det var en særlig regel, vi havde netop i vort kloster og i det store. Aspirantens alder spillede en stor rolle. Og først i begyndelsen af hans 30-års alder tog man endelig stilling til videre deltagelse i de andre munkes liv. Ikke fordi livet som sådan var anderledes, blot bød man sig selv at bruge længere tid af dagen til indadvendt arbejde. Det vil sige, at læse de hellige skrifter, tænke over dem, skrive dem af og arbejde med sig selv.

På intet tidspunkt kom vi frem til noget, som blot tilnærmelsesvis mindede om den oplevelse, jeg havde haft som femogtyveårig.

Skont jeg i begyndelsen af mit 30. år var glad, indstillet på at forblive i det kloster, jeg havde tjent hele mit liv -- hele mit bevidste liv i hvert fald -- så skete der alligevel det, at jeg

en dag blev kaldt ind til den af munkene, som havde med vor optagelse at gøre. Han gav udtryk for, at han ikke syntes, jeg burde binde mig til løftet. Jeg forstod ham ikke, og jeg var rystet. Jeg kunne slet ikke på nogen måde fatte, hvorfor jeg ikke skulle afgive løftet og blive munk. Men hans indfølelse, hans evne til at forstå, at konkludere ud fra oversanselig opfattelse, var stor. Han havde bemærket, at skønt mit væsen var dybt religiøst, så var det for ham religiøst på en anden måde. På grund af de spørgsmål, jeg havde stillet i min oplæringstid, stod det ham klart, at det ville være bedst for mig, hvis jeg var helt frit stillet. Med andre ord, jeg skulle fortsætte med at være aspirant, fordi der inden i mig var ligesom en frigjorthed måske på grund af den oplevelse, jeg havde haft. Det havde han altså opdaget, skønt jeg sådan set havde gjort alt for blot at være som de andre, og det var nu årsagen til den samtale, som faktisk kom som lidt af et chok for mig.

Ingenting i min tilværelse ændrede sig på nogen måde, kun den indre fornemmelse blev egentlig mere frigjort. Skønt jeg stadig var med, gjorde det samme arbejde som de andre, så følte jeg mig alligevel lidt anderledes. Det er meget svært at forklare, for det var en indre følelse af frigjorthed.

Mine følelser og fornemmelser for det andet køn var dæmpede, og jeg opdagede gennem det kammeratskab, jeg havde haft i mit hårde arbejde og på mine rejser, at min oplevelse af kønt og smukt ligesåvel var til mit eget køn som til det kvindelige. Opdagelsen gjorde mig forfærdet, og jeg trak mig endnu mere ind i mig selv i en kortere årrække.

Til sidst oplevede jeg, at der ved fortrængning blot opstod fantasier, påvirkninger af seksuel art, som gjorde mig urolig, gjorde, at den følelse, som jeg havde haft dybt inde i mig selv siden mit femogtyvende år, blev forvrænget. Derfor fandt jeg i midten af trediveerne, at jeg nu erkendte det

seksuelle og følelsesmæssige behov, jeg havde for mit eget køn. Naturligvis kunne denne følelse ikke forenes med det liv, jeg førte, og jeg så mig derfor ikke i stand til at fortsætte det dobbeltspil, jeg var begyndt på. Jeg forelagde det for den munk, som havde været så forstående, og hans svar var blot: „Enhver må gøre det, som enhver skal gøre, og du må gøre dit.“ Med denne sætning i øret forlod jeg i realiteten klosteret.

Efter nogle få måneders tid begav jeg mig afsted, fuldstændig klar over, at min evne, min formåen til at fungere i et almindeligt samfund, var stor. Jeg følte, at jeg som personlighed var åben og glad, og derfor ville jeg også være i stand til at kunne eksistere i et åbent samfund.

Efter jeg nu således havde forladt klosteret, begav jeg mig på min første vandring mod syd til en større by med mange mennesker.

Tro nu ikke, at denne munk eller munkeaspirant gik helt over gevind, seksuelt eller lastefuldt, fordi han forlod klosteret; nej, den hændelse, der var sket, da jeg var 25 år gammel, havde stadig en varm indre glød, som gjorde mig religiøs i en åndelig betydning på en sådan måde, at det religiøse dogme ikke lukkede mig inde, men jeg følte mere oplevelsen, livsudfoldelsen, og at være i samhørighed med noget guddommeligt.

I begyndelsen af min nye såkaldte frie tilværelse oplevede jeg mangen ny ting. Fra det beskyttede liv kom jeg ud at arbejde hos en tommerhandler i forbindelse med noget bygningsarbejde i byen. Det var ikke sådan, som det er nu i dag, det var langt mere et spørgsmål om at bygge små huse, og tilpasse ting. Det var primært det, jeg blev lært op til. Min familie var forlængst flyttet bort fra den by, jeg kendte. De boede nu et sted ude i landet, og jeg havde ingen anelse om, hvor de var blevet af. Godt det samme. Min familie ville

aldrig have budt mig velkommen, da jeg som munkeaspirant havde forladt klosteret.

Det var ikke sådan, at jeg kastede mig ud i seksuelle bekendtskaber, men stille og roligt oplevede jeg, at den glød, jeg havde mærket, nu kunne blive tilfredsstillende, og det blev den. Meget snart opdagede jeg, at den bedste tid havde jeg sammen med musikken og i den ro, som jeg fik i mit eget lille kammer. Jeg boede iøvrigt oppe oven over snedkerværkstedet på et lille hummer, ikke særlig stort, men meget lyst.

Da jeg oplevede den mærkelige nye kærlighedsfølelse til mit eget køn, følte jeg, at det ikke var så meget seksuelt, men ligesom mere menneskeligt. Jeg ønskede varme og kærlighed for alle mennesker og havde i denne søgen efter kærlighed og varme fokuseret på mit eget køn, fordi det her var nemmest at få denne varme. Jeg var stadig „munken“ i omdømmet hos folk. Jeg gik endnu i min kjortel, skønt jeg nu arbejdede privat. Jeg måtte egentlig ikke, men man sagde ikke noget til det.

Det var en ret hård tid for mig, for jeg skulle tilpasse mig nye tanker og omgangsformer. Det kom mig til gavn, at jeg havde haft med børn at gøre, som var livlige og glade, men som nogle gange trængte til et lille alvorsord, og som man andre gange kunne le hjerteligt sammen med. Det gav mig lejlighed til at udfolde en stor del af min personlighed.

Omkring mit fyrretyvende år skete det, at den snedker, jeg boede hos, døde. Han var gammel, næsten 70 år, og han kunne ikke mere. Tilbage stod nu, at jeg kunne overtage hans tommerhandel og fortsætte virksomheden, eller jeg kunne gå videre ud i verden.

Jeg valgte det sidste og begav mig endnu længere syd på igennem et tropisk område. Her boede jeg seks måneder i en lille hytte ude i skoven ganske alene. Jeg levede af frugter, rodder, og hvad jeg nu ellers kunne finde af spiseligt. Kun en gang imellem besøgte jeg en by.

En nat, da de seks måneder var ved at være omme, vågnede jeg ved at føle noget i min seng. Jeg var klar over, at det var et dyr. Jeg var også klar over, at det kunne være et farligt dyr. Mine bange anelser blev bekræftet, da jeg mærkede, at det var en slange, en lille tynd og sort én med et meget lille hoved. Jeg lå helt stille. Sveden sprang frem på panden af mig, og i min angst bad jeg inderligt. Nervøsiteten blev større, og jeg syntes, at hele min krop kunne mærke, at hver en del bevægede sig. Hver celle i kroppen skreg: „Jeg vil ikke ligge stille, jeg vil ikke ligge stille, jeg vil væk herfra.“

Da skete det meget uheldige, at jeg kom til at bide mig selv i tungen. Ved smerten, som var kraftig og stærk, bevægede jeg mig, og straks fik jeg et svidende og stikkende bid i min venstre hånd. Jeg sprang op, flåede slangen væk fra min hånd, slog den i jorden og lob ud af hytten. Først da så jeg, at det var en meget farlig slange. Jeg var klar over, at i løbet af kort tid ville jeg dø. Der var langt til de nærmeste, som kunne hjælpe mig, og iøvrigt var der ingen, der kunne hjælpe mig nu, ikke en gang dér, hvor den nærmeste by var.

Ganske langsomt indså jeg, at min tid var forbi. Jeg satte mig ned og begyndte at bede. Det varede kun kort tid, så begyndte jeg at føle mig meget træt. Jeg lagde mig ned, og det var som en stor klam hånd langsomt lagde sig over mine lunger for til sidst at kvæle mig.

Forestil dig, at nogen tog dig i kraven og lukkede hårdere og hårdere til, snorede halsen mere sammen. Mine tanker i det øjeblik var uklare og forvirrede, og jeg havde ikke nogen nærmere forklaring på, hvad der var sket mig.

Men egentlig var det med ro og fred, jeg døde. Bonnen havde altid givet mig en stærk forståelse. Og det religiøse islæt havde givet mig en tydelig forståelse af livet efter døden, og at der måtte være flere liv. Jeg døde i en alder af 40 år.

Kommentarer til 3. liv

Dette liv var tydeligvis endnu en tilfredsstillelse af den religiøse sult, der langsomt var vokset i mit sind, og som havde fået yderligere næring gennem det femte liv som præst i Chile. Derefter nærmest en hvileperiode, hvor den indre del af følelsen blev bearbejdet og fordøjet i sidste liv i Italien.

Her ser vi igen en ny placering i den jordiske verden. Nye manifestationer, nye muligheder. Allerede meget tidligt bringes jeg i kontakt med det religiøse aspekt.

Oplevelsen af ensomhed, som ligger langt tilbage nu, så langt som til niende og ottende liv, præger ganske kort min tilværelse også her i det tredje liv.

Det er interessant at se, at her synes der ikke at mangle noget materielt. Skønt jeg fødes i en fattig familie, har man mad nok der. Tilværelsen synes at forme sig rimelig let, skønt mange disciplinære opgaver betoner livet indtil det tyvende år. Der er ingen grænser for, hvilken manifestation tilværelsen kan give en person, som skaber gennem årsager, for eksempel sulten, et begær, et ønske om en oplevelse. Således ligger klosteret i et tæt samfund. Jeg fødes mellem mange mennesker. Hele livet omkring mig er baseret på fællesskab. Fra mit fjortende og til mit sekstende år, hvor tiden brugtes udelukkende til afskrivning af de hellige skrifter, kan man sige, at religionsoplevelsen mere overgår til at være et studium.

Vi vil se, at netop denne studietid senere hen vil føre til et liv, hvor det at studere bliver det altafgørende, for gennemførelsen af studiet endelig kulminerer i det nuværende liv.

Det at undervise starter egentlig her sin første, spinkle opbygning. Meget snart vil man se, at denne spæde begyndelse senere vil udvikle sig igennem sult- og mættelsesprincippet til en altafgørende sult, som kan føres tilbage til præsten i Chile i det femte liv, hvor missionsgerningen, viderebringelsen af en eller anden åndelig oplevelse synes nødvendig.

En stor ting hændte i mit femogtyvende år, og her ser vi, hvordan en kosmisk oplevelse pludselig virkeliggør den indre søgen, som går helt tilbage til det sjette liv. Denne søgen efter en indre realitet af den åndelige følelse, som har været til stede – en pludselig og kort oplevelse – ændrer hele tilværelsen gennem en dyb, varm, indre oplevelse af, at alting er en illusion, en oplevelse af et gudsbegreb, en oplevelse af, at denne illusion alligevel er en realitet.

En mærkelig varm følelse, som aldrig nogensinde kunne gentages i sin særlige form. En varm følelse, som på intet tidspunkt gav sig udslag i mærkelige oplevelser af eens egen holdning, men som primært understregede den status, man nu engang havde som person i dette religiøse fællesskab.

Ligegyldigt hvad jeg lavede efter den tid, gav oplevelsen større dybder, indtryk, sansning eller forståelse af, hvad der egentlig skete. Omvæltningen var enorm. Vi kan føre denne oplevelse tilbage til forskellige ceremonielle ting, som skete for det unge menneske som præst i Chile, og endnu længere tilbage til ønsket om oplevelse af en åndelig sandhed i det sjette liv som væbner i England.

Følelsen af at blive vraget i det kloster, hvor jeg havde tjent i hele mit liv, bragte mig, på grund af den åndelige oplevelse jeg havde haft, ingen større problemer. Det var, som om den unge mand accepterede ikke at være i klosteret mere.

Det var, som om klosterlivets specielle form, prøvet i to inkarnationer, som præst i Chile og her som buddhistisk

munk i Malaysia, allerede nu synes at ligge lidt væk fra min bevidsthed.

Det er, som om sulten i den åndelige oplevelse ikke kunne tilfredsstilles af et indre lukket liv i religiøst regi, men måtte tilfredsstilles på en anden måde.

Jeg møder klosterlivet så langt tilbage som i det 7. liv i Mesopotamien, genoplever det lukkede liv i 6. liv som borgvæbner, hvor indestængte følelser af religiøs art gør sig gældende, fortsætter i 5. liv, som præst i klosteret i Chile og arbejder med indre problemer i 4. liv, hvor tankerne ligesom begynder at „tage form“, og her i 3. liv melder længslen sig igen og forsøges stillet i en ydre oplevelse af det religiøse aspekt. Men man fornemmer, at netop denne måde at udtrykke sit åndelige behov på, ikke stiller den sult efter åndelig samhørighed med andre, som mit sind egentlig indeholder. Derfor går min søgen videre. De medmenneskelige følelser, den stille og rolige vågnende kærlighed til næsten, som så ganske småt er begyndt at vågne i den dagsbevidste form, må have en anden udfoldelse, en anden måde at udtrykke sig på.

At dette bringer een igennem en lettere eller sværere seksuel krise rettet mod sit eget køn er kun naturligt, når kærligheden spredes i lidt større perspektiv. Den kærlighed, mennesket som jordisk væsen jo stadig har, er fortrinsvis udtrykt gennem det seksuelle princip, igennem vor kønsmodning og de tiltrækninger og frastødninger, som dette blandt andet er med til at give.

Efter at have forladt klosteret, oplever jeg i den tilsyneladende frie tilværelse en seksuel tilfredsstillelse af de indre konflikter og følelser. I mit lille kammer oven over snedkerværkstedet kunne jeg virkelig etablere en ro. Denne ro og musikken, som havde spillet en stor rolle netop i mit forrige liv, gjorde det muligt for mig at fylde denne tilværelse med

oplevelser af varme og kærlighed mod mennesker af begge køn.

Til sidst afbrudt brat af en død, som efter de fleste læsers opfattelse nok vil virke uhyggelig.

Men betænk, at gennem de mange forrige liv kom jo netop drabet – især i de første – meget stærkt til udtryk. Naturligt er det derfor, at eens egen død, rent skæbnemæssigt, årsag- og virkningsmæssigt, sker ret kraftfuldt og sker på en måde, som ikke synes helt behagelig. Den evige lov om årsag og virkning skaber her udligning for de negative udladninger, man selv har været årsag til.

Trangen til det religiøse var endnu ikke mættet i et indre liv, i en religiøs opfattelse. Livets sult bar mig videre til næste liv – for at få en ny oplevelse, der kunne medvirke til at mætte denne specielle sult.

TILBAGE I

2. LIV

Jeg bliver født i London, helt nøjagtigt i udkanten af byen. Jeg fødes i en familie, der består af en storesøster og min mor. Min far er tilsyneladende død i det tidsrum, der er gået imellem befrugtningen og fødslen.

Min mor er meget syg, og i de første tre år af min opvækst bliver jeg mest passet af barnepigen. Hjemmet er ikke rigt, men borgerligt. Vi har ikke mange penge. Jeg synes ikke at se meget til min mor netop på grund af hendes sygdom. Den barnepige, som opdrager mig i begyndelsen, er én, som ikke selv har børn, en forholdsvis unge pige, og hun synes at være meget glad for mig. Da jeg er tre år, dør min mor, og jeg bliver bragt til min onkel og tante, mens min storesøster sendes af sted til en fætter. Hun er på det tidspunkt 16 år gammel.

Jeg blev født i begyndelsen af 1800-tallet. Min onkel og tante er meget kærlige mennesker, som tilsyneladende har det godt rent økonomisk. Der går lang tid med at falde til i de nye omgivelser, og jeg har det lidt vanskeligt helt til omkring mit syvende år. I begyndelsen hader jeg min tante. Jeg er allerede blevet undervist i længere tid, for undervisning er sat i højsædet her. Det foregår hjemme. Mit sind er meget indadvendt, og det er, som om jeg synes at være lukket inde af nogle mure omkring mig, som først begynder at åbne sig ganske langsomt i syvårsalderen, hvor jeg efterhånden bliver mere udadvendt.

Min onkel og tante er ikke spor religiøse, men alligevel får jeg en kristen opdragelse, idet en af de piger, som er med

til at passe mig, selv har en kristen indstilling til livet, men religion som sådan interesserer mig ikke særlig meget i begyndelsen. Min største opdagelse i disse år er, at der er en omverden, at der er andre mennesker uden for de mure af indadvendthed, som synes at have omsluttet mig fra mit 3. til mit 7. år.

Min onkel er rig, men ikke adelig. Han går ikke på arbejde, men alligevel ser man ham altid pusle med papirer.

Da jeg var fyldt 6 år begyndte jeg så småt at åbne mig, og da jeg blev 9 år gik det op for mig, at jeg som min onkels og tantes eneste barn havde en meget tryk barndom.

Det had, jeg i begyndelsen nærrede til min tante, er nu borte. Jeg var og blev deres barn, Alexander, og det føltes helt naturligt. Det er nu tydeligt for mig, at barnet Alexanders største problem lå i hans eget sind. Min onkel og tante boede i et nordvestligt kvarter af London. Det var forholdsvis fint, og vi fik ikke lov til at lege ude på gaden – men ude i haven. Der mødte jeg flere andre børn, der lige som jeg selv havde fået en beskyttet opvækst.

Det var først som ni-årig, jeg oplevede omverdenen rigtigt for alvor, og jeg begyndte at lege med andre. Jeg havde gennem længere tid brændende ønsket mig at komme i en rigtig skole, men jeg havde fået en meget bestemt besked om, at det først kunne ske på et senere tidspunkt.

I begyndelsen af mit tiende år, skete der en omvæltning. Den pige, som havde passet mig i så mange år, og som havde de religiøse tendenser, gav sig til at fortælle mig historier fra Bibelen. Det er nok her bare at nævne, at naturligvis gik vi i kirke, men at vi derhjemme næsten aldrig hørte om religion.

Historierne fascinerede mig meget, og jeg fandt dem spændende og fyldt med liv. Jeg tegnede de personer, hun fortalte mig om, som jeg forestillede mig, de så ud. Jeg opdagede, at der var et myldrende liv i de bibelske historier, og

i min fantasi kunne jeg lege og leve mig ind i alle personernes hverdag og færden.

I mit tiende år var jeg som sagt begyndt at komme mere ud blandt andre, men det foregik stadig i det hjemlige og beskyttede kvarter.

I en streng vinter i begyndelsen af mit ellefte år skete der det, at barnepigen og jeg var taget af sted til en nærliggende park for at lege i sneen. Jeg husker så tydeligt, at jeg dér mødte en pige, som jeg helt og aldeles forelskede mig i. Jeg kunne slet ikke forklare den følelse af samhørighed, der opstod imellem os. Vi sad helt stille i sneen og holdt hinanden i hånden, mens alle andre legede omkring os. Snart blev vi dog revet ud af idyllen, men tilbage var følelsen af, at vi altid havde kendt hinanden. Denne mærkelige fornemmelse holdt sig i flere uger, og jeg spurgte til sidst pigen, om hun kunne forklare den, men det kunne hun ikke. Jeg så hende aldrig siden.

Få år efter var jeg gammel nok til at komme i skole. Det var meget svært for min onkel og tante at forstå, at jeg ikke mere skulle være hjemme. Men jeg glædede mig virkelig til denne ændring. Nu var jeg mere åben og glad, og jeg følte, at det ville blive dejligt for mig at komme på denne skole, som lå lidt uden for London. Det var en kostskole og naturligvis kun for drenge. Jeg kom der i 14-15 års alderen, og normen var, at man forlod den som 18-årig -- somme tider dog lidt tidligere.

Skolegangen blev i sandhed en omvæltning for mig. Jeg oplever mere og mere, hvordan mit udadvendte sind yderligere får et skub, en glæde og en opløftelse. Der hersker en streng disciplin her, som jeg dog ret hurtigt underordner mig. Jeg føler mig ikke tilsidesat på noget tidspunkt; jeg er godt med blandt de mange andre drenge, og jeg lærer en

mængde forskellige ting. Naturligvis laver vi skæg og ballade, leger ligesom andre børn.

Men inde i mig selv vågner langsomt en følelse af at være lidt anderledes og mere voksen end de andre. Det er en meget mild følelse, som egentlig ikke har så stor virkning på mig i starten, men den forstærkes efterhånden.

Da jeg er omkring 16 år gammel, får jeg en lærer i et fag, vi på dansk ville kalde oldtidskundskab, en lidt ældre lærer, der er meget stille og fredelig, og vi keder os som regel gevaldigt i de timer. Han begynder at interessere sig for mig.

På et vist tidspunkt er jeg yderst interesseret i noget fortidshistorie, vi lige har gennemgået. Jeg stiller nogle spørgsmål, som han beder mig komme hjem til sig selv og få svar på. Han bor iøvrigt på skolens område. Hans værelse indeholder en utrolig mængde bøger overalt fra gulv til loft. Han er ingen særling. Han er flink og rar og vant til at passe sig selv. Han spørger mig, hvorfor jeg er så interesseret i at høre baggrunden for religionen.

Den religion, som han fortæller om, er nu helt forsvundet, og man kendte kun ganske få fragmenter af den gennem munke fra Østen. Den minder en del om buddhisme, men er dog ikke buddhisme. Der vokser et nært venskab op mellem læreren og mig.

Efterhånden fører han mig længere og længere ind i en spændende verden, som fascinerer mig utrolig meget. I de sidste år af min skoletid, gennemgår han de store grundbegreber i religionerne med mig i privattimer, og sammen laver vi et stort skema, der er med til at give mig en virkelig god forståelse af religionerne. Vi prøver at finde de lighedspunkter, der er i de forskellige religioner, og i det opstillede skema fremkom en forbløffende mængde ligheder. Men den mest spændende ting, som jeg her stifter bekendtskab med, er tanken om reinkarnation, et evigt liv og een Gud, som er

i al ting. Jeg er meget fascineret og fører lange berigende samtaler med ham. Han virker meget stille, meget varm, og uhyre sikker på sin egen opfattelse. Han er bestemt en mand, der har fundet fred i sig selv. Det har jeg ikke endnu. Jeg er urolig, men den indre glød af interesse og forståelse, har jeg alligevel i mig.

Endelig kommer året, hvor jeg er færdig med skolen, og jeg er nu parat til at gå på college eller universitet. Men først tager jeg hjem, og glæden er stor over den fine eksamen. Jeg er ikke særlig dygtig, bare sådan middelmådig, men fik en forholdsvis god eksamen.

Inden i mig selv har jeg en fornemmelse af, hvad jeg skal gøre. Jeg vil gerne studere religion, men det kan man først, når man har været på college, og det har jeg faktisk ikke lyst til lige nu. Hele den sommer, hvor jeg fylder atten år, er jeg i stor uro og ved ikke rigtigt, hvad jeg skal. Samtidig har jeg også en følelse af, at jeg må gøre noget konstruktivt.

Jeg meddeler min onkel og tante, at jeg ikke i øjeblikket ønsker at gå på college, men at jeg først vil ind i hæren en tid. Jeg er slet ikke forpligtet til det, men gør det helt frivilligt. Jeg ved ikke hvorfor.

Jeg kommer nu langt væk fra religionen, da jeg starter et sted i Midtengland på en forholdsvis lille kaserne og bliver trænet og trænet. Jeg har kun bundet mig for $\frac{3}{4}$ år. Livet her virker enormt afskrækkende på mig, og denne periode er næsten helt uudholdelig. Jeg har store indre kvaler, og alligevel har jeg lyst til at være der, for jeg nyder kammeratskabet. Jeg er indforstået med forholdene, men alligevel dybt uenig i mangt og meget. En frygtelig konflikt. Efter de ni måneders forløb går jeg ud af hæren igen.

Forvirret, ude af stand til at forstå, hvad jeg vil med mit liv, opsøger jeg derfor min ven, læreren, fra min gamle skole og taler med ham om problemet. Han ser længe på mig, og

det er, som om hans øjne udtrykker en dyb kærlighed og visdom. Han virker varm, venlig og tillige meget vidende. Han ser på mig igen og siger, at hvis jeg skal gøre mig nogen som helst forhåbning om at kunne bruge de religiøse ideer til noget praktisk, så skal jeg absolut gå på college først. Han kigger på mig, som om han vil sige: kom så med din reaktion. Den kommer hurtigt, og uvist af hvilken årsag siger jeg: „Jeg vil ikke på college.“ Ganske som han havde ventet mit svar, siger han så: „Men der findes andre måder at lære på. Du kan studere, og du har endda en økonomisk mulighed for at gøre det.“ Jeg forstår slet ikke, hvad han mener. Men da jeg beder ham om at udtrykke sig nærmere, bliver han ligesom lidt hård i sit væsen. Jeg ser ham pludselig fra en side, jeg slet ikke kender. Det er, som om en stor port går ned foran hans ansigt, og han uddyber ikke sit svar, og det undrer mig, for jeg har aldrig set ham sådan før. Han beder mig om at gå og først komme igen, når jeg har taget min beslutning. Men jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre eller beslutte mig for. Jeg beder ham, om jeg dog alligevel ikke må komme igen, men han gør sig fuldstændig hård. Lidt nedtrykt forlader jeg ham, ked af det uden egentlig at forstå, hvad han mente.

Snart kommer jeg hjem, og min onkel og tante er ret bekymrede for mig. Jeg lukker mig inde på mit værelse. Prøver at gennemgå situationen for at finde ud af hvor jeg står. Jeg har mest af alt lyst til at blive præst, men jeg evner ikke at gå den slidsomme vej, der fører gennem et college.

Et halvt år går på den måde, uden at jeg egentlig tager stilling til noget som helst. Jeg er nu i begyndelsen af tyverne. Jeg møder flere bekendtskaber, også kvindelige, som egentlig ikke siger mig noget, men som jeg fordriver tiden med. Da det halve år er gået, kalder min onkel mig ind på sit kontor -- jeg ser det tydeligt. Det var en forårsaften. Han

kommer ind, går hen til sit store skrivebord og sætter sig ned. Derpå siger han til mig: „Nu må du tage en beslutning med dit liv.“ Han vil naturligvis gerne have, at jeg går på college, men han vil ikke på nogen måde presse mig. Han vil gerne hjælpe mig til at blive præst, hvis det er det, jeg ønsker, men det kan ikke lade sig gøre uden at have været på college først. Til sidst tilbyder han at ville engagere en lærer i to år, som kunne gennemgå de ting, jeg interesserede mig så stærkt for, for at jeg virkelig kunne finde et svar i mig selv hvilken vej, jeg ville slå ind på. Aftalen er så, hvis jeg går ind på det, skal jeg efter to års forløb beslutte mig til, om jeg vil gå college-vejen, eller hvad jeg ellers vil til den tid.

Jeg som troede, at jeg skulle ind til min onkel og tage en endelig beslutning eller blive stillet over for et ultimatum, befinder mig nu pludselig i den skønne situation, at jeg kan udskyde afgørelsen i to år. Jeg har nu muligheden for at lære alt det spændende, som jeg gerne vil. Jeg kender religionernes inderste principper, og der er kun en lærer, jeg ønsker at få. Hans job på skolen umuliggør dog hans tilstedeværelse hos mig hver eneste dag. Men tre gange om ugen og hver eneste weekend stiller han sig til rådighed.

Da jeg kommer for at spørge ham, sker der det mærkelige, at idet jeg glædestrålende står i døren og kigger på ham med store barnlige øjne, siger han, før jeg overhovedet får åbnet munden: „Det vil jeg gerne.“ Undrende spørger jeg mig selv: hvordan kan han vide det. Imidlertid spørger jeg ham: „Hvad vil du gerne?“ „Jeg vil gerne hjælpe dig, jeg vil komme til dig, og du skal lære noget mere.“ Stadig undrende står jeg og kigger hen på ham, ryster så på hovedet og siger til mig selv, at det var indbildning. Jeg fortæller ham om hele situationen, men han bare smiler og nikker med sin sædvanlige varme i øjnene.

I to år lever jeg i en næsten drømmeagtig tilstand og bliver

mere og mere klar over, at denne mand i sig selv har nået en fuldstændig balance, ro og dyb forståelse, som han giver videre til mig på sin beskedne måde. En ubetydelig skolelærer set med verdens øjne, men for mig et fantastisk menneske, der rummer dybderne, forståelsen af reinkarnationens princip, loven om årsag og virkning, karmaloven, kærlighedens principper og religionernes udlægning, men bedst af alt: kernen af guddommelig sandhed i alle religioner.

To år går forrygende hurtigt, mens jeg faktisk ikke oplever tilværelsen som andet end en lang og dejlig drøm. Jeg læser meget, men jeg giver mig også tid til at spille violin, blot for min egen fornøjelses skyld. Min onkel og tante holder sig i baggrunden, men de mærker tydeligt den kolossale forandring, der sker med mig. Hvis jeg skulle beskrive den ændring, som foregår på dette tidspunkt, så er det en modning i religiøs-åndelig retning, og den skaber afklarethed og indre ro. Det er, som om en mængde brikker falder på deres naturlige plads.

En skønne dag er de to år gået. Jeg overbeviser min onkel om, at vi står midt i et stort studium af Østens religioner, og det kan umuligt standse her. Derfor bevilger han et halvt år til og siger, at derefter må vi stoppe.

Det halve år går som i en rus. Pludselig en dag står han der igen med sit lidt bekymrede udtryk i ansigtet, der alligevel er forstående og med spørgsmålet på læben: „Hvad nu min søn?“

Jeg ved det egentlig ikke selv, for jeg ligesom svævede igennem den forløbne tid. Jeg nærmer mig nu stærkt mit femogtyvende år. Hvis jeg skal på college, så skal det ske snarest, ellers er det håbløst for sent. Jeg spørger min lærer, hvad jeg skal gøre. Han ser på mig, ryster på hovedet og siger: „Så har jeg alligevel ikke fået lært dig alt.“ Jeg forstår ham ikke helt, og dog går det op for mig, at gennem alt det, vi har

studeret, går der en gylden strøm af åndelig forståelse, nemlig at livet lever vi selv, beslutningerne skal vi selv tage, inspireret af den årsag og virkning, som vi har skabt. Jeg ser på ham og siger: „Jeg ved det godt, jeg skal selv tage stilling.“

Jeg fortæller min onkel, at min situation er følgende: Jeg kan ikke begynde på college, det er for sent, og jeg må studere videre selv i en tilværelse, som måske kan munde ud i, at jeg en skønne dag vil skrive en bog eller gøre et eller andet, som kan blive til gavn. Min onkel ser på mig, sukker dybt og spørger mig så, om jeg nogensinde tror, at jeg får hold på mig selv. Een ting slår han helt fast, at udgiften til læreren kan han ikke klare mere. Det forstår jeg godt.

Den sidste gang, jeg er sammen med læreren, må jeg så bedrovet meddele ham det. Han ser imidlertid på mig og siger: „Jeg har nu prøvet at lære dig så meget, jeg kunne af den teori, som jeg kender til. Vi er ikke færdige; de peuge, jeg har fået for at undervise dig, er alle gemt og står til din disposition i årene, der kommer.“ Det var et betydeligt beløb, der sammen med den faste sum, min onkel gav mig hver måned, satte mig i stand til økonomisk at kunne leve sorgløst i den nærmeste fremtid.

I den periode, der nu fulgte, levede jeg naturligvis også et udadvendt liv. Det var ikke særlig omfattende, men jeg stiftede dog nye bekendtskaber, mest blandt de mennesker, der boede rundt omkring i det distrikt, hvor min onkels hus og mit hjem var.

Det meste af tiden var jeg optaget af at tænke, læse og studere. Hen imod mit otteogtyvende år begyndte jeg virkelig at kunne rumme essensen af de ting, vi studerede. Min lærer kom stadig, hjalp mig og gav mig forståelsen af, at der kun er eet ord, der kan bruges i den forbindelse, og det er: Visdom.

Jeg lærte uhyre meget af ham og brugte lang tid på at omsætte det, jeg lærte til mit eget private liv, mine følelser, min forståelse og mine ideer.

Omkring mit niogtyvende år fik jeg et chok, for en dag mødte min lærer op og meddelte, at vor forbindelse nu havde nået sin afslutning.

Jeg fattede slet ikke meningen. Han sagde, at han måtte rejse, og at han skulle langt bort. Han forklarede mig, at han ikke længere kunne stå til rådighed for mig, men at jeg altid kunne forsøge at anskue problemerne ud fra hans måde at se tingene på og prøve at sige: hvordan ville han have grebet sagen an? og iøvrigt forsøge at løse problemerne ved hjælp af intuition og inspiration. Jeg følte mig fortabt. Det var et større chok, end det forekom mig, at jeg kunne komme over lige med det samme. På dette tidspunkt af min tilværelse følte jeg mig nok mere forladt end nogensinde, følte også at jeg ikke tilhørte nogen eller noget. Jeg håbede til det sidste, at hans bortrejse ikke blev en realitet, men det blev den desværre. Jeg sad tilbage med bøgerne, en viden og forståelse, og jeg måtte prøve at komme over det, hvilket jeg naturligvis også gjorde efterhånden.

Jeg blev 30 år. Min onkel, som nu var blevet en ældre herre i 70'erne, ville nok snart forlade det fysiske plan. Han var på få år blevet gammel at se på, kunne ikke rigtigt bevæge sig så godt mere og sad meget i en stol. Da jeg en aften havde en samtale med ham, hvor jeg forstod, at han havde accepteret den måde, jeg levede på uden egentlig at kunne forstå den helt, havde han sagt til sig selv, at jeg måtte vælge, hvad jeg ville nu. Han meddelte mig, at mit underhold ganske vist blev udbetalt hvert halve år, men at jeg ville få mere at råde over, end jeg nu havde. Denne meddelelse kom på et tidspunkt, hvor min lærers penge var sluppet op. Jeg var nu i stand til at kunne fortsætte min studietilværelse.

En aften, jeg således sad – det var som 32-årig – i mit studerekammer og skrev på et arbejde om essensen af forskellige religioner og sammenlignede dem, havde jeg en besynderlig oplevelse. Imens jeg sad og skrev, forsvandt papiret pludselig. Det var, som der ingen bund var i papiret. Jeg fortsatte med at stirre, og igennem papiret oplevede jeg nu en dybde, og i denne dybde, hvor lys og farver blandede sig hele tiden, så jeg reinkarnationens enorme rækkevidde. I et kort glimt gik min oplevelse tilbage, meget langt tilbage i mit tidligere liv. Jeg kunne også se frem, og jeg så, hvordan den fremtidige tilværelse kunne forme sig for mig.

Det kan næsten ikke forklares, men det der skete var, at de teorier, den forståelse og erkendelse, jeg havde opnået, pludselig var en realitet, en dybtfølt realitet. For mig var princippet nu helt og aldeles grundfæstet, og skønt oplevelsen kun varede brøkdelen af et sekund, stadfæstede den i mig en følelse af ro og overblik. Den gjorde, at jeg følte, der nu kun var een ting, jeg kunne gøre, nemlig sørge for, at de ting, som min erkendelse omfattede kom ud til andre.

I den tid, der gik mellem mit 32. og 35. år, oplevede jeg, at jeg blev lidt utilnærmelig og tillukket. Jeg kunne ikke være noget for andre. Officielt havde jeg ry for at være en hyggelig fyr, som bare havde lidt særegne ideer. Men faktisk var jeg netop i dette tidsrum en forvildet sjæl rent følelsesmæssigt, idet jeg opdagede, at længsel efter at være sammen med andre mennesker ikke gik i en bestemt retning, ej heller efter det ene eller andet køn. Mine seksuelle begær var meget små, og jeg oplevede, hvorledes jeg kunne svinge i min kærlighed mellem mænd og kvinder uden egentlig at ønske dem. Det kan synes mærkeligt, at disse følelser ikke gav sig udslag i større bekymringer, men det gjorde de egentlig ikke. Jeg havde oplevelser af følelsesmæssig karakter med begge køn, meget sjældent seksuelt, men det hændte dog.

I mit 36. år oplevede jeg i et kort øjeblik af eftertænk-
somhed et syn, der vedrørte fremtiden. Jeg så en fremtid med
mig selv som lærer for andre. Dette ganske korte glimt af en
fremtidig opgave opmuntrede mig særdeles meget til at fort-
sætte det skriveri, som jeg var begyndt på. Det var et større
værk, der samlede essensen af religionerne ud fra de over-
vejelser, jeg efterhånden havde gjort mig.

I begyndelsen af mit 37. år indtraf der imidlertid nogle
hændelser meget hurtigt efter hinanden. Det begyndte med,
at min onkel døde. Stor var min tantes sorg; hun var nu over
firs. Man måtte forvente, at min onkel døde, men alligevel
var sorgen stor. Jeg var naturligvis også ked af det, for jeg
havde holdt meget af ham.

Umiddelbart derefter skete der det, at jeg en eftermiddag,
hvor jeg netop havde glædet mig over det, jeg havde skrevet
– jeg havde lige været en tur ude i byen – lagde mig til at
sove. Jeg vågnede ved den mærkelige følelse, at jeg stod ved
siden af min egen krop. Langsomt men sikkert følte jeg, hvor-
dan jeg drog længere og længere bort – ligesom omsluttet af
et gigantisk levende lys, som varmede mig hele vejen igen-
nem, og da jeg vendte mig rundt og bort fra min krop, for-
stod jeg, at jeg var død. Et hjerteslag havde lige så stille gjort
ende på mit unge liv.

Kommentarer til 2. liv

Hele dette andet liv bærer tydeligt præg af den inspirative interesse for religion, som kommer til at påvirke det unge menneske i hele livet.

Det er tydeligt, at de foregående livs sult efter den religiøse oplevelse – fra langt tilbage i tiden helt frem til i dag – har betydet, at der måtte komme en indadvendt periode, som måtte resultere i et intenst studium af sammenlignende religion. Det finder altså sted i denne tilværelse.

Læg mærke til, at jeg som barn endnu har had i mig helt tilbage fra niende og ottende liv, – en repetition af denne følelse, mens der ved ni års alderen sker en ændring, dette had forsvinder efterhånden, og jeg bliver en omgængelig person. Se, hvordan ensomhedsfølelse og had går igennem repetitionsperioden i alle inkarnationer.

Læseren vil også have set, at voldshandlingerne – tanke-mæssigt som handlingsmæssigt – har givet sig udslag i kedelige ting, modstand, kott sagt udligning af alle de årsager, der er skabt.

I dette liv skaber jeg som person for første gang virkelig tillid til et andet menneske. Og igennem denne tillidsskabelse oplever jeg en varm glæde, en dyb forståelse og en indre fred.

Vi ser også, hvorledes enhver af de handlinger, som har skabt uro i mit sind i ottende, niende, i endnu tidligere liv, ligefrem har skabt indadvendte perioder, hvor jeg har måttet arbejde for andre mennesker, perioder, hvor jeg helt igennem har måttet give af mig selv.

Læg også mærke til en ting, som er meget typisk i denne

tilværelse; her kommer på et sent tidspunkt, efter min bevidstheds fødsel omkring det 30. år, virkelig en sult efter at få disse oplevelser af sammenlignende religiøs art ud til andre.

Her møder jeg igen i dette liv, blandt de flygtige bekendtskaber, som tydeligt også er en repetition af de små korte forbindelser i mine tidligere liv, en person, som jeg kan lide at være sammen med. Jeg forelsker mig i en pige, men vi kan ikke forstå sammenhængen. Det var i mit ellefte år, hvor vi var sammen i fred og ro – i skøn total ro.

Læseren vil have bemærket, at helt tilbage i Mesopotamien i det syvende liv optrådte en sådan person, og at der videre frem har været en lignende person, som jeg dog aldrig fik stiftet nærmere bekendtskab med, men kom til at kende flygtigt.

Den indbyrdes årsag-virkning, som skabes herigennem, gør, at man mødes igen og igen. Fødes og mødes som de venner, man selv har skabt årsag til at være, eller som de fjender, man selv har skabt årsag til at være.

Hver eneste detalje, hver eneste bevægelse i tanke, i handling eller i følelse virker helt tilbage til sit eget ophav. Vær opmærksom på, at hvert lille skændsmål, enhver irritation, enhver ting her i tilværelsen går tilbage til sit udgangspunkt. Ergo kommer begivenhederne tilbage til os selv, som vi har skabt dem. Har vi skabt noget negativt, så vender det tilbage som noget negativt. Har vi skabt noget positivt, vender det tilbage som noget positivt.

Her ser vi, hvorledes jeg oplever den affinitet, den tiltrækning, som der er til denne person, og vi ser, hvorledes denne pige er dukket op flere gange i mine tidligere liv.

Sulten efter det religiøse-åndelige i tilværelsen er næsten det altoverskyggende i dette liv. Der er intet tidspunkt, hvor man ikke i denne tilværelse fornemmer det som baggrundstonen, interessen og den lyst, der driver værket.

En genoplevelse af et chok finder sted her i mit niogtyvende år, hvor min lærer pludselig siger farvel, samtidig med at jeg nu bliver mig selv. Chokket kunne egentlig føres tilbage til den oplevelse, jeg havde i et tidligere liv, det tredje, hvor jeg som buddhist-munk måtte forlade klosteret, revet ud af min tilværelse, en fuldstændig ændring. Læseren vil også have bemærket, at jeg dog alligevel tog det pænt, idet jeg var klar over, at det ville gavne mig senere.

En tidlig død – kun 37 år. Næsten lige født ind på kloden. Og igen viser det sig, at tilværelsen – kort som den er – har dækket et behov, og har skabt en sult, som er blevet delvis mættet, men kun delvis. Til sidste sekund i denne tilværelse er sulten efter at få tingene ud til andre absolut til stede, men på grund af de ugerninger, jeg selv har øvet overfor andre mennesker, blev tilværelsen kort. Jeg forlader den og gør mig nu parat til en ny tilværelse, som helt givet må blive præget af den utrolige sult, som det religiøse og åndelige begær har skabt i mig.

TILBAGE I

1. LIV

Jeg bliver født i en af de nordligste stater i det østlige USA. Min familie er landbrugere, der dog bor tæt ved en større by. Vi befinder os omkring året 1890. Både min mor og far arbejder meget hårdt, men da vi bor på arbejdsstedet, er der hele tiden mulighed for, at jeg kan blive passet, og at jeg kan deltage i arbejdet. Det er ingen rigtig landejendom, det meste er forpagtet ud. Min far har samtidig et ikke særlig stort smedeværksted, hvor man laver markredskaber og andre småttingsarbejder. Far beskæftiger sig halvdelen af tiden med landbruget, og den anden halve del af tiden tilbringer han i smedjen, hvor jeg ikke får lov at komme.

Men allerede tidligt som barn begynder jeg at hjælpe mor i haven. Min opvækst er præget af mine forældres religion, og vi tilbringer derfor megen tid i hjemmet. I de første tre år af mit liv oplever jeg så at sige ingenting ud over det, små børn normalt oplever. Men fra mit tredje år begynder en periode i min tilværelse, hvor jeg meget ofte søger ud i naturen. Det er meget forståeligt, for naturen her omkring er vidunderlig. Her er mange nåletræer, og der er skove i nærheden. Som barn holder jeg altså meget af naturen, og jeg kommer ikke ret ofte sammen med andre børn, blandt andet fordi mor gerne vil have, at jeg hjælper til med arbejdet derhjemme.

Fra mit 3. til mit 7. år fungerer alt dette som en dejlig hverdag, hvor jeg går lidt for mig selv og har det godt – bortset fra, at jeg i 5-års alderen bliver meget syg, får høj feber og ligger hen i vildelse i flere uger. Jeg kommer dog

over det og langsomt forbedres mit helbred igen. Men kræfter af forskellig art brydes i mig mellem ensomhedsfølelse og samværsfølelse og min fredfyldte tilværelse påvirkes således stærkt.

Som seks-årig får jeg mere forbindelse med andre børn blandt andet gennem en forening, hvor mødre med børn og unge mødtes. Det skete kun een gang om måneden, men det var meget spændende for mig, fordi jeg her mødte mange af de andre børn. Det var en dejlig afbrydelse i den stille tilværelse, jeg levede, og jeg var glad for samværet. Her begyndte så småt en stærkt udadvendt periode. Jeg opsøgte og fik simpelthen kammerater i stor stil.

Fra mit syvende og til mit tolvte år begyndte min far at lære mig om religionen, men det prellede af på mig. Mine forældre var vel nærmest kvækere. Det var, som om de ting, de fortalte mig, ikke interesserede mig synderligt, og alligevel havde jeg en fornemmelse af, at det, de fortalte mig om, burde have interesseret mig. Men det havde ikke større interesse på det tidspunkt.

Det var først i tolv-årsalderen, jeg begyndte at fange noget af det, far fortalte om. Vi havde en gang et forfærdeligt uvejr, der satte ildebrand i vor ejendom, men heldigvis var det kun en lade, der nedbrændte. Men det var en stor begivenhed, og den skabte en så stor påvirkning, at det – skal vi sige – åbnede mig religiøst.

Jeg var begyndt at gå i skole som 8-9 årig. Den lå selvfølgelig i den nærmeste by. Det var ikke en stor skole. Vi lærte de mest elementære ting, men heller ikke mere. Far spurgte mig flere gange, om jeg nu ikke havde lyst til at arbejde i smedjen. Jeg var da også derude flere gange, men det tiltalte mig ikke rigtigt.

En væsentlig ting, som hændte i mit tolvte år, var min morfars død. Han havde altid været familiens samlingspunkt,

og han var altid i centrum ved alle familiefester. En anden begivenhed, der indtraf i mit trettende år, var, at jeg fik en lillesøster. Det var en mærkelig oplevelse, og på en måde frigjorde den mig fra mine forældre. Jeg holdt naturligvis af dem og var stadig sammen med dem, men på grund af den nye lille pige fik jeg mere lov til at passe mig selv. Jeg var en glad og udadvendt dreng, som naturligvis havde pubertetsproblemer som alle andre. Men ellers var en stor del af min tilværelse baseret på en indre glæde, som jeg overførte til andre i samværet med andre børn og unge. Stadig gik en del af tiden med at passe gård og have, men nu kom også to kammerater meget hos os, som jeg fik et godt tillidsforhold til.

En dag, jeg går i byens gader, føler jeg pludselig trang til at søge hen til et sted, hvor jeg ofte har været alene. Det er et sted med en lille klynge træer i nærheden af en grøn dal ikke langt fra, hvor jeg bor. Jeg skulle faktisk noget helt andet. Det var egentlig meningen, at jeg skulle foretage nogle indkøb i byen, men mere frigjort hjemmefra, som jeg nu var, har jeg mulighed for at følge min indskydelse.

Det er en smuk dag. Solen skinner, alting er grønt, og der er harmoni omkring mig. Jeg sætter mig ud mellem den lille klynge træer, hvor jeg før har siddet og været mig selv. Jeg forstår ikke helt denne indre trang til at søge hen til netop dette sted, men jeg følger min indskydelse og sætter mig bevidst ned. Et kort øjeblik efter jeg har sat mig, oplever jeg noget, jeg sent skal glemme. Det var, som om nogen tog et slør fra mine øjne. Det var, som om alting fik en større dybde, end det før havde haft. Oplevelsen varede kun ganske kort. Men i dette korte øjeblik så jeg mere, end jeg nogensinde havde set i hele mit 15-årige liv. Det var en meget markant oplevelse for mig. Den startede en dyb forståelse af noget ubevidst, som jeg ikke kunne konkretisere. En forståelse

af, at tingene hang sammen på en helt anden måde, end jeg hidtil havde forestillet mig.

Hvad var det, jeg så? Jeg så igennem tingene. I et kort glimt oplevede jeg livet bag de ydre fænomener, oplevede, hvorledes træer, buske, grønne grene, smukke blomster og træbeklædte skråninger pludselig åbnede deres indre for mig og gjorde mig til en del af dem selv. At forklare den oplevelse ville være det samme som at forsøge at beskrive et fremmedartet land i et tredimensionelt billede for en blindfødt person. Det kan ikke lade sig gøre. Jeg sad helt fortumlet og vidste ikke, hvad jeg skulle gøre med mig selv, men jeg fik en klar fornemmelse af, at dette senere ville få en stor betydning for mig.

Jeg rystede oplevelsen af mig, rejste mig og gav mig til at gå, da jeg pludselig fik øje på en bestemt blomst med en meget stærk gul farve, som stod midt i et helt grønt område med græs – en blomst, jeg ikke før havde set. Det var, som om denne blomst råbte til mig om at blive plukket. Blomsten forsvandt aldrig ud af min varetægt. Jeg torrede den, og den stod som et symbol på den oplevelse, som havde gjort et så dybt indtryk på mig.

Ved hjemkomsten spurgte min mor mig, hvad der var sket. Jeg spurgte, hvad hun mente. Hun forklarede, at det var, som om mine øjne havde skiftet karakter. Hele mit ansigtsudtryk var blevet mere afslappet. Jeg sagde til hende, at der ikke var sket noget særligt. Hun mumlede noget hen for sig og gav sig til at arbejde videre i sit køkken, som hun plejede.

Ret hurtigt efter denne oplevelse var det, som om en erkendelse inde i mig selv kom frem til overfladen i så stærk grad, at jeg begyndte at se alt fra en anden synsvinkel. Det var, som om det syn, jeg før havde haft på tingene, pludselig havde ændret sig. Ja, sågar kunne oplevelser og opfattelser

være i direkte modstrid med det, jeg før havde troet var rigtigt.

I mit sekstende år skulle jeg en tur nordpå til nogle store skove sammen med min onkel, der arbejdede indenfor træbranchen. Det var en stor oplevelse, som kom til at betyde uendelig meget for mig senere hen. Min onkel var meget anderledes end mine forældre. Han var en solid mand, en person, som i sit inderste ønskede at være i ro og balance med sig selv og sine omgivelser. På vejen derop talte vi meget sammen om livet og meningen med tilværelsen, og jeg opdagede endnu en gang, hvorledes mine nye særprægede meninger konstant kom frem.

Til min egen forundring var jeg i stand til at give logiske forklaringer på forhold, som jeg egentlig ikke havde tænkt særlig meget over tidligere. Min onkel lyttede opmærksomt og kom selv med forklaringer, som lå tæt op ad mine. Der knyttede sig et inderligt, varmt forhold mellem os i de dage, mens vi på hans kærre kørte nord på til nogle store bakker, som var bevokset med skov, hvor han havde et ærinde. Det var, som om denne periode, hvor jeg for første gang var borte fra mit hjem, ansporede mig til at se anderledes på tingene, og det satte ønsker og begær i gang i min bevidsthed.

En hændelse, som kom til at betyde meget, var, at jeg under løsningen af hestevognen faldt ned og slog mit ene ben meget kraftigt. Et stort gabende sår helt ind til knoglen gjorde, at jeg efter endt behandling hos den lokale læge var nødt til at tilbringe flere måneder hjemme i absolut ro. Hvilen i disse måneder gjorde, at endelige beslutninger, ønsker, tiltrækninger, nye synsvinkler og udvidet perspektiv voksede frem i mit sind. På intet tidspunkt i de to måneder kedede jeg mig. Min tankevirksomhed arbejdede, formede nye ideer for fremtiden, skabte fantasi og billeder, som egentlig var meget fremmede for den rolige tilværelse, jeg hidtil havde

fort. Det var, som om den rolige og stille tilværelse havde nået et mætningspunkt, og at jeg nu ønskede aktivitet af fremtiden.

Mine nye tanker gjorde blandt andet, at det primært var andre mennesker, deres livsoplevelser og måde at tænke på, som interesserede mig stærkt, og herefter begyndte en mængde udadvendte aktiviteter. Den indre forvandling skabte automatisk et skub fremad – hen imod nye ønsker, og de gav sig udslag i, at jeg ville ud at rejse. På det tidspunkt var jeg en del involveret i min fars arbejde, i særdeleshed på gården. Min far var derfor mere interesseret i, at jeg skulle blive hjemme. Det var dog, som om han forstod, at jeg måtte af sted.

I begyndelsen af mit attende år forlod jeg så mit barndomshjem. Jeg begav mig i første omgang nordpå til Canada, hvor turen gik til nogle fjerne slægtninge, som boede på en farm et stykke ude i den østlige del af landet. De havde forbindelser til nogle mennesker, som ejede en skibsroute. Derfra kunne man komme videre til Europa.

Senere i mit attende år forlod jeg så Canadas kyst på vej mod Europa. Turen gik til Tyskland. Om foråret landede vi på den hollandske kyst, efter en lang rejse. Turen var ikke uden strabadser, men den havde virket fantastisk opkvikkende på mig.

Meget snart blev jeg optaget af et helt nyt liv, som var anderledes end det, jeg før havde kendt. I flere måneder slæbte jeg som havnearbejder et sted på den hollandske kyst. Derefter drog jeg videre til Tyskland, hvor jeg en efterårsdag, efter at have holdt en lang sommerferie for min egen regning, stod foran et hus i en af de nordtyske byer.

Her boede en mand, som kendte min familie. Denne person skulle senere komme til at betyde meget for mig. Jeg oplever det tydeligt, en blåmalet trædør, nogle trin op. Der

lød skridt, en dame kom ud, en stor dame så på mig og spurgte på tysk, og jeg svarede hende så godt, jeg kunne. Jeg viste hende et brev, jeg havde med. Jeg blev vist ind i stuen. Jeg så ryggen af en herre, en ældre herre, som sad inde i et andet rum. Idet jeg kom ind, råbte hun noget til ham.

Det var en meget behagelig herre, der tog pænt imod mig, placerede mig i en stor stol og spurgte på sit gebroknede engelsk, hvad jeg egentlig ønskede. Uvist af hvilken årsag opdagede jeg pludselig, at jeg befandt mig i en situation, hvor der røres ved de inderste ideer, tanker, som det syn, jeg havde oplevet, havde givet mig, og hvorledes jeg for første gang i min tilværelse berettede om den hændelse, der havde fundet sted, og som havde ændret hele min tilværelse. Han sad længe og så på mig. Han havde store buskede øjenbryn og skæg. Han var vel omkring 60 år, meget kraftig bygget, og med sit mægtige korpus sad han ubevægelig og studerede mig. Det føltes som timer, skønt det kun var sekunder. Jeg havde opfattelsen af, at han kiggede lige igennem mig. Uden noget forvarsel sagde han pludselig: „Hvad ønsker du at studere?“ – „Hvorfor kommer du netop nu?“ Jeg så forvirret på ham og forstod ingenting. Jeg kom jo, som jeg havde fortalt ham, på grund af den uro, som den kosmiske oplevelse havde skabt i mig. „Hvorfor kommer du netop nu?“ gentog han. „Hvad fik dig til at komme?“

Jeg forklarede – som sandheden var – at årsagen til at jeg kom, udelukkende var de hændelser, som havde fundet sted, fortalte også om det skib, som familien ejede, og som netop kunne tage mig med. Lutter tilfældigheder. Her slog han en højlydt latter op, væltede sig frem i stolen, tog mine hænder og sagde: „Du er en meget stor tilfældighed,“ mens han kluklo. Det forekom mig meget mærkeligt, fordi han for et øjeblik siden havde været så alvorlig, men nu følte jeg, at jeg bedre kunne slappe af uden dog helt at kunne forstå, hvad

han mente. Han gjorde sig imidlertid den ulejlighed -- efter at have tændt sin pipe -- at fortælle en sælsom historie. Vi satte os godt til rette i det lavloftede rum med træbjælker og de små vinduer.

„For mange år siden, da jeg var en yngre mand,“ sagde han, „var jeg meget interesseret i religion og livsopfattelse, og jeg studerede derfor de forskellige religioner og det, vi kunne kalde for religionernes baggrund. En dag mødte jeg en mand, som berettede om forskellige selskaber og organisationer, der i det stille arbejdede med disse ting. For at gøre en lang historie kort, kom jeg til sidst ind i en af dem.“ Den kraftige herre berettede videre: „En af de første oplevelser, jeg havde, var hos et såkaldt mediant eller clairvoyant menneske. Han sagde til mig, at når jeg fyldte 62 år, ville der ske en besynderlig ting, som senere ville komme til at betyde meget for mig. En ung mand ville ankomme, og det ville betyde en omvæltning for mig. Jeg ville komme ud at rejse.

Det var en af de første oplevelser, jeg havde med mediale personer, men senere oplevede jeg, hvorledes de gang på gang havde haft ret. Jeg slog det hen -- 62 år -- for jeg var jo kun nogle og fyre år på det tidspunkt, så det syntes uendelig langt borte. Og her sidder du, kommet af dig selv netop nu, hvor jeg er fyldt 62 år for få dage siden -- mærkeligt spil.“

Jeg sagde til ham, at jeg naturligvis ikke kunne forstå, at det kunne have med mig at gøre. Der kunne jo komme mange andre. Han lo og gentog hele tiden ordet 'tilfældighed', mens han smilede lunt i skægget. Han havde en mængde bøger, og han fortalte mig, at bøgerne omhandlede nogle af de indre oplevelser, som jeg havde berettet om. Her havde jeg uden videre et bibliotek til min rådighed, hvis jeg kunne læse tysk. Engelske bøger havde han dog også, og jeg fik lejlighed til at studere nogle af dem senere.

I første omgang aftalte vi, at jeg skulle bo hos dem, jeg kunne hjælpe til i haven og arbejde lidt for føden. Han følte, det var vigtigt for mig at få ro og finde mig selv.

Jeg slæbte mine sager op på første sal, hvor der var et lille rum til mig, og det var her, en mængde ting i løbet af de næste år skulle ændre mig til en helt anden personlighed. Det var, som om den kraftige herre skjulte noget for mig. Naturligvis havde jeg følt, at det havde været spændende, det han fortalte om en ung mand, som skulle komme til at betyde en hel del for ham, men jeg vidste ikke rigtigt, om det havde nogen relation til mig.

Nogle dage senere, da jeg var ude at spadserere i den lille by, gik jeg vild i nogle gader og måtte spørge mig for. Mit tyske var mildest talt dårligt, men jeg forsøgte dog alligevel at bede om hjælp til at finde tilbage til det sted, hvor jeg boede. Gennem denne forespørgen blandt flere stødte jeg på en person -- en yngre mand -- han var vel nogle og tredive år

der lovede at vise mig vej hjem. Han sagde, at han kendte den kraftige herre. Det var en af hans gode venner, så han kunne da sagtens vise mig tilbage til det sted, hvor jeg for øjeblikket fik husly. Undervejs fortalte han om sig selv. Han var hvad man nærmest kan kalde cykelbud og havde en lille central, som bragte varer ud. Han holdt fri i dag og ville gerne hjælpe mig på vej for samtidig at hilse på den kraftige herre. Undervejs så han også mærkeligt undersøgende på mig -- ligesom sigende -- og spurgte mig ud, om hvorfor jeg kom, og hvad jeg ville. Jeg måtte blive ham svar skyldig, da jeg jo ikke vidste det. Blot vidste jeg, at der var noget, jeg ville. Jeg forklarede ham, at jeg netop var kommet her for at prøve at finde mig selv.

Da vi ankom til huset, var den kraftige herre ikke til stede. Jeg bød ham komme ind og ville tage ham med op på værelset, men damen sagde, at vi måtte da gerne være i stuen.

Vi satte os ved bordet, og han fortalte mig om det Tyskland, som netop på dette tidspunkt var ude i forskellige politiske kriser. Jeg havde indtryk af, at han var en større personlighed, og at han vidste mere, end han umiddelbart gav udtryk for. Han indrømmede da også, efter at jeg havde spurgt, at han lige som den kraftige herre var meget interesseret i det, vi kunne kalde det okkulte. Det betød, at han kom på steder, hvor man arbejdede med sagen. Jeg bad ham fortælle mere, nok fordi jeg var nysgerrig, men han sagde ikke mere og talte iøvrigt uden om.

Lettere viste det sig at være at få ham til at tale om den kraftige herre. Han var velestimeret, en god sagfører, som i meget stor udstrækning var vellidt i hele byen, der ikke var særlig stor. Han var derfor en kendt personlighed. Han var også kendt for sine utraditionelle måder at gribe tingene an på. Jeg spurgte ikke direkte, nærmere indirekte, hvilken forbindelse han havde til filosofi, religion og det okkulte. Nu tav den unge mand først, men talte så udenom og bad mig spørge ham selv.

Efter den unge mand var gået, sad jeg et øjeblik og tænkte meget over, hvorfor jeg var her, hvad jeg skulle, og hvorfor dette hemmelighedskræmmeri fandt sted. Jeg rystede tanken af mig og gik op på mit værelse.

Der hengik næsten tre måneder, og så varede det ikke længe, inden min nysgerrighed havde nået bristepunktet, så det blev nødvendigt en aften at spørge direkte. Det var en aften som så mange andre, hvor den kraftige herre forberedte sig på at gå ud. To, tre gange om ugen forlod han hjemmet om aftenen og sagde ikke, hvor han gik hen. Jeg tog så mod til mig og spurgte ham ud. Han så mig dybt i øjnene og ville vel være sikker på, om jeg virkelig ville vide det. Det ville jeg naturligvis. Så sagde han blot: „Sæt dig godt til rette, så skal du høre en besynderlig historie.“

„Som jeg fortalte dig, var jeg begyndt at komme i de okulte og åndelige kredse og blev derved involveret i nogle forskellige projekter. Et af disse er blandt andet at teste mediale personer, som påstår at have kontakt med ikke-fysiske væsener. En medial har forudsagt forskellige ting, blandt andet det, jeg fortalte dig om din egen ankomst. Det er til disse møder, jeg går, men det er egentlig mere filosofien bag, der interesserer mig. En af de meddelelser, de clairvoyante gav mig, var, at den unge mand, som skulle komme, efter at have været her et stykke tid, ville ændre sin tilværelse og begynde en ny fase af sit liv, som ville involvere mig. Jeg kan se, at denne fase tidsmæssigt må komme snart. Jeg må derfor bede dig om at overveje din situation nøje.“

Jeg forstod ikke rigtigt, hvad han mente med, at jeg skulle overveje situationen nøje. Jeg var i en situation i øjeblikket, hvor jeg ikke rigtigt vidste, hvad jeg ville med mit liv, eller hvad jeg skulle gøre. Og selvfølgelig kunne jeg da godt overveje den nærmere.

Han gik, og jeg oplever tydeligt, at jeg bagefter gik op på mit lille kammer, der indeholdt en seug med et forhæng, et bord og en stol. I et hjørne var der et skab af træ, hvor jeg kunne have mine personlige ejendele.

Da jeg den aften sad og læste i en af de engelske bøger, blev lige med et alting sløret for mit blik, mens en meget klar stemme tonede frem og tydeligt sagde til mig: „Drag til England, dér er et stykke arbejde, du skal gøre.“ Derefter forsvandt stemmen et kort øjeblik, og stilheden rådede. Så lød den igen: „Du vil gå igennem tre faser i din tilværelse, og de vil betyde meget for dig, dette er den første fase.“ Stemmen forsvandt, og et mærkeligt flaksende lys, som havde oplyst hele rummet, efterlod mig med en smule hovedpine. I den situation, jeg befandt mig i, kunne det cue land være lige så godt som det andet, fornemmede jeg.

Men lige pludselig stod det mig klart, at det her jo faktisk var det signal, som ville få mig til at ændre opholdssted, formentlig også mit liv, og det var ligeledes den fase, den kraftige herre havde talt om, og som det mediale mellemed for længe siden havde forudsagt.

Næste dag fortalte jeg den kraftige herre om hændelsen. Han så smilende på mig og trak derefter et lille charteque frem, hvori der lå nogle gulnede håndskrevne ark. Han ville læse op af dem og sagde: „Dette er nedskrevet efter udtalelse fra det medie, jeg modte, dengang jeg var nogle og fyrrer år gammel. Prøv at lytte til dem.“ Han citerede: „Den unge mand vil i et syn opleve en klar stemme, som tilkendegiver hans egen position, og dette vil være indledningen til tre forskellige faser, hvoraf den første ikke angår dig, idet den foregår i et fremmed land. Men de to næste faser vil have afgørende betydning i dit eget liv og tilværelse.“ Han læste videre: „Efter dette er sket, skal du lade den unge mand sidde i fred og ro, nedskrive sine ideer og tanker, idet du senere vil få brug for dem i de kredse, du kommer i, til eget brug.“ Citat slut. „Kan du se“, sagde han, „her står det hele. Her står endda, at jeg skal lade dig skrive en hel mængde ting.“ „Hvad skal jeg skrive?“ spurgte jeg. „Det ved jeg ikke, men sæt dig nu ned med pen eller blyant i de næste par dage, og prøv så at skrive det ned, du føler og tænker, så skal jeg senere økonomisk hjælpe dig til England.“

Således begyndte jeg at skrive intuitivt, og den første fase startede. Jeg satte mig i ro og fred de næste aftener, ud af tilsyneladende ingenting kom en mængde ideer og tanker, og jeg skrev dem ned. Jeg forstod, at den egentlige udformning af disse tanker først skulle foregå i nogle af de andre etaper af mit liv. Det jeg nu skrev, var faktisk en dispositionsplan for noget, som senere skulle fremkomme, ikke i bogform, men i taler.

Den indflydelse, jeg selv havde af det, jeg skrev ned, syntes at være umådelig lille, og mange ord fremkom, skønt jeg ikke havde nogen forståelse af dem. Men i mit forvirrede sind begyndte der langsomt at dannes et begreb om det, der stod på papirerne. Det skrevne handlede om det evige liv, reinkarnation, oplevelsen af de liv, vi lever, og sidst, men ikke mindst, om de love, hvorunder vi lever.

I det jeg skrev, så jeg, hvorledes religionernes grundfacit tydeligt og klart trådte frem for mig. Det, jeg skrev ned, var imidlertid ikke kontant viden for mig, og jeg havde ikke en tilbundsgående oplevelse af det. Jeg havde nok en fornemmelse af, at det drejede sig om de *ideer*, jeg havde undfanget, men jeg følte det ikke som noget selvoplevet.

Efter således at have skrevet i et halvt år, drog jeg nu ved den kraftige herres hjælp til England. Efter ankomsten hertil, blev jeg modtaget af nogle af hans bekendte og fik et lille værelse. Der stod jeg nu rådvild og fuldstændig ude af stand til at fornemme, hvor vejen nu gik hen.

En aften, jeg således sad på mit lille kammer, skete nøjagtig det, som var sket i Tyskland. Denne gang blev værelset helt oplyst, og jeg fik besked om en adresse i en bestemt gade, hvor jeg skulle henvende mig. Jeg gik næste dag hen til gaden og fandt dér en okkult loge, hvor man helt naturligt tog imod mig, skønt den var lukket. De spurgte, hvem der havde sendt mig. Jeg vægrede mig lidt ved at fortælle det, men gjorde det alligevel. Den person, som tog imod mig i det private rum, hvor logen holdt til, så alvorligt på mig og sagde, at jeg skulle være velkommen.

I to år lærte jeg i denne lukkede loge en del om livets mysterier, baseret på åndelig forståelse. Dog var det, som om logen indeholdt en mængde fyldstoffer, ceremonier og forskellige former for udadvendte handlinger, som næsten tildækkede de egentlige sandheder.

En af de meget væsentlige ting, der skete i løbet af de to år, var nok, at jeg selv oplevede, at psykiske evner – klarhørelse – klarfølelse – klarsyn – sporadisk dukkede op og gav mig en personlig oplevelse af det, som jeg teoretisk vidste. Her formedes de grundideer, jeg havde i mig selv, så de senere kunne fungere.

Da de to år var gået, kom stemmen igen på nøjagtig samme måde. Det flaksende lys kom, og en klar stemme sagde: „Drag tilbage til Tyskland.“ I al den tid, der var gået, havde jeg korresponderet livligt med den kraftige herre, og jeg fortalte i brevene, hvorledes situationen formede sig.

Jeg forlod nu logen og rejste tilbage til Tyskland. Her blev jeg aktiv på en mere indadvendt måde i det næste halvandet år. Mine psykiske evner syntes at blive styrket, og min interesse for de åndelige perspektiver blev grundigt underbygget.

Jeg holdt allerede nu nogle små aftenmoder for interesserede i den lille by, alle venner af den kraftige herre. Jeg talte om det, jeg havde lært i logen.

I begyndelsen af tyverne fik en opvågning af den seksuelle kærlighed mig til at søge forbindelse med en ung kvinde. Hun var delvis interesseret i de emner, jeg arbejdede med. I den tid, jeg tilbragte i Tyskland, knyttedes kontakten mellem os stærkere og stærkere. På et givet tidspunkt var den så stærk, at jeg blev helt bange. Men alting ændredes hurtigt, da den anden fase indtrådte.

Det skete en aften, hvor jeg sad alene i mit kammer. Det mærkelige lys kom igen, og en stemme sagde klart og tydeligt, at jeg skulle drage til Australien. Denne gang skulle den kraftige herre tage med. Vi lagde hurtigt planer for afrejsen, skønt ingen af os kendte nogen i Australien.

En dag i efteråret, hvor der var mange uroligheder i landet, rejste vi til England for der at tage en båd til Australien. Turen blev lang og varede i flere måneder. Det var

mærkeligt at tage ud i det uviste, dog med en sikkerhed for, at denne periode blev betydningsfuld.

Selve rejsen forløb stille og roligt uden større komplikationer. Anderledes var det med mig. Undervejs skete der indre omvæltninger, hvorunder der forekom stærke visioner, psykiske oplevelser med ikke-fysiske væsener og fornemmelser af udstråling fra mennesker og ting, som udvidede min normale sansning. Min følgesvend var meget interesseret i de nye hændelser. Det var, som jeg inde i mit selv vidste, at alle disse hændelser ville komme til at præge mit arbejde – her lå min bestemmelse. Det som stemmen havde kaldt for den anden fase.

Da vi ankom til Australien, blev vi først indlogeret hos nogle mennesker, som selv var interesseret i de psykiske fænomener. Snart fandt vi et fast sted at bo – et hus, der lå et stykke uden for en storby. Heldigvis havde min følgesvend medbragt en del penge, så vi kunne leje dette hus.

Her begyndte forskellige ting at ske. Min intuitionelle opfattelse af livet, min sansning af de psykiske områder fik et større og større omfang. Vi mødte mennesker her med de samme interesser, og jeg begyndte at arbejde med dem – give dem vejledning og gode råd, idet min sansning omfattede både fortiden, fremtiden og den udvikling, som *er* nået, og som kan ses i den menneskelige udstråling.

Der oplevede jeg en konfrontation uden lige med andre menneskers hverdagsproblemer, med deres tanker og omgivelser, med deres følelser og handlinger, som kom ind på dem hele tiden. Konstant murrede det inden i mig, fordi jeg intuitivt vidste, at der måtte være en forklaring på alle disse påvirkninger og hændelser. Det kunne da ikke være rigtigt, at folk uden videre skulle lide så meget.

Vi opholdt os fem år i Australien, og i de år blev jeg konstant konfronteret med de problemer og oplevelser, de for-

skellige mennesker havde. Jeg havde også en kærlighedsoplevelse af kortere varighed.

Men ellers foregik mit liv fortrinsvis på følgende måde: Jeg stod op om morgenen og havde hele formiddagen til mig selv. Jeg hørte ikke stemmen, som jeg havde gjort før, men gentagne gange fik jeg forskellige psykiske oplevelser. Jeg fik fornemmelser af livsplaner efter døden, oplevelse af udstråling, forudviden og lignende fænomener. Om eftermiddagen kom der mennesker til mig for at få råd og vejledning, hvortil jeg brugte mine psykiske evner. Om aftenen var vi gerne hos private venner til hyggelig komsammen. Der var intet tidspunkt, hvor vi kom ud til større forsamlinger, og heller ikke noget tidspunkt – skønt jeg ikke kunne forstå det – hvor min følgesvend savnede sit hjemland. Han må have haft gode midler, for vi havde ingen økonomiske problemer. En helt nem opgave var disse år dog alligevel ikke. På den indre front kom konflikterne mellem, hvad jeg skulle, og hvad jeg gjorde. Mon de ting, jeg kunne, egentlig havde nogen større betydning?

En aften, da de fem år næsten var gået, havde jeg en besynderlig oplevelse. Det var en hjemmecaften, hvor jeg sad helt alene. Min følgesvend var ude hos nogle andre mennesker, og lige pludselig kom stemmen igen. Det klare lys viste sig i hele stuen, og der blev nu sagt, at jeg endelig var moden til det tredje stadium. Mere skete der ikke. Ingen forklaring. Ikke nogen intuition om, hvad man skulle gøre. Forvirringen var stor. Min ledsager og jeg forstod det ikke rigtigt.

Den tredje fase var altså begyndt. Alle mulige ulykker syntes pludseligt at ramle ned over os. Økonomisk så det ud til, at min følgesvend nu var ved at være helt læns. Det hus, hvor vi havde lejet os ind, havde ejeren brug for til andet formål. Mine psykiske evner svigtede på forskellige områder, og min rådgivning måtte derfor nedskæres kraftigt.

En dag tog vi beslutningen om at vende tilbage til Tyskland for der at finde ud af, hvad tredje fase var. Den kraftige herre sagde: „Profetien er til ende. Det, som det mediale menneske fortalte mig i sin tid, er nu gået i opfyldelse. Jeg har udfyldt den del af tilværelsen, din tilværelse og min egen med, som jeg skulle. De penge, jeg nu har brugt, har været sparet op igennem lang tid. Krigen er ved at være slut, det er på tide, vi drager hjem.“ Beslutningen om at rejse hjem var ligesom en befrielse. Blot var jeg ikke klar over, hvad hjem var.

Efter vi havde forladt Australien og begivet os ud på den lange sejltur, som afsluttede anden fase, gik det mere og mere op for mig, at den tilværelse, jeg hidtil havde ført, var et afsluttet kapitel, og at nye, ukendte opgaver ventede mig.

Hjemturen foregik uden særlige begivenheder. Vi vendte tilbage til London, men på grund af situationen var det os ikke muligt at komme videre på daværende tidspunkt. Vi indlogerede os et stykke vej uden for London hos nogle venner, jeg havde skaffet mig under mit to-årige ophold der tidligere. De var meget interesserede i, hvordan det var gået i Australien.

To dage efter vi var ankommet, blev min ledsager pludselig meget syg. Han så på mig med rolige øjne og sagde: „Jeg har nu gjort det, jeg skulle, og vil derfor forlade denne verden. Men inden da vil jeg give dig den sidste del af profetien, som du endnu ikke har fået.“ Jeg blev lidt ærgerlig på ham over, at der endnu var noget, jeg ikke havde fået at vide, men samtidig havde jeg en forståelse af, at sådan måtte det være. Han sagde nu ganske kort: „Den sidste fase, når jeg er væk, sagde profetien, er, at den unge mand vil leve en indadvendt tilværelse i forberedelse til det, som skal blive det egentlige stykke arbejde.“

Igen undrede jeg mig, endnu en fase, som kun var begyndelsen til noget andet. Jeg forstod det ikke, men jeg havde efterhånden lært: kommer tid, kommer råd. Tingene ville alligevel flaske sig, som de skulle, uden at man derfor skal lade sig lede af en skæbnetro, og uden at man derfor skal glemme sin selvstændighed ved beslutningerne.

To dage efter døde min ledsager under store smerter, men han var ved bevidsthed til det sidste. Noget af det sidste, han sagde til mig, var: „Der er ingen grund til at tro, at det, du nu skal i gang med, vil blive fuldført. Husk, at det kun er en indledning til det stykke arbejde, du skal gøre.“

Jeg blev i England, efter at min ledsager havde forladt den fysiske verden. I et års tid arbejdede jeg så i nogle af mine venners boghandel, da min tilværelse ændrede sig ved, at der kom besked om, at jeg havde arvet en del penge fra min rejs ledsagers bo, netop så mange, at jeg var i stand til at kunne eksistere uden at behøve fast arbejde.

Jeg hjalp dog stadig til i boghandelen med praktiske opgaver en gang imellem, men den egentlige tid brugte jeg til at skrive. Det var, som om ting vældede op fra min underbevidsthed, manifesterede sig i hefter, bøger og artikler på forskellig vis. Alt sammen noget, der aldrig kom længere end til skrivebordsskuffen. Det var, som om kreativitet uden lige begyndte at accelerere i mig.

I mit enogtredivte år oplevede jeg et tilbageblik på de sidste to år, og jeg så, at en meget stor ændring havde fundet sted. Jeg var nu helt overbevist om, at en evig tilværelse var en realitet. Jeg var fuldstændig forankret i tanken om reinkarnation. Mine oplevelser af psykisk art blev mere og mere en vished om, hvorledes den sammenhæng, som er i tilværelsen, havde forbindelse i *mit* liv, i andres liv og i samfundet, og det var faktisk et billede, som hele tiden dukkede op og viste mig, at det var rigtigt: som man sår, så høster man, og

hvad man skaber af årsager, bliver unægtelig til virkninger.

Tro nu ikke, at disse år kun var skriverier. De var også en indre plage og pine, et opgør med en mængde indre følelser, som jeg igennem selvransagelse arbejdede meget med. Mit ydre liv var mere præget af mennesker, som interesserede sig for disse ting, teosoffer, tidligere logemedlemmer, idet logen ikke eksisterede mere. Men det, der var det væsentligste, var oplevelsen af den indre voksende forståelse.

Da jeg var blevet 33 år gammel, kom lyset og stemmen til mig igen. Jeg fik nu at vide, at tredje fase var overstået, og at mit egentlige arbejde kunne tage sin begyndelse. Ingen forklaring, ikke noget som helst, der kunne give et fingerpeg om, hvilken slags arbejde, jeg skulle udføre, eller hvad meningen var med det hele.

I begyndelsen af mit 34. år, kort tid efter den sidste psykiske meddelelse, døde jeg stille og roligt uden anden fysisk forklaring end et hjertestop, og forlod den fysiske verden. Det jeg havde at gøre, det som de tre faser havde været en indledning til, lå øjensynligt ikke i dette liv, men i et liv, der ville komme senere, det liv, som er mit nuværende.

Kommentarer til 1. liv

Læg mærke til, hvorledes dette liv naturligt er præget af de foregåendes teoretiske indblik, og det giver mulighed for, at den unge mand, fra en mere indadvendt og lukket tilværelse på landet, hurtigere begynder at blive udadvendt.

Det er, som hvis man går tilbage i tiden, går alle livene igennem, så ser man, hvorledes denne åbenhed repeteres tidligere og tidligere. Her er vi nede ved 5-6 års alderen, hvor oplevelsen af fællesskab med andre mennesker bringes frem i min bevidsthed.

Læg også mærke til, at jeg som ungt menneske oplever en hændelse, som absolut får betydning for mig hele livet igennem. Det er den hændelse, som driver mig til at rejse videre, som driver mig til at fortsætte ud i verden for at søge det mærkelige mål, at trænge ind bag menneskenes livsanskuelse og finde frem til, hvad de står for. En besynderlig ting at have som mål. Naturligvis var det for den unge mand på det tidspunkt heller ikke et bevidst decideret mål. Det var vel mere en indre følelse, et begær og et ønske, som gav sig udslag i handlinger.

Den mærkelige åndelige oplevelse bevidstgjorde den unge person, gjorde ham moden og interesseret i at gå videre ud i den store verden.

I den ret forvirrede tid hos den kraftige herre i Tyskland ser man tydeligt repetitionerne af de oplevelser, som jeg har været igennem i England, i Chile, forvirringen – den indre forvirring – i Norditalien og den beskyttede tilværelse i sidste liv.

Den intuitionelle oplevelse blandet med tanken om et religiøst liv, kom langsomt til live i det unge menneske i dette liv. Men allerede tilbage i det sjette liv i England, hvor jeg ikke kunne læse, men gennem andre fik indblik i de tibetanske skrifter, startede påvirkningen med den religiøse teoretiske tankegang. Intuitionen blev også brugt, da buddhistmunken i Malaysia i det 3. liv fortalte de gamle skrifers historier. Repetitionen er her ganske klar for os.

Vi ser, hvorledes tilværelsen synes præget af en plan, der går igennem alle de skildrede livsforløb. Man kan følge denne plan tilbage til det sjette liv i England, videre til det femte i Chile, hvor oplevelsen af det religiøse forstærkes, til det fjerde liv i Norditalien, hvor indre følelser bringes på plads, sættes i relation til naturen, videre til det tredje liv, hvor det udmønter sig decideret i en ydre oplevelse af religion for nu her, – efter i det andet liv at have været studerekammerets tid, – at blive en realitet, der dukker frem som en intuitionel oplevelse i mit tyvende år.

I begyndelsen af tyverne oplevede jeg, hvorledes de psykiske evner brød frem. Igennem den intellektuelle og følelsesmæssige behandling af de åndelige religiøse emner var der opstået en sensitivitet i mit sind, som automatisk havde frigjort disse psykiske evner.

Læg mærke til disse evner og følg, hvorledes de får indflydelse på det næste liv igen.

Tilværelsen formede sig som en oplevelse, en manifestation af alt det, jeg havde fornemmet. Gennem de psykiske evner oplevede jeg, hvorledes jeg blev i stand til at kunne se sammenhængen med de forskellige åndelige planer.

Jeg blev således i dette liv vidne til en psykisk erkendelse af de åndelige fakta, som jeg teoretisk havde puslet med i sidste liv. Netop i fødselsøjeblikket for min bevidsthed omkring mit 30. år erkender jeg, at det psykiske kun er en bi-

ting, mens den åndelige basis bagved er meget dybere, meget mere givende og helt igennem er de bærende principper i tilværelsen.

Det er tydeligt at se, at da den tredje fase er ovre, forventer jeg, at jeg nu skal i gang med mit egentlige arbejde, og så dør jeg. Det kan kun betyde, at det stykke arbejde, som jeg for alvor skulle i gang med, må ligge her i det nuværende liv. I det liv, jeg nu lever i fysisk krop.

NU-
VÆRENDE
LIV

I Danmarks hovedstad, på Frederiksberg, en bydel i København, blev jeg født i en borgerlig familie, hvis erhverv lå på det kunstneriske område. Min far var musiker og spillede valdhorn i Det kongelige Kapel. Min mor var balletdanserinde, så de var begge ansat ved Det kongelige Teater.

Min opvækst præges af mange mennesker, flere barnepiger og et par forældre, der i perioder har megen tid til at være sammen med mig, og i andre perioder, nødvendigvis på grund af deres arbejde, må lade mig være i pleje. Interessen for andre mennesker bliver hurtigt en lyst til at deltage i fællesskaber.

Allerede som lille dreng leder jeg andre, organiserer og prøver at sætte forskellige ting i gang. Jeg er dog samtidig typen, som ikke tør tæve andre, selv om jeg bliver udsat for grove provokationer.

Først en dag, da min mormor fra vinduet har observeret, at andre børn putter sand i ørerne, øjnene og i munden på mig, uden at jeg reagerer, prøver hun at oplære mig i selvforsvarets kunst, somme tider oven i købet at give igen -- en ting som min natur, selv her i repetitioner af mine tidligere liv, har meget svært ved at fatte.

Hele opvæksten foregår som nævnt i storbyen mellem mange mennesker, blandt legekammerater, i børnehaven, i skolen og senere i vennekredsen, og den præges af min store interesse for at være sammen med andre og min glæde for at sætte noget igang og organisere.

Hjemmet er ikke præget af religiøsitet på nogen måde, og opdragelsen af mig har været forholdsvis let. Som mine forældre så smukt kaldte det, var jeg en sød og rar dreng, så jeg fik en fri opdragelse og lejlighed til ret tidligt, under de regler, som nu engang må til, at styre min fritidstilværelse efter mit eget ønske.

Ret hurtigt giver fællesskabsfølelsen sig udslag i faste lege-kammerater, i aktiviteter med skoleblade etc., såvel som deltagelse i FDF's (Frivilligt Drenges Forbund) fællesarbejde, hvor en religiøs overflade blev stimuleret, og hvor ydre mønstre af religiøsitet prægede denne ellers sorgløse og tildels pjattede tidsepoke.

Vendepunktet kommer for alvor, da jeg som sekstenårig møder min nuværende kone, Ingelise, bliver forelsket i hende, og hvor hun og jeg besøger hinanden hver weekend henholdsvis i Fredericia og i København. Det skaber følelsesmæssig ro og balance i tilværelsen, men efter to års samvær opstår der en pause i vort forhold, og så sker der en afgørende ændring i mit liv.

Jeg er nu blevet 18 år gammel, og i maj måned 1968 er jeg med til at stifte FUFOS (Frederiksberg UFO Studiekreds), der senere omdøbtes til Frit UFO Studium.

Som 'et tegn fra himlen' frigjordes jeg og kunne kaste mig over arbejdet ved oprettelsen af denne forening sammen med andre ligesindede, og i løbet af relativ kort tid blev jeg hvirvlet ind i sagen omkring UFOerne (de flyvende tallerkener, som de også kaldes), til de psykiske fænomeners meget spændende område og derfra langsomt men sikkert ind i de åndelige spørgsmål om reinkarnation, karmalæren m. v. Det igangsatte meget forståeligt en mængde tanker, kræfter og idcer i mig, og efterhånden beskæftigede UFO-studiekredsen sig gradvis med emner som reinkarnation, psykiske

fænomener, kommunikation med ikke-fysiske væsener samt naturligvis også UFOerne.

To år efter, i 1970, dukkede Ingelise op igen, og hun fandt da en helt anden og ædret personlighed i mig. Jeg var dybt involveret i UFOsagen og de for mig nært beslægtede emner, og det var altafgørende at få 'sagen' ud til andre mennesker. Næsten med missionstrang – dog ikke på en intolerant måde – ønskede jeg at delagtiggøre folk i alt det nye og spændende, som alle disse forskellige emner repræsenterede.

Her indvilgede Ingelise helt klart i at gå ind i disse mærkelige emners nye land for igennem ægteskabet og nu i 10 år at være totalt involveret både tanke-, følelses- og arbejdsmæssigt.

Foreningen var næsten hele mit liv. Da jeg i 1968 havde forladt skolen, fik jeg arbejde inden for bankverdenen, men kort tid efter min ansættelse blev jeg klar over, at her skulle jeg ikke blive, for hele bankvæsenets formål, stemning og interesseområde lå uendelig langt fra min livsindstilling. Derfor ansøgte jeg også ret hurtigt om at komme i PR-afdelingen (reklame og undervisning), hvis emnevalg jeg fandt langt mere spændende og udfordrende. Det lykkedes, efter i nogle år at have arbejdet som bank-elev, at komme til denne nye afdeling, og her fik jeg nogle gode erfaringer med reklame i praktik, undervisning, kommunikation, talerteknik og lignende emner.

I første omgang overførte jeg de indhøstede erfaringer til de UFO- og psykiske foredrag, som jeg allerede på det tidspunkt i begyndelsen af halvfjerdserne havde indledt, og som jeg har fortsat med videre frem til i dag.

Tiden var moden, og foreningen voksede. I maj 1978 fejrede vi dens første ti år på bagen, og jeg har været dens formand eller sekretær i alle årene. Vi fik egne lokaler og eget offset-trykkeri, faste mødeaftener med foredrag og

studiekredse. Programmet var i 1971 foredragsmæssigt meget omfattende, idet vi belyste de åndelige og psykiske felter fra mange sider og havde sammenlignende religions-foredrag uden sekterisme. Nogle studiekredse arbejdede med karakter- og åndelig udvikling, og de eksperimenterede også med forskellige psykiske fænomener. Gennem disse meget alsidige foredrag og studier lærte deltagerne en mængde aspekter at kende indenfor åndsvidenskaben og det psykiske felt.

For mig var intet af alt dette fremmed. Det var, som om alle emnerne og de ting, jeg arrangerede, faldt fuldstændig i 'hak', og jeg forstod på en helt naturlig måde, hvad der blev fremsat. Reinkarnations-tankens, lovens om årsag og virkning og de mange principper var meget naturligt for mig, og det faldt mig let at videregive mine erfaringer i tale, skrift og i studiekredsene. Alle disse mangeartede oplevelser foregik i årene fra mit tyvende til det fireogtyvende år.

Allerede som 18-årig havde jeg oplevet personlige erkendelser gennem forskellige psykiske oplevelser, blandt andet impulser fra den ikke-fysiske side af livet, og jeg blev drevet frem i interesse og med styrke til at gå aktivt videre med udbredelsen af kendskabet til de forskellige emner.

I året 1974 begyndte det for alvor at tage fart, og i henved halvandet år deltog Ingelise og jeg sammen med, først to og lidt senere to andre, i et intenst fællesskab, hvor vi seks støttede hinanden i at arbejde med os selv. Vi var altid sammen efter fyraften, i week-end'erne og i ferierne, hvor vi arbejdede med fælles- og individuelle opgaver. I det halvandet år, som var yderst indadvendt, og hvor kun de mest nødvendige udadvendte opgaver blev klaret, oplevede jeg en modning og fik dybere indblik i sammenlignende religion og filosofi, åndsvidenskaben og de store konflikter i sindets erfaringsstof i forhold til de store idealer.

Både UFO-foreningens alsidige undervisning og denne pri-

vate gruppes åndelige fællesskab dannede den naturlige baggrund for et mere udadvendt arbejde, der blev en realitet i vinteren 1975–76, efter at Ingelise og jeg havde forladt gruppen. Ligeledes sagde vi vore borgerlige stillinger op for at grundlægge et åndsvidenskabeligt center, der kunne danne rammen om ideer af intuitionel og rationel analytisk tankegang.

Vi dannede således en åndsvidenskabelig skole med syv kurser for interesserede mennesker, som gennem disse kunne ledes frem til en forståelse af, at det ikke så meget er de psykiske fænomener, det gælder om ensidigt at studere, som selve åndsvidenskabens principper, love og energier, så en karakterforændring af sindet derved mere bevidst kan blive accelereret – det sind, som gennem tilværelse efter tilværelse, gennem årsag og virkning fortsætter sin evige oplevelse.

De dyberegående møder med åndsvidenskabens grund sandheder fremkom gradvis gennem udviklingen af den kursusrække, der blev udarbejdet, og igennem denne forståelse udvikledes ganske spontant yderligere nogle psykiske evner i mit syvogtyvende år, som sammen med forståelsen af åndsvidenskabens grundregler muliggjorde rådgivning for andre mennesker, samt udarbejdelsen af dispositioner, foredrag, kurser etc.

Her er vi så fremme ved nutiden, idet jeg går i mit tredivte år, hvor denne bog udkommer, og hvor ifølge åndsvidenskabens „repetitionsperioden“ er slut, og ens bevidsthed for alvor tager fat på indeværende livs opgaver.

Her er nu blot tilbage at nævne, at i det nuværende liv har tiden siden det attende år været domineret af en lyst til at udbrede kendskabet til disse ting. I første omgang for mig selv, men senere i lige så stort omfang for Ingelise.

Således ender tilbageblikket på de ni tidligere liv samt det nuværende.

Kommentarer til det nuværende liv

Det nuværende liv bærer absolut præg af at være repetitioner af de tidligere. Læg mærke til fællesskabsfølelsen, der meget hurtigt dukker op og igangsætter organisationslysten i den pure ungdom. Interessen for fællesskabet, som har været fremme i liv efter liv, forøges mere eller mindre for tilsidst at ville kulminere. Denne interesse begyndte tidligt i dette liv – i børnehaven, FDF, forskellige former for organisering af skoleaktiviteter, skoleteater, i det hele taget i samvær, hvor jeg altid har været den aktive, den organiserende, sammenfattende og igangsættende.

Lysten til at undervise, der begyndte i banken og fortsatte i studiekredsene, i UFO-foreningen og i det åndsvidenskabelige Center, er egentlig grundlagt i det femte liv som præst i Chile, i særdeleshed i det tredje liv som buddhistmunk i Malaysia og i det sidste liv, hvor jeg gennem mindre foredrag, studie- og logearbejde har kommunikeret med andre i religiøs, filosofisk og åndelig retning.

Læg mærke til, at den stærke interesse for den religiøse, åndsvidenskabelige udvikling allerede begynder i atten års alderen. Det bringer os til en forståelse af, at femte liv nogenlunde svarer til de repetitioner, der finder sted mellem mit 16. og 22. år. Vi ser, hvorledes stimuleringerne af interessen for psykiske og åndelige emner repeteres ganske klart i tyverne – svarende til den religiøse, senere åndsvidenskabelige interesse i det fjerde, tredje, andet og første liv.

Som åndsvidenskaben netop fremlægger det, kommer de sidste repetitioner – fra de nyligt gennemlevede tilværelser – i tiden op til de tredive år, og her ser vi en stærk og dyb interesse for de åndelige emner, hvilket stemmer nøje overens med, hvorledes jeg i de to foregående liv var meget optaget af dette studium.

I det femte liv i Chile var jeg uhyrlig og intolerant i min fanatiske missioneren i forbindelse med mine åndelige-religiøse interesseområder, som absolut skulle presses ned over hovedet på anderledes tænkende. Det svarer igen nøje overens med repetitionerne i den første tid med UFOer, hvor jeg for enhver pris måtte have „sandheden om UFOerne“ frem.

Missioneringen i sin form er aftaget gennem buddhistmunken i det tredje liv, ligeledes som åndsforsker i de to sidste liv, og efterhånden har jeg fået en indre klarhed over den sammenlignende religion og filosofi, og det har gjort, at min opfattelse af andres meninger er blevet mere tolerant og afdæmpet.

Bemærk også i dette livs repetitioner, hvorledes indadvendtheden, fra fjerde liv som italiener i lavadelen og den meget indadvendte student i andet liv i London, repeteres i det halvandet år, hvor jeg deltager i en udviklingsgruppe af ligesindede. I den tid aftog samværet med familie og venner, og fritidsaktiviteterne formindskedes, og selv gennemgik jeg en indre ændring.

Buddhistens påvirkning fra det tredje liv gjorde sig også gældende i den gruppe, som i halvandet år blev så godt samarbejdet. Typisk var det at se, at ceremonier, meditation, mantraer og yogaøvelser dominerede fællesskabet, selv om vort forhold senere blev mere intellektuelt præget. Mangen en ceremonilignende funktion fandt sted i denne gruppe – et ganske tydeligt repetitionseksempel fra buddhisttiden.

Ligeledes har jeg i det fjerde liv i Italien, i det andet liv og i det nuværende gode materielle kår uden nævneværdige økonomiske spekulationer. Netop i repeteringerne, da vi var unge og nygifte, tjente min kone og jeg vældig godt; vi havde en lille, billig lejlighed, og vi havde ret mange penge at disponere over. Min konstante afhængighed af andres penge i det sidste liv modsvares i nuværende tilværelses repetitionsperiode ganske af tiden fra mit 27.-30. år, hvor indkomsten via det nye center var yderst ringe og i begyndelsen endog knapt kunne dække omkostningerne.

Flere personer er i nogen grad fulgt med op gennem tilværelserne, men naturligt er det først og fremmest at tale om Ingelise, min nuværende kone, der har dyb interesse for disse emner, og som i skrivende stund er 28 år gammel og endnu er i sin kosmiske repetition af sine tidligere liv. Min sammenknytning med denne person ligger helt tilbage til det fjerde liv i Norditalien, hvor hun som ung nonne kommer på godset, og hvor vi senere bliver gift. Samhørigheden fra dengang gjorde, at vort møde i dette liv, som henholdsvis 14- og 16-årige, med det samme igangsatte en sympati og velvilje, der ved vort andet sammentræf omkring mit tyvende år førte til ægteskab, der i sig selv ikke alene er en følelsesmæssig tiltrækning, men lige så meget et kammeratligt og arbejdsmæssigt fællesskab.

En anden person er ganske kortvarigt dukket op, hvor samværet mere har været baseret på ro end egentlig romantik, og på samhørighed uden voldsom forelskelse eller kærlighed. Læseren vil måske have bemærket, at det skete flere gange, nemlig i syvende, fjerde og andet liv. Det er den samme person, og vedkommende er også trådt frem i repetitionerne her i det nuværende liv. Endnu flere nulevende personer kunne være blevet fremdraget som sammenflettet via tidligere liv, og dette er naturligt, da vi jo i fællesskab dan-

ner forskellige årsager, der må udlignes i fællesskab, men det er ikke bogens opgave at gå nærmere ind på dette.

Psykiske evner bryder ligeledes frem i repetitionen af de sidste liv, nemlig i slutningen af tyverne i mit nuværende liv. De psykiske evner, der af den teosofiske student brugtes i Australien til gavn, hjælp og interesse for andre mennesker, er ligeledes i dette liv blevet udnyttet i personligt rådgivningsøjemed i årene fra mit 27.-30. år. Igen ser vi repetitionernes klare billede træde frem på vor forståelses skærm.

I hele skoletiden og lige siden har det engelske sprog faldet mig let. Både fransk og tysk var et lukket land for mig i skolen, hvorimod det engelske sprog følte som mit modersmål. I flere forskellige situationer griber jeg ofte mig selv i at tænke på engelsk, og netop afholdte åndsvidenskabelige foredrag på engelsk var en behagelig oplevelse for mig at komme igennem, da jeg synes at være faldet i „hak“ med sproget. Det kan vi også meget vel forstå, når vi går tilbage til sjette, andet og første liv, der alle har været levet helt eller delvist i engelsktalende lande. Endnu en gang påvirker repetitionerne det nuværende liv.

Vi kan således godt forstå det naturlige i at kæde de tre sidste liv sammen med dette, og vi ser tydeligt, hvorledes en sult efter det religiøse og åndelige virkelig bringes frem hos buddhisten i Malaysia, hos den studerende i England og sidst som den dybt interesserede amerikaner, der gennem sine handlinger på rejser til Tyskland, England og Australien får tilfredsstillet denne sult. Således ser vi også, hvordan de to sidste liv har været forberedelser til mit nuværende, hvor interessen for åndsvidenskaben er så altafgørende, og hvor undervisningen af andre og studium af sammenfattende religion og åndsvidenskab har bragt følelser og tanker frem, der er så stærke, at de må udmonte sig i en konkret viderebringelse af disse emneområder til andre.

Den inspiration, som forårsagede de tre indledende faser til det egentlige arbejde, synes i sandhed at være blevet igangsat allerede i repetitionerne af de tidligere tilværelser både før og i selve tyerne i mit nuværende liv. Det har allerede nu bragt en mængde erkendelser og sat udadvendt arbejde i gang, hvilket med denne stærke sult må forventes at ville fortsætte langt ind i fremtiden.

Efterskrift

Generelt om livene

Læseren har nu ganske kortfattet stiftet bekendtskab med dele af ni tidligere tilværelser. Hvad der klart kunne have været mere indgående beskrevet, er endnu flere følelser, antipatier og sympatier, som naturligvis var mere fremherskende, end denne bog giver udtryk for.

Uoverensstemmelser med forskellige individer har heller ikke været fremdraget i hvert eneste tilværelse, selvom der var utallige sammenstød af denne art. Dette har i vid udstrækning medført, at der fra én tilværelse til en følgende måtte genoptages uafsluttede vekselvirkninger med de samme personer inkarneret i nye kroppe. Men det blev der ikke plads til at beskrive.

Bogens grundliggende opgave har været at gøre opmærksom på to hovedprincipper, der er fremherskende for de ni tilværelser: Primært starten på den åndelige bevidstgørelse, som liv efter liv er blevet forstærket for til sidst at ende i en stærk sult. Sekundært oplevelsen af de mangeartede inkarnationssteder, hvor bevidstheden fødes, hvilket underbygger, hvordan vor bevidsthed modnes igennem de mangfoldige oplevelser, den udsættes for.

Måske har nogen undret sig over, at ikke endnu værre katastrofer er overgået mig i de ni tidligere tilværelser. Men hvis jeg havde kunnet beskrive endnu tidligere

oplevelser, hvilket klarsynet imidlertid ikke har givet mulighed for, ville man med hundrede procents sikkerhed finde utallige lidelser, der har givet erfaring at bygge de ni omtalte liv op på.

Forfærdelige og grusomme hændelser, jeg har skabt, ville da være dukket op. Virkningerne er blevet påført mig til erkendelse og erfaring - lidelser, som har været hårde at komme igennem, og som har kostet mange tårer. Netop i det niende og ottende liv ser vi slutfaserne af nogle af de mere voldsomme episoder, som er afslutninger på virkninger fra endnu tidligere liv.

Alle har vi været igennem særdeles ubehagelige oplevelser. Uden den bitre erfaring på egen krop og sind - ingen forståelse, medfølelse eller kærlighed.

Klarsyn og “eftervirkninger”

Efter endt gennemlæsning af denne bog kunne læseren måske forledes til at tro, at jeg er særligt åndeligt udviklet, fordi evnen til at opleve disse ni inkarnationer var til stede, men det er overhovedet ikke tilfældet.

For det første er klarsyn en psykisk evne, som ikke må forveksles med åndelig udvikling, der er udvikling og afbalancering af vore tanker, følelser og kærligheds-evne. For det andet er oplevelsen af mine ni tidligere liv ikke en permanent evne; den kom kun frem, for at denne bog kunne se dagens lys. Det betyder, at jeg i det daglige ikke har større hukommelse end de fleste andre.

Det har naturligvis været yderst interessant og spændende at genopleve disse glimt af forrige tilværelser, skønt det til tider har været følelsesmæssigt hårdt.

Ind imellem var mine oplevelser så stærke, at jeg måtte bruge al min sidskraft på at fastholde ligevægt og skelneevne. I perioden, hvor indtalingen af oplevelserne fandt sted, kunne jeg nogle gange opleve mig selv som en splittet person, der konstant levede i to verdener, som jeg - til mine omgivers store irritation - ofte sammenlignede.

Efter at bogen er udgivet, har jeg ikke en eneste gang kigget i den, for ikke at restimulere disse hændelser. Det handler om at leve her og nu!

Bekræftelser

Efter at bogen var skrevet, skete der en del små sjove episoder, som læseren måske vil finde interessante.

1. Min hjelm fra 5. liv i Chile er blevet set på et lokal-museum dér.

2. Mens jeg læste korrektur på bogen, fremkom på min venstre hånd en pigmentændring - lige det sted, hvor jeg i 3. liv blev bidt til døde af en slange. Pletten kan stadig klart ses. Tænk på, hvor mange tanker, der er sendt til dette sted i dødsøjeblikket.

3. Min mulige deltagelse i møder i London er blevet stadfæstet af teosofiske skrifter. Bl.a. er jeg efter bogens tilblivelse kommet i tanke om et bestemt stort offentligt møde. Nogle af bogens medarbejdere rejste til England og fandt ud af, at det har drejet sig om Krishnamurtis "udnævelse" til ny mester i 1912. Her kom alle teosoffer!

4. I samme liv omtales en rejse, der kan være den samme, som en flok teosoffer foretog i dette tidsrum. Tid, sted og indhold passer.

5. Efter at have gennemlæst 9. liv ved korrekturlæsningen fik jeg pludselig kolde fødder. Var der overhovedet bjørne i Sydfrankrig på den tid? Men en opringning til Zoologisk Museum beroligede mig. Det vrimlede med bjørne.

6. I perioden før udgivelsen var jeg i tvivl om, hvorvidt jeg skulle udgive bogen. I samme tidsrum fik Kosmos Center besøg af et engelsk medie, Coral Polge, der kan tegne afdøde, åndelige vejledere m.v. via clairvoyance. Hendes tegning til mig fik mig godt nok til at gispe! Det var mig selv i min italienske inkarnation (4.liv), ganske som jeg havde set mig selv!

Det specielle var desuden, at Coral efter eget udsagn kun yderst sjældent tegner folk i deres tidligere inkarnationer. Måske én til to gange årligt. Hun bekræftede endvidere i clairvoyancen, at det var vigtigt, at bogen kom ud - og dét uden at have kendskab til den. Så på denne måde fik hun sat skub i udgivelsen.

Således har der været flere hændelser, som gang på gang for mig personligt har bekræftet rigtigheden af indholdet i beskrivelserne her i bogen. Det støtter min egen personlige opfattelse af livets åndelige sammenhænge og værdier og giver mig styrke til at arbejde med mig selv.

Det åndelige perspektiv

Det åndelige Forsyn, som følger og leder vor udvikling, har åbenbart kunnet bruge mig som redskab til at fremlægge disse oplevelser som en illustration af reinkarnationsprincippet, sult og mættelsesprincippet og loven om

årsag og virkning.

Hele livet er en skole i erfaringer, som tilværelse efter tilværelse fører vor bevidsthed frem til at kunne rumme større og større dybder af intellektuel erkendelse og følelsesmæssig hengivenhed. Det vil udmunde i en bred harmonisering af vort forhold til alt levende og give os alle en intuitionel oplevelse af det levende Verdensalt, som vi er en del af.

Og mens det evige inkarnationshjul fortsætter sin langsomme, men fastlagte bane, vil menneskets eget valg i handlingsøjeblikket hele tiden skabe nye oplevelser, som gennem kontrasten mellem lys og mørke giver os hele vor livsoplevelse og livsforståelse.

Det er mit håb, at denne bog vil styrke læserens positive motiver og inspirere til en forståelse af, at enhver tanke, følelse eller handling - bevidst eller ubevidst - skaber fremtiden.

Lad os fylde vor verden med kærlighed og målrettet forståelse af livet i fuldt samarbejde med hinanden, de åndelige kræfter og den plan, som vi alle er en del af: Livet...



*Steen Landsy (f.1950),
stifter og redaktør af
tidsskriftet Nyt Aspekt,
kendt foredragsholder
samt underviser i
åndsvidenskab i Kosmos
Center i København.*

NI

TIDLIGERE LIV

Forfatteren fortæller:

“Under en ganske almindelig hyggesnak dukkede der pludselig billeder op for mit indre blik af personer fra mine tidligere liv. Og min samtalepartner så mit ansigt ændre sig i overensstemmelse med de forskellige personers udseende. En stærk oplevelse for os begge! I månederne herefter opstod gentagne gange i meditationer klare visioner om denne bog.

Jeg havde ikke lyst til at skrive en bog om mig selv, men til sidst blev presset for stort, og en impuls om at rejse til et engelsk herresæde og skrive bogen dør blev realiseret i løbet af en uge. Dér - og senere i Danmark - oplevede jeg det ene liv efter det andet via et erindringsklarsyn. Nogle gange var det som at se tv, andre gange gled jeg ind i oplevelserne med fuld følelsesenergi i en til tider smertefuld proces. Mens hændelserne blev oplevet, kørte en båndoptager, og bogen her er resultatet.”

••••

Der er yderligere noget specielt ved denne bog. Den rummer mere end oplevelserne. Med kommentarer kæder Steen Landsy erindringerne om sine tidligere liv sammen, så læseren kan se livsprincipperne *årsag og virkning* og *sult og mættelse* fungere i praksis. Mange vil måske endda nikke genkendende til lignende udviklingsforløb fra deres eget liv.

Oplevelser og teori er her koblet sammen, så det kan forstås. Det er derfor ikke en tør teoribog, men en levende beretning om personlig udvikling, som man oven i købet kan lære af. Ifølge nogle af de mange tusinder, der allerede har læst bogen, er den svær at lægge fra sig, før den sidste side er læst.

Reinkarnation... ? Vi kan jo ikke huske noget, siger mange. Men kan du mon huske, hvad du gjorde, tænkte eller spiste en bestemt dag, uge eller måned for længe siden? Fordi man ikke kan huske hændelserne, kan de godt være sket. Og når man selv genkalder sig dem, er man ikke i tvivl!